

PHILIP MARLOWE

A NEVEM

RAYMOND
CHANDLER
by
ROBERT B.
PARKER

Raymond Chandler – Robert B. Parker

PHILIP MARLOWE A NEVEM

Poodle Springs: by Raymond Chandler and Robert B. Parker

A fordítás a G. P. Putnam's Sons
(200 Madison Avenue New York: 10016)
1989-es kiadása alapján készült

Copyright 1989. Robert B. Parker college
Trustees limited és Philip Marlowe B. V.
Raymond Chandler the Poodle Springs story
című befejezetlen regény alapján
és azt magába foglalva

Szentgyörgyi József fordítása

1

Linda nem kanyarodott rá a behajtóra, csak leállította a ház előtt a kétülékes, nyitható tetejű Fleetwoodot. Hátradőlt, megnézte magának az épületet, aztán engem is.

– Ez itt egy újonnan épült része Springsnek, drágám. Egész évadra kibéreltem a házat. Kicsit csicsás, de hát egész Poodle Springs az.

– Kicsi a medence – mondtam. – És ugródeszka sincs.

– A tulaj megengedte, hogy beállítsunk egyet. Remélem, tetszik majd a ház, drágám. Igaz, csak két hálósobája van, de az egyikben egy akkora franciaágy terül el, mint egy teniszpálya.

– Ez örvendetes. Ha nem jövünk ki egymással, legalább meg tudjuk tartani a három lépés távolságot.

– A fürdőszoba szinte nem is e világi... ilyen nincs is. Onnan nyílik a gardrób, bokáig érő rózsaszín szőnyegpadlója van. Háromemeletes üvegpolcok, rajtuk az összes elképzelhető kozmetikum. A vécé – kérlek, bocsásd meg póriasságomat – külön helyiségben van, a fedőjén pedig egy *dombormíves* rózsza. És a szobák mind a belső udvarra vagy a medencére néznek.

– Alig várom már, hogy vehessek három-négy fürdőt. És hogy aztán ágyba bújjak.

– Még dél sincs, tizenegy óra – mondtá tartózkodóan Linda.

– Fél tizenkettőig várhatok.

– Drágám, Acapulcóban...

– Acapulcóval nem volt semmi bajom. Viszont csak annyi kozmetikumunk volt, amennyit magaddal vittél, az ágy meg csak egy ágy volt, nem egy legelő, ezenkívül a medencében mások is megmártózhattak, és a fürdőszobában egy fia szőnyeg sem volt.

– Drágám, időnként tényleg piszok tudsz lenni. Menjünk be. Havi ezerkétszáz dollárt fizetek ezért a viskóért. Nagyon szeretném, ha tetszene neked.

– Tetszeni fog. Havi ezerkétszáz több, mint amennyit a detektíveskedésből összehozok. Ez lesz az első alkalom életemben, hogy kitartanak. Mi volna, ha szárongba bújnék, és kipingálnám a lábam kisujjának a körmét?

– Állítsd le magad, Marlowe! Nem tehetek róla, hogy gazdag vagyok. Viszont ha már van egy rakás pénzem, szeretném költeni is. És ha te eközben itt nyüzsögsz körülöttem, nyilvánvaló, hogy neked is lesz egy kis pénzszaagod. Kénytelen leszel megszokni.

– Értettem, drágám. – Megcsókoltam. – Veszek egy bazári majmocskát, és meglátod, egy kis idő múlva már nem is fogsz tudni megkülönböztetni tőle.

– Poodle Springsben nem szokás majmot tartani. Errefelé pudli járja. Már rendeltem is egy gyönyörűt. Szénfekete a drága, és roppant tehetséges. Zongorázni

is tanult. Talán a Hammondokon is tud majd játszani.

– Van egy Hammond-orgonánk? Istenem, pedig mennyit álmodoztam róla, hogy egyszer még képes leszek valahogy kibírni nélküle.

– Lódd le magad. Időnként már-már arra gondolok, hogy mégis inkább Vaugirard grófjához kellett volna hozzámennem. Nagyon édes fiú volt, csak parfümözte magát.

– Mi volna, ha munkára fognám a pudlit? Vehetnék egy kis elektromos orgonát, tudod, olyan gyerekhangszert, amin remekül lehet játszani, ha elég masszív botfüled van. A pudli kísérhetné rajta a klienseimet, miközben hazudoznak nekem. Egyébként hogy hívják?

– Kormos.

– Nagy elme ötölhette ki.

– Ha tovább folytatod az undokoskodást, nem fogok veled... tudod mit.

– Dehogynem fogsz. Már alig várod.

Elindította a Fleetwoodot, és rákanyarodott a behajtóra. – A garázsajtóval ne strapáld magad. Majd Augustino elintézi a kocsit.

– Ja igen: az inas, a komornyik és a megtiport szívek vigasztalója. Kedves fiú. Tetszik nekem. Valami azonban piszkálja a csőrömet: nemigen fogunk kijönni egyetlen Fleetwooddal. Nekem is kell egy, amivel bejárok az irodámba.

– A mennykő csapjon beléd! Ha nem viselkedsz rendesen, kihozom a fehér korbácsomat. Acélbetét van a sudarában.

– A tipikus amerikai feleség – mondtam, aztán megkerültem a kocsit, hogy kiségitsem. A karjaimba zuhant. Isteni illata volt. Megint megcsókoltam. A szomszéd ház előtt egy férfi épp elzárt egy öntözőfejet, elvigyorodott és átintett.

– Ez Mr. Tomlinson – szúrta a szót Linda a fogam között. – Tőzsdei alkusz.

– Felőlem akár fókusz is lehet. – Folytattam a csókot.

Még csak három hete és négy napja voltunk házasok.

2

Roppant szemrevaló ház volt, a belsőépítésze a lelkét is kitette. A homlokzat fala üvegből készült, pillangók voltak belebörtönözve. Linda azt mondta, Japánból hozták. Az előtér kék csempés padozatát geometrikus aranymintázat ékítette. Ebből nyílt egy dolgozószoba, amely zsúfolásig tele volt mindenféle bútorral, köztük négy gigantikus méretű réz gyertyatartóval és egy olyan remekbe készült, intarziás íróasztallal, amelyet még életemben nem láttam. A dolgozóból nyílt a vendégek számára fenntartott fürdőszoba – zuhanyozóval, toalettasztallal és egy két négyzetméteres tükörrel. A rádióknak minden helyiségben volt hangszórója. Augustino már bekapcsolta, halkán szólt a zene. Aztán mosolyogva, meghajolva maga Augustino jelent meg az ajtóban. Egész jóvágású legény volt, származását illetően félig hawaii, félig japán. Linda szedte föl Mauiban, mielőtt Acapulcóba jött. Csúcs, mi mindent fölszedegethet az ember, ha van nyolc-tízmillió dollárja.

A belső udvarban mindenféle trópusi gizgazzal körülvéve egy hatalmas pálmafa állt, imitt-amott elszórva meg néhány szikladarab, olyanok, amelyeket bármelyik kövesebb fennsíkon unalomig kerülget az ember, de errefelé a jó vevőktől kétszázötven dollárt is elkérnek darabjáért. A fürdőszobának, aminek leírását Linda korántsem lihegte túl, a belső udvarra is nyílt egy ajtaja, ahonnan viszont három további ajtó nyílt: az úszómedencére, a külső kertre és a legbelső udvarra. A nappali padlóját halványszürke szőnyeg borította, a Hammond-orgona pedig egy bárpultba volt beleapplikálva, amely a klaviatúrával ellentétes oldalon magasodott. Ettől kis híján kifeküdtem. A nappali berendezéséhez tartozott ezenkívül néhány kanapé, amelyeknek színe harmonizált a szőnyegével, és néhány fotel, amelyeké nem. Magasodott benne egy óriási kandalló is, amelynek párkánya vagy másfél méternyire ugrott előre a faltól. Akadt a helyiségben egy nagyon valódinak látszó kínai szekrényke, a falon meg három sárkány domborított. Az egyik fal tetőtől talpig üvegből készült, a többi úgy mellmagasságig a szőnyeghez illő színű téglából, onnantól fölfelé szintén üvegből.

A fürdőszobának süllyesztett kádja volt, tolóajtós gardrószekrényeibe annyi gönc fért volna, amennyinél többet tizenkét első bálozó hajadon se képes összeálmodni.

A nagy háló franciaágyán négyen is kényelmesen megalhattak volna. Itt világoskék volt a szőnyegpadló, és japán szobor talapzatú lámpák világánál olvashatta magát álomba az ember.

Mentünk tovább – be a vendégszobába. Két egyforma, de nem egymás mellé állított ágy, ajtó a vendégek fürdőszobájába, amelynek fésülködőasztala fölött szintén egy liftajtónyi tükör csillogott, háromemeletes üvegpalcain pedig ugyanaz a négy-öt száz dollár értékű kozmetikum, parfüm meg a jó ég tudja, mi még.

Már csak a konyhát kellett bejárnunk. Itt is akadt egy kis bárszekrény, mindjárt a

bejáratnál, egy kis faliszekrény formájában, benne vagy húszféle boros-, whiskys- és koktélpohár; a másik fal mellett két elektromos sütő és egy grillsütő állt, valamint egy óriási hűtőszekrény és egy mélyhűtő. Az étkezőasztal lapja homályos üvegből készült, három oldalról kényelmes székek fogták közre, a negyediken egy beépített pad. Bekapcsoltam a mennyezeti ventilátort. Lassan, szinte teljesen nesztelenül kezdtek forogni széles lapátjai.

– Sok ez nekem – mondtam. – Váljunk el.

– Pedig ez semmi ahhoz képest, amilyen a mi házuk lesz, ha majd felépítjük. Elismerem, akad itt egy-két túlcicsázott holmi, viszont azt nem mondhatod, hogy egy üres házba hoztalak.

– Na és a pudli hol fog aludni? A vendégágyban vagy velünk? És milyen színű pizsamát kedvel?

– Állítsd le magad!

– Ezek után kénytelen leszek letörölgetni a port az irodámban, különben alsóbbrendűnek érezném magam.

– Egy szót se semmiféle irodáról, te hólyag! Mégis mit gondolsz, minek mentem én férjhez?

– Gyere, menjünk vissza a hálóba.

– Ne hülyéskedj, még ki se csomagoltunk.

– Nyakam rá, hogy Tino már ráállította magát. Ahogy elnézem, van benne ennyi kezdeményezőkézség. Jut is eszembe: meg kell kérdeznem tőle, nem zavarja-e, ha Tinónak szólítom.

– Lehet, hogy ki tud csomagolni, azt viszont nem tudja, hol szeretném tartani a holmijaimat. Erre háklis vagyok.

– Mit szólnál hozzá, ha megvívnanánk a gardróbszekrényekért? Hogy melyik kié legyen? Aztán birokra kelhetnénk, utána pedig...

– Szerintem zuhanyozzunk és ússzunk egyet, aztán ebédeljünk minél hamarabb. Éhen halok.

– Te csak ebédelj, én bemegyek a belvárosba, és keresek egy nekem való irodát. Valami kis üzlet nyilván Poodle Springsben is akad. Sok a pénz errefelé... Néhanapján talán én is fölcsipegethetek egy-két dolcsit.

– Tudd meg, hogy utállak. Nem is tudom, miért mentem hozzád. Csak ne lettél volna olyan kitartó.

Elkaptam, magamhoz vontam, és legelészni kezdtem rajta. Először a szemöldökén és hosszú, csiklandós szempilláján. Innen átkóboroltam az orrára és az arcára, aztán a szájára. Először csak egy száját éreztem. Aztán egy kígyózó nyelvet. Aztán egy hosszú sóhaj következett, és két ember olyan közel került egymáshoz, amelynél közelebb már nem is lehet.

– Rád írtam egymillió dollárt. Arra költöd, amire csak akarod – suttogetta Linda.

– Ez kedves tőled, de tudod, hogy úgysem nyúlok hozzá.

– Mi lesz így velünk, Phil?

– Át kell vészelnünk. Nem lesz mindig könnyű. Én viszont nem vagyok hajlandó Mr. Loring lenni.

– Sose foglak tudni megváltoztatni, ugye?

– Te tényleg holmi doromboló szobacicát szeretnél gyúrni belőlem?

– Nem. És nem azért mentem hozzád, mert nekem egy rakás pénzem van, neked meg alig valamicske. Azért mentem hozzád, mert szeretlek, és az egyik dolog, amiért szeretlek, éppen az, hogy fütyülsz az egész világra... néha még rám is. Nem akarlak lealacsonyítani. Egyszerűen csak szeretnék boldoggá tenni.

– *Én szeretnék téged boldoggá tenni.* Csak épp nem tudom, hogyan csináljam. Nincs elég adu a kezemben. Csóró vagyok, aki gazdag nőt vett feleségül. Nem tudom, hogyan kellene viselkednem. Csak egyvalamiben vagyok biztos: bármilyen ócska volt is az irodám, azáltal lettem azzá, aki vagyok. És ott leszek az, aki lenni akarok.

Halk suhogás hallatszott, s fess pofalemezén helytelenítő mosollyal Augustino jelent meg a nyitott ajtóban.

– Hány órára parancsolja az ebédet, madame?

– Megengedi, hogy Tinónak szólítsam? – kérdeztem. –Csak merthogy így könnyebb.

– Természetesen, uram.

– Köszönöm. Mrs. Marlowe-t pedig ne szólítsa madame-nak. Mrs. Marlowe a neve.

– Elnézését kérem, uram.

– Nincs miért. Vannak nők, akik szeretik. Az én feleségem viszont az én nevemet használja. És azonnal kéri az ebédjét. Nekem el kell mennem, dolgom van.

– Parancsára, uram. Azonnal elkészítem Mrs. Marlowe ebédjét.

– Szeretnék még valamit mondani magának, Tino. Mrs. Marlowe meg én szeretjük egymást. Ez számtalan dologban megmutatkozik. Magának ezeket nem kell észrevennie.

– Tisztában vagyok a helyzetemmel, uram.

– A maga helyzete az, hogy segít nekünk kényelmesen élni. Ezért hálásak vagyunk magának. Talán még annál is hálásabbak, mint gondolja. Maga elméletileg a szolgánk. Gyakorlatilag viszont a barátunk. Úgy veszem észre, az ilyesminek megvan a maga etikettje, amit nekem ugyanúgy tiszteletben kell tartanom, mint magának. De ettől eltekintve egyszerűen csak két hapsi vagyunk.

Sugárzóan elmosolyodott. – Azt hiszem, nagyon boldog leszek itt, Mr. Marlowe.

Nem lehetett észrevenni, hogyan vagy mikor tűnt el. Egyszerűen csak nem volt ott. Linda a hátára hengeredett, fölhúzta a lábát, és a lábujjait kezdte nézegetni.

– Most mit mondjak? Pokolian szeretném tudni, mit kellene most mondanom. Tetszenek a lábujjaim?

- Életemben nem pipáltam még ilyen lélegzetelállító lábujjakat. És ha jól látom, ráadásul egész készleted van belőlük.
- Eredj innen, te... te rém. Igenis gyönyörűek a lábujjaim.
- Elköthetem egy kis időre a Fleetwoodot? Holnap átrepülök Los Angelesbe, és elhozom a régi Oldsomat.
- Mondd, drágám, muszáj ezt így csinálni? Olyan fölöslegesnek tűnik.
- Én nem tudom másképp csinálni – mondtam.

3

A Fleetwood ledorombolt velem egy Thorson nevezetű ember irodájához, aki az ablakán olvasható feliratok szerint, amellet hogy ingatlanügynök volt, a nyúltenyésztésen kívül gyakorlatilag mindennel foglalkozott.

Ez a Thorson egy kellemes megjelenésű tar férfiú volt, és a jelek szerint csupán egyetlen dolog érdekelte az egész világon: hogy ki ne aludjon a pipája.

– Irodát találni nem könnyű, Mr. Marlowe. Ha nem tévedek, önnek a Canyon Drive-on kellene egy, az viszont nem éppen olcsó.

– Nem kell, hogy a Canyon Drive-on legyen. Megfelel valamilyen mellékutca is, vagy esetleg a Sioux Avenue. A legforgalmasabb útvonal drága nekem.

Adtam neki egy névjegyet, és megmutattam az engedélyem fotókópiáját.

– Nem is tudom... – dűnnyögte. – Lehet, hogy a rendőrség nem lesz oda az örömtől. Ez egy nyaralóhely, ahol mindenkinek az az érdeke, hogy az idelátogatók jól érezzék magukat. Ha válási ügyekben utazik, nemigen fognak rajongani magáért errefelé.

– Nem foglalkozom válási ügyekkel, az emberek meg egyébként is csak a legritkább esetben rajonganak értem. Ami pedig a zsarukat illeti, majd csak szót értek velük valahogy... A feleségem nem örülne neki, ha ki akarnának ebrudalni a városból. Épp most bérelt ki egy egész takaros kis vityillót arra kifelé, az új negyedben, Romanoff késdobálója mellett.

Nem esett le a székről, de igencsak össze kellett szednie magát hozzá. – Csak nem Harlan Potter lányáról beszél? Hallottam, hogy egy izéhez ment férjhez... Vagyis hogy... Na, mit is akartam mondani? Ezek szerint maga az. Biztos vagyok benne, hogy el tudjuk intézni, Mr. Marlowe. Csak azt nem értem, miért ragaszkodik valami mellékutcai helyiséghez vagy a Sioux Avenue-hoz? Miért nem felel meg önnek a legjobb környék?

– Mert a saját zsebemből fizetem, és az éppenséggel nincs dugig.

– De hát a kedves felesége...

– Na, hallgasson ide, Thorson. Én legfeljebb havi kétezret keresek – ha jól megy. Viszont megesik, hogy hónapokig egy huncut centet se. Nem telik puccos kirakatra.

Vagy kilencedszer gyújtotta meg a pipáját. Minek szívja az olyan, aki nem ért hozzá?

– És mit szól ehhez a kedves felesége?

– Hogy az én kedves feleségem mit szól vagy mit nem szól, kedves Thorson, az nem érinti a mi kettőnk üzletét. Tud valamit ajánlani vagy sem? Ne szórakozzon velem. Eddig úrfiú voltam, de tudok más hangon is beszélni. Még csúnyábban is, mint gondolná...

– Nos...

E pillanatban egy mozgékonynak látszó fiatalember lökte be az ajtót, s lépett be

mosolyogva. – *A Poodle Springs Gazette*-től jöttem, Mr. Marlowe. Úgy tudom...

– Ha tudná, nem volna itt. – Felálltam. – Sajnálom, Mr. Thorson, de magának túl sok gombja van az íróasztala lapja alatt. Majd körülnézek valahol máshol.

Félretoltam utamból a riportert, és kiballagtam a nyitott ajtón. Ha Poodle Springsben bárki is becsuk egyszer maga után egy ajtót, az csak idegi alapon lehet. Alighogy kiléptem, belegyalogoltam egy nálam jó tíz centivel és tizenöt kilóval tekintélyesebb, pirospozsgás szivarba.

– Manny Lipshultz vagyok – mondta. – Maga Philip Marlowe. Beszéljessünk.

– Két órája vagyok ebben a városban – feleltem. – Üzlethelyiséget keresek. Nem ismerek egyetlen Lipshultz nevű embert sem. Volna szíves utamra bocsátani?

– Mondanék magának valamit, ami esetleg érdekelheti. Gyorsan terjednek a hírek ebben a porfészekben. Harlan Potter vejéhez van szerencsém? Stimmel, ugye? Errefelé nagyon ismerősen cseng ez a név.

– Szálljon le rólam.

– Ne legyen már ilyen... Bajban vagyok. Szükségem volna egy rendes tagra.

– Amint megnyitom az irodámat, Mr. Lipshultz, legyen szerencsém. Most azonban komoly dolgokat forgatok a fejemben.

– Könnyen lehet, hogy addigra már nem élek – mondta halkán. – Hallott már az Agony Clubról? Az enyém.

Visszanéztem señor Thorson irodájába. A tulajnak és a firkásznak egyaránt kocsányon lógott a füle.

– Ne itt – mondtam. – Most dolgom van az óberhén. Utána hívjon fel. – Megadtam neki a számot.

Hervatagon rám vigyorgott, és félreállt az utamból. Visszamentem a Fleetwoodhoz, s kecsesen odalavíroztam vele a fakabátok háza elé, ami ugyanabban az utcában állt, ahol Thorson irodája, csak egy kicsit odébb. Leálltam egy hivatalos parkolóhelyre, és bementem. A recepciós pultnál egy nagyon csinos, egyenruhás nő ült.

– A nemjóját...! – mondtam. – Azt hittem, a rendőrnők mind olyan szigorú képűek. Maga viszont egy hajas baba.

– Rendőrnőben is van mindenféle fajta – mondta csillapítólag. – Maga ugye Philip Marlowe? Láttam a fényképét a Los Angeles-i újságokban. Miben lehetünk a szolgálatára, Mr. Marlowe?

– Szeretnék beiratkozni. Magánál kell jelentkeznem, vagy az ügyeletes őrmesternél? És melyik az az utca, amelyiken úgy tudok végigmenni, hogy nem szólít a nevemen senki?

Elmosolyodott. A fogai egyenletesek voltak, és olyan fehérek, akár a hó a Springs környéki hegyek tetején. A nyakam tettem volna rá, hogy ő is annak a tizenkilencfajta fogkrémnek valamelyikét használja, amelyek az összes többinél jobbak, újabbak és nagyobbak.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Whitestone őrmesterrel beszél. – Kinyitott egy csapóajtót, és fejével egy csukott ajtó felé intett. Kopogtam, benyitottam, és egy nyugodt, vörös hajú férfit láttam magam előtt, akinek olyasfajta szeme volt, amilyenre minden rendőr őrmester szert tesz idővel. Túl sok ocsmányságnak és hazugságnak voltak tanúi ezek a szemek.

– Marlowe vagyok. Magánnyomozó. Szeretnék irodát nyitni a városban – már ha találok egyet, és maga hagyja. – Odapottyantottam egy névjegyemet az asztalára, és kinyitottam a levéltárcámat, hogy vethessen egy pillantást az engedélyemre.

– Válás?

– Álmomban se, őrmester.

– Helyes. Ez jó pont. Nem mondhatnám, hogy kibújok a bőrömből örömben, de ha hagyja, hogy a rendőrségi ügyeket a rendőrök intézzék, esetleg kijöhetünk egymással.

– Örömmel benne vagyok, csak az a baj, hogy sose tudom, hol a határ.

Összevonta a szemöldökét. Aztán pattintott. – Norman! – süvöltötte.

A csinos szőke nyitott be.

– Ki ez a jóember? – nyüszített rá az őrmester. – Várjon! Ne segítsen! Egyedül akarom kitalálni.

– Attól tartok, jó felé tapogatózik, őrmester úr – mondta tartózkodóan a szőkeség.

– Puff neki. Már az is elég keserves, ha az ember körül egy privát szimat szerencsétlenkedik. Na de hogy e mögött a privát szimat mögött még két-háromszázmillió dollár is álljon... ez már embertelen.

– Énmögöttem nem áll sehányszáz millió, őrmester úr. A magam ura vagyok, és viszonylag szegény.

– Aha. Ezek szerint mi ketten egy hajóban evezünk, csak az a különbség, hogy én elfelejtettem elvenni a főnök lányát. Ilyen hülyék vagyunk mi, közegek.

Leültem és rágyújtottam. A szőkeség kiment, becsukta az ajtót.

– Ne strapáljam magam, ugye? – kérdeztem. – Úgysem tudom meggyőzni, hogy én is ugyanúgy töröm magam a betevőért, mint bárki más. Ismer egy Lipshultz nevű illetőt, akinek valamiféle klubja van?

– Mint a rossz pénzt. A hodálya kint van a sivatagban, túl a mi közigazgatási határunkon. Néhányszor meggyűlt a baja a kerületi ügyésszel. Azt mondják, engedi a csehójában a szerencsejátékot. Én nem tudom.

Kérges tenyerével végigsimított az arcán, és sikerült olyanná gyúrnie, mintha egy olyan emberé lenne, aki nem tudja.

– Az utcán kapott el, egy Thorson nevű illető ingatlanügynöksége előtt. Azt mondta, bajban van.

Az őrmester kifejezéstelen tekintettel nézett rám. – A baj és Lipshultz kéz a kézben járnak. Tartsa távol magát tőle, mert még esetleg maga is bajba keveredhet.

Felálltam. – Köszönöm, őrmester úr. Csak le akartam jelentkezni magánál.

– Ezen sikerült túlesnünk. Most már csak annak a napját várom, amikor kijelentkezik.

Kimentem, becsuktam az ajtót. A csinos rendőrnő bájosan rám mosolygott. Megálltam a pultnál, s egy percre szótlánul meredtem rá.

– Gondolom, nem akadt még zsarú, aki szimpatizált volna egy privát szimattal – mondtam.

– Maga szimpatikus nekem, Mr. Marlowe.

– Maga pedig több mint szimpatikus nekem. Ami engem illet, időnként még a feleségem is szimpatikusnak talál.

A szókeség a pultra könyökölt, és álla alatt összekulcsolta a kezét. – És mit csinál a kedves felesége az ideje többi részében?

– Foházkodik, hogy legyen tízmillió dollárom. És akkor futná még egy-két Fleetwood Cadillacre.

Elbűvölően rávigyorogtam, kijöttem a rendőrségről, beszálltam egyetlen Cadillacunkba, aztán söpörtem haza.

4

A főcsapás végén az út balra kanyarodik. Hozzánk igyekezve egyenesen kell továbbhajtani. Az út bal oldalán nincs semmi, csak egy domb, jobb felől is erősen ritkulnak a házak. Két kocsi is leelőzött, turisták voltak, mentek megnézni a nemzeti park pálmáit – mintha magában Poodle Springsben nem láthatnának pálmát eleget. A nyomomban egy Buick Roadmaster ügetett könnyedén. Egy üresnek tetsző útszakaszon egyszer csak kilőtt mögülem, elhúzott mellettem, bevágott elém, és leállt. Elképzelni se tudtam, mi rosszat művelhettem. A kocsiból két fölöttébb sportosan öltözött ürge ugrott ki, s indult meg trappolva arrafelé, ahol álltam. Dolgos kezükben pisztoly villant. Nyúltam volna a kesztyűtartó felé, de nem volt rá idő. Már ott álltak a Fleetwood mellett.

– Lippy beszélni akar magával – nyekeregte egy orrhang.

Úgy nézett ki, mint bármelyik tucatvagány. Annyi fáradságot se vettem, hogy megnézzem magamnak. A másik magasabb és vékonyabb volt, de semmivel se vonzóbb jelenség. Ezzel szemben meglehetősen szakszerűen fogták rám a stukkerüket.

– Elárulnák, ki ez a Lippy? És tegyék el a pufogatójukat. Nekem nincs.

– Miután beszélt magával, maga egyenesen a szimatokhoz rohant. Lippy nem kedveli az ilyet.

– Pedzem már – szóltam éleselméjűen. – Lippy ezek szerint az a Mr. Lipshultz, aki azonos annak az Agony Clubnak a vezetőjével vagy tulajdonosával, amely a Poodle Springs-i zsaruk körzetén kívül található, és ahol bizonyos illegális tevékenységek folynak. De miért van rám oly égető szüksége ennek a Mr. Lippynek, hogy két fogdmeget is utánam ereszt?

– Üzleti ügy, nagyokos.

– Mindjárt gondoltam, mivel annyira közeli jó barátok azért nem vagyunk, hogy képtelen volna nélkülem ebédelni.

Az egyik fullajtár, a magasabbik, megkerülte a Fleetwoodot, és a jobb első ajtó kilincse felé nyúlt. Most vagy talán soha, gondoltam, és beletapostam a gázba. Egy olcsóbb kocsi talán cserbenhagyott volna, de a Fleetwood nem az a fajta. Előreszökkent, a magasabbik nyikhaj megpördült, tántorogni kezdett. A kocsim keményen belecsattant a Roadmaster hátuljába. Hogy a Fleetwoodban milyen kár esett, nem láttam; úgy tippeltem, esetleg megkarcolódhatott a lökhárítója. Még nem ült el a csattanás visszhangja, amikor feltéptem a kesztyűtartót, és előkaptam a harmincnycasomat, ami még Mexikóból maradt nálam, nem mintha ott szükségem lett volna rá. De ha az ember Lindával van, sose tudhatja.

A kisebbik nyikhaj felém rohant. A másik még az ülökéjén üldögélt. Kiugrottam a Fleetwoodból, és megeresztettem egy golyóbist az igyekvőbbik feje fölé.

Hirtelen gyökeret is eresztett, vagy kétméternyire tőlem.

– Na, nézzék, kedveskéim – mondtam. – Ha Lippy beszélni akar velem, ezt nemigen teheti, ha tele vagyok ólommal. Pisztollyal pedig csak olyankor hadonászanak, ha elszánták magukat a használatára. Én elszántam magam. Maguk meg nem.

A magasabbik fölkászálódott, és mogorván eltette a fegyverét. Egy pillanat múltán a másik is követte példáját. Odamentek a kocsijukhoz, nézegették erősen. Visszatolattam a Fleetwooddal, és odahúztam a Roadmaster mellé.

– Megyek, meglátogatom Lippet – mondtam. – Ráfér némi felvilágosítás a személyzetével kapcsolatban.

– Magának csinos felesége van – felelte gonoszul a kisebbik nyikhaj.

– Stimmt. És ha bármilyen csirkefogó csak egy ujjal is hozzányúl, máris félig elhamvasztottnak érezheti magát. Na, viszlát, szarosok. Viszlát az urnában.

Visszatettem a stukkert a kesztyűtartóba, és elporzottam. Bekanyarodtam az utcánkba, amely akárcsak a többi utca itt a környéken, a hegyeket szegélyező dombok között, zsákutca volt. Leálltam a házunk előtt, és megszemléltem a Fleetwood elejét. Behorpadt egy kissé, nem nagyon, de annyira azért igen, hogy egy Linda kaliberű hölgy ne járhasson így vele. Bementem a házba. A hölgyre a hálósobában bukkantam rá, épp a ruháit szortírozta.

– Szóval így lopod a napot – mondtam neki. – A bútorokat még át se rendezted.

– Drágám! – Úgy vetette a nyakamba magát, mint egy szabadfogású birkózó. – Hol jártál?

– Belehajtottam a kocsiddal egy másiknak a hátuljába. Azt hiszem, nem ártana, ha fölemelnéd a telefont, és rendelnél még néhány Fleetwoodot.

– Mi a jó ég történt? Te nem vagy az az elbáméskodó típus.

– Szándékosan csináltam. Egy Lipshultz nevű illető, civilben az Agony Club tulajdonosa, elkapott az utcán, amikor kijöttem egy ingatlanügynök irodájából. Üzleti ügyben akart beszélni velem, de akkor nem értem rá. Így aztán útban hazafelé rám szállt két apacs, és pisztollyal próbált rábeszélni, hogy tüstént tárgyaljak az illetővel. Lekoptattam őket.

– Mindjárt sejtettem, drágám. Helyesen tetted.

– Még meg se kérdezted, mi baja lett a kocsidnak.

– Ne mondd már folyton, hogy a „kocsid”. A mi kocsink. Egyébként pedig nem hiszem, hogy annyira megsérült volna, hogy észrevehető legyen. Délutánonként amúgy is szükségünk lesz egy szedánra. Ebédeltél már?

– Piszok nyugodtan veszed tudomásul, hogy akár le is lőhettek volna.

– Ne haragudj, de éppen valami máson gondolkoztam. Attól tartok, hogy hamarosan fölbukkan az apám, és nekiáll fölvásárolni a várost. Te is tudod, mennyire szereti a reklámot.

– És milyen igaza van! Engem máris vagy öt-hat ismeretlen szólított itt a nevemen... beleértve egy rendkívül csinos, szőke rendőrnőt is.

- Valószínűleg tud dzsúdózni – vetette oda közömbösen Linda.
- Nagyon jól tudod, hogy nem kötéllel kerítem a nőimet.
- Hát... azzal talán nem. Nekem viszont úgy rémlik, mintha egyszer valaki betuszkolt volna a hálószobájába.
- Tuszkolt... Alig vártad.
- Szólj Tinónak, hogy adjon neked valami ebédfélét, mert ha tovább folytatjuk ezt a beszélgetést, még a végén elfelejtem, hogy épp most igazítottam meg a ruhámat.

5

Végül találtam irodát, olyan közel a szemétteléhez, amennyire Poodle Springsben ez egyáltalán lehetséges, a Ramon Drive-tól délre, egy benzinkút fölött. A ház a szokványos vályogutánzat-história volt; a hitelesség kedvéért még fagerendák is álltak ki a tető alatt a homlokzatból. Az épület jobb oldalán külső lépcső vezetett föl az egyetlen emeleti helyiségbe, amelyben mindössze egy mosogató árválkodott, meg egy ócska íróasztal, amit az előző bérlő hagyott ott, aki talán biztosításban vagy valami hasonlóban utazott. Bármivel törte is magát, nem tudott annyit összehozni belőle, hogy leszurkolja a lakbért, mire a tulaj, akié a ház meg a benzinkút is volt, egy vén szivar, egy hónapja kirúgta. Az íróasztal mögött nyikorgó forgószék állt, amellet fémből készült szürke iratszekrény, a falinaptáron egy kutya egy kislány fürdőruháját húzkodta lefelé.

– Drágám, ez döbbenetes – mondta Linda, amikor meglátta.

– Látnád némelyik kliensemét – feleltem.

– Éppenséggel tudnék küldeni valakit...

– Épp erre várok – mondtam.

Linda bólintott. – Egyébként szerintem remekül meg fog felelni – mondta. – És most menjünk el ebédelni.

Megszólalt a telefon. Linda fölvette.

– Philip Marlowe irodája – mondta, aztán csak hallgatott, föl húzta az orrát, és felém nyújtotta a kagylót. – Azt hiszem, egy kliens, drágám. Döbbenetesnek hangzik.

– Tessék – szóltam a kagylóba, mire egy ismerős hang így felelt: – Manny Lipshultz vagyok, Marlowe.

– Ez kedves magától.

– Rendben van, elismerem: hiba volt azt a két keményfiút maga után küldenem. De csináltam egy nagyobbat is.

Ezt elengedtem a fülem mellett.

– Szeretnék beszélni magával, ha vállal munkát – folytatta.

– Terítsen – mondtam.

– Át tud idejönni?

– Az Agony Clubba?

– Igen. Tudja, hol van?

– Épp egy kicsivel túl Poodle Springs közigazgatási határán – feleltem. – Mikor?

– Most.

– Fél óra múlva ott leszek – mondtam, és letettem.

Linda karba fonta a kezét, úgy nézett rám. Hátra nyikordítottam a székem támláját, tarkóm mögött összekulcsoltam a kezem, és rámosolyogtam. Linda fején egy olyan fátyolszerűséggel fölszerelt muris kis kalap ült, ujjatlan, egyszerű fehér

ruha volt rajta, a lábán meg magas sarkú fehér szandálcipő, amelyek közül a jobblábas most a padlón dobolt.

- Szóval fél óra múlva – mondta.
- Első kliens – feleltem. – Valamiből élnem kell.
- És az ebédünk?
- Hívd fel Tinót, lehet, hogy szívesen elkísér.
- Nem mehetek az inasunkkal ebédelni.

Felálltam. – Hazafuvarozlak.

Bólintott, sarkon fordult, kiment – én meg utána. Amikor letettem otthon és elváltunk, nem csókolt meg, pedig megkerültem a kocsit, és kinyitottam neki az ajtót. A gavallér Marlowe. A megtestesült előzékenység.

Az Agony Club Poodle Springstől északkeletre fekszik, éppen csak túl a határon, Riverside megyében. Néhány évvel ezelőtt egy híres színész elhatározta, hogy építtet magának egy kastélyt itt a sivatagban, aztán a szerencse forgandósága folytán, amely ez alkalommal egy tizenöt éves lánnyal kapcsolatos incidens formájában jelentkezett, a palota odalett. Úgy festett, mint egy gazdag mexikóiak számára fenntartott bordélyház; csupa hófehér fal és piros cserép, udvarán szökőkutak, oldalai mentén bougainvilleabokrok. Így, fényes nappal, kissé patinásnak hatott, mint egy túlkoros filmsztár. A zúzottkővel felszórt széles behajtón egyetlen kocsi sem állt. Valahol az épület mögött légkondicionáló zúgott, mint valami sáskaraj.

Leparkoltam az Oldsszal az udvar túlsó végén lévő hullórostély alatt, és a kapualj hűsén át besétáltam. Két nagy, faragásokkal díszített mahagóniaajtóval találtam szemközt magam, az egyik félig nyitva volt. Belöktem, és beléptem a váratlanul hűvös belső térbe. Jólesett a sivatag perzselő hőisége után, de érződött benne valami mesterkéeltség is, mint egy balzsamozómester simogató érintésében. Jobboldalt, valahonnan a semmiből, előtűnt az előző napi két nyikhaj.

A magasabbik megszólalt. – Föl van szerelkezve?

– Föl – mondtam. – Az ember sose tudhatja errefelé, mikor kerül a szeme elé valami puszkavégre való.

A kisebbik nyikhajt csak félig lehetett látni, a másik fele lemaradt a félhomályos ajtónyílásban. A háta mögül érkező fény megcsillant a kezében tartott pisztolyon.

– Lippyhez nem mehet be stukkerrel – mondta a magas.

Megvontam a vállam, kigomboltam a kabátomat, a magas pedig sima mozdulattal kioperálta a hónom alól a revolveremet. Megnézte magának.

– Micsoda nyúlfarknyi cső – mondta. – Messzebbre fabatkát sem ér.

– Nekem csak rövid távú terveim vannak – mondtam.

Keresztülvezetett a tágas központi termen. Blackjack-asztalokat, rulettkerekeket, kockázóasztalokat láttam. A tőlem távolabb eső, bal oldali fal előtt egy politúrozott mahagóni bárpult húzódott, a mögötte lévő tükrös polcokon művészi

elrendezett palackok sorakoztak. Fény csupán a mennyezet közelében lévő keskeny ablakokból jött, amelyeket valószínűleg azért terveztek így, hogy kívülről az igazi várak lőréseire hasonlítsanak. A mennyezeten függő kristálycsillárok nem égtek. A kisebbik nyikhaj ötlépésnyire lemaradva jött mögöttünk. Csak sejtettem, hogy eltette már a pufogatóját, de nem akartam mutatni, hogy észrevettem.

A bárpult túlsó végénél három lépcső vezetett le egy ajtóhoz, amely Manny Lipshultz irodájába nyílt. Bent is volt, egy kosárlabdapálya méretű íróasztal mögött trónolt.

– Üljön le, Marlowe – mondta. – Iszik valamit?

Felállt, odament egy rózsafa asztalkához, fogta a rajta álló palackot, és félig töltött két testes poharat. Az egyiket a kezembe nyomta, aztán visszagyalogolt az asztala mögé.

– Rendben, Leonard – vetette oda a magasabb nyikhajnak. – Olaj.

Leonard meg a játszópajtása némán beleveszett a félhomályba. Belekortyoltam az innivalómba. Skót whisky volt, jobb, mint amihez szokva voltam, pedig a feleségem bukszája tízmillió dolcsitól duzzadozott.

– Örülök, hogy sikerült beiktatnia, Marlowe – mondta Lipshultz.

– Én is – feleltem. – Valamiből élni kell.

– Akkor is, ha Harlan Potter lánya a felesége?

– Ez csupán annyit jelent, hogy neki nem kell dolgoznia a betevőért – mondtam.

Lipshultz bólintott. – Van egy kis problémám, Marlowe.

Vártam.

– Tudja, ez, amit mi itt csinálunk, nem egészen törvényes.

– Tudom – mondtam.

– És töprengett már azon, hogy miért nem sújt le ránk a törvény vaskeze?

– Nem, ezen nem tűnődtem. De ha megtenném, valószínűleg oda lyukadnék ki, hogy van egy pártfogója, annak meg annyi pénze, amennyi erősen korrodálja azt a bizonyos vaskezet.

Lipshultz elmosolyodott. – Bravó, Marlowe. Már akkor is tudtam, hogy okos fiú, mielőtt körülszaglászta magát.

– Csak azt nem értem, hogy egy ilyen pártfogóval a háta mögött minek kellek magának én.

Lipshultz szomorúan ingatta a fejét. Vastag orra volt, vörös képe, olajosan fénylő fekete haját közepén elválasztva és szorosan golyófejére keféltve viselte.

– Ebben az ügyben nem fordulhatok hozzá – mondta. – Sőt. A helyzet úgy áll, hogy ha maga nem húz ki a slamóból, maga a pártfogóm néz a körmömre. Ért engem...

– Ha így áll a helyzet, akkor valamivel megbízhatóbb támaszra lesz szüksége, mint az a két emberutánzat, aki itt sündörög maga körül.

– Tudom – mondta Lippy. – De errefelé nem olyan könnyű embert keríteni. Ez

nem Los Angeles. Nem mindenki rajong a sivatagért. Ezért örültem meg annyira, amikor megtudtam, hogy maga itt van. Meséltek nekem a hollywoodi ténykedéseiről.

– Élete legszerencsésebb napja volt – mondtam. – Mit remél tőlem?

Egy százezer dollárról szóló bont nyomott a kezembe, amit egy bizonyos Les Valentine írt alá takaros, egészen apró betűkkel, aztán visszaült, és hagyta, hadd emésszem.

– Hát igen – mondta aztán. – Ez vagyok én. Elfogadok egy százezer dollár értékű bont. Úgy látszik, öregszem.

– Hogy tudott ilyen óvatlan lenni? – kérdeztem.

– Jó családból való úrifíú, és mindig jó kuncaft volt.

– Pontosabban egészen addig, amíg egy nap a nagyfőnök, aki magát futtatja, bele nem kukkantott a főkönyvbe, és föl nem fedezte, hogy százezer dolcsi hiányzik a kasszából.

– Nem ő, hanem a könyvelője – helyesbített Lipshultz. – Mr. Blackstone csak azután keresett fel.

A légkondicionált szoba olyan volt, mint a jégverem, de Lipshultz izzadt. Kihúzta mellényzsebéből a selyem díszzsebkendő, azzal törülgette a nyakát.

– Ott ült, azon a szent helyen, ahol most maga, és azt mondta, harminc napot ad rá, hogy pótoljam a hiányt – mondta.

– Különben?

– Mr. Blackstone esetében nincs „különben”, Marlowe.

– Szóval kerítsem elő a tagot, aki megvágta magát.

Lipshultz bólintott.

– Én csak megkeresek bizonyos embereket, Lipshultz – mondtam. – Hogy kipofozzam belőlük a pénzt, az már nem a szakterületem.

– Arra nem is kérem, Marlowe. Hiányzik száz lepedőm. Ha nem kapom vissza, hulla vagyok. Keresse meg nekem. Beszéljen a fejével.

– Na és ha nincs pénze? Az olyan fiúknak, akik csak úgy otthagynak százezret az asztalon, ritkán van – vetettem föl.

– Ennek van. A feleségének van vagy húsz-harmincmilliója.

– Hát akkor miért nem hozzá fordul?

– Megtettem, de nem hisz nekem. Azt mondja, hogy az ő Lesterje sose tenne ilyet. Mondom neki, hogy akkor kérdezze meg Lestert, erre meg azt mondja, hogy a pasas elment valami külső forgatásra, valahová Los Angelestől északra.

– Megpróbált ráijeszteni a spinére?

Lipshultz megrázta a fejét. – Az egy úrinő – mondta.

– Maga meg úriember – mondtam.

Lipshultz vállat vont. – Egy frászt vagyok.

Elhittem neki, mivel mindig is az volt a véleményem, hogy az ember legalább

önmagához legyen őszinte, és különben sem mutatta semmi jel, hogy a véleményével vitába kellene szállnom.

– Tíz százalékot fizetek magának, ha visszaszerzi a pénzt – mondta.

– A tiszteletdíjam napi száz dollár, plusz a költségeim.

Lipshultz bólintott. – Hallottam, hogy maga egy kiscserkész.

– Ül néhány ember a San Quentinben, akinek szintén ez volt a véleménye – mondtam.

Lipshultz elvigyorodott. – Arról is hallottam, hogy kemény gyerek.

– Merre keressem a tagot? – kérdeztem.

– Valentine-nak hívják. Les Valentine-nak. Itt lakik a feleségével Poodle Springsben, valahol a Racquet Club környékén. Megnézzem a telefonkönyvben?

– Tapasztalt szaglász vagyok, majd fölnyálazom a saját hüvelykujjammal – mondtam. – Elvihetem a bont?

– Persze – felelte Lipshultz. – Van néhány másolatom.

Adott száz dollár foglalót, és megnyomhatott egy gombot valahol, mert Leonard és az öcsikéje megjelent. Leonard visszaadta a revolveremet. Az öcsikéje néhány lépéssel lemaradva követett, nehogy megharapjam. Így ballagtunk végig a játéktermen, s léptünk ki a verőfényre. Leonarddal együtt az öcsiké is végignézte, mint szállok be az Oldsba s hajtok el.

6

Les Valentine háza a Racquet Club Road közelében állt, egyikében azoknak a kanyargós kis utcácskáknak, amelyeket úgy alakítottak ki, hogy az egyes telkek nem voltak elkerítve egymástól. Szabályos távközönként óriás kaktuszok álltak, imitt-amott egy-egy jakarandafa tarkította a képet. A széles tetejű bungalókat elég közel építették az úthoz, így aztán maradt elég hely hátul a medence és a kis zárt belső udvar, a *patio* számára, amely errefelé, a sivatagban a civilizáció legmodernebb vívmányának számított. Egy lelket se lehetett látni. Semmi sem mozdult, csupán az öntözőgépek forogtak lustán. Feltehetőleg mindenki a házában tartózkodott, s azzal foglalatzkodott, hogy kiválassza a megfelelő öltözéket a Racquet Club szombat esti bulijára.

Leparkoltam az Oldsszal a ház előtt, s a fehér murvával felszórt ösvényen felballagtam a verandára. A tölgyfa ajtó két oldalán kerek üvegtéglából rakott fal húzódott, ami úgy illett a spanyol stílusú épülethez, mint tehénre a gatyá. Japán inas nyitott ajtót, elvette a kalapomat, és bevezetett az utca felőli fogadószobába, hogy ott üldögéljek, amíg szól a madame-nak.

Hófehérre meszelt falú szoba volt. Az egyik sarokban egy kúpos tetejű kandalló állt arra az esetre, ha napszállta után netán harminckét fok alá süllyedne a hőmérséklet. A tűztere vörös mexikói cserepekből volt kirakva. Az utca felőli falon terjedelmes olajfestmény függött: sunyi tekintetű, bozontos fehér szemöldökű férfiút ábrázolt, mellényes öltönyben, akinek olyan szája volt, mint azoknak az embereknek, akik öt cent borraalót szoktak adni. A túlsó falon, a kandallótól balra, fényképek lógtak; csupa művésziesen, alulról megvilágított, kitekert pózban, válla fölött hátratekintő nő. Fekete-fehér fotók voltak, drága keretben, mintha fontosak volnának. A patióra nyíló ajtó mellett egy festőállványon jókora nagyítás: egy férfi és egy nő. A nő harminc és negyven közötti, komoly tekintetű, a szája ugyanolyan, mint a sunyi tekintetű szivaré az olajfestményen. A mellette álló férfi kopaszodott ugyan, mégis fiatalabbnak látszott nála. Keret nélküli szemüveget viselt, mosolya pedig valami olyasmit sugallt, hogy: *Énrám nem érdemes figyelni.*

– Mr. Marlowe?

A hang felé fordultam: a képről már ismert nő. Homlokát ráncolva nézett le vadonatúj, frissen nyomtatott névjegyemre. Még meg se volt az irodám, amikor megrendeltem, ezért aztán csak annyi volt rájuk írva, hogy *Philip Marlowe magánnyomozó, Poodle Springs*. Linda hevesen tiltakozott az arannyal nyomandó bokszerek ellen.

– Az vagyok, asszonyom – feleltem.

– Foglaljon helyet – mondta. – A férjem munkáit csodálja?

– Igen, asszonyom. Ez az úr itt ön mellett a férje? – intettem fejemmel a fénykép felé.

– Igen, ő Les. Önkioldóval készítette. Nagyon ügyes ember.

A teste meghazudtolta az arcát. Meghazudtolta fősvény száját, ami azt mondta: *Egy vasat sem adok. Bármit megkaphatsz, amit el tudsz venni*, mondták ezzel szemben az erős keblek és a büszke csípő. Még egy hónapja se voltam férje egy angyalnak, mégis éreztem a kihívást.

– Az pedig ott a festményen az apám – mondta.

Mosolyogtam.

– Rágyújthat, ha óhajt – mondta. – Én nem dohányzom, apám sose engedte, Les viszont szivarozik, és én nagyon kedvelem az illatát.

– Köszönöm – feleltem –, talán majd egy kicsit később.

Keresztbe tettem a lábamat.

– A férjét próbálom megtalálni, Mrs. Valentine.

– Valóban?

– Valóban. Egy férfi bízott meg a felkutatásával, aki azt állítja, hogy az ön kedves férje százezer dollárral tartozik neki.

– Nevetséges.

– A megbízóm szerint az ön férje százezer dollárt veszített a... a kaszinójában, aminek fejében egy bont hagyott ott.

– Az illegális szerencsejátékon veszített összeg fejében adott bon a törvények szerint nem hajtható be.

– Így van, asszonyom. A megbízóm azonban e miatt a bon miatt nagyon kínos helyzetbe került a munkaadója előtt.

– Nézze, Mr, Marlowe. Nyilvánvaló, hogy ez az ügy fontos valakinek. Az viszont biztos, hogy nekem nem, és senki olyan embernek, aki ismeri a férjemet. A férjem nem úz szerencsejátékokat. És nem szokása bonokat adni. Fizetni szokott azért, amit vásárol. Nincs szüksége másfajta megoldásokra. Jól keres, én pedig apám nagylelkűsége és bőkezűsége folytán semmiben sem szenvedek hiányt.

– Meg tudná mondani, asszonyom, hol találom most a férjét? Ha beszélhetnék vele, talán tisztázhatnánk ezt a históriát.

– Les San Benedictben van, egy külső forgatáson. Ő készíti a reklámfotókat. A filmgyárak gyakran kérik fel ilyesmire. Elismerten remekül fotóz fiatal nőket.

A „fiatal nőket” kitétel annyira volt kedvére, mint téhennek a bifsztek.

– Értem – mondtam. – És pillanatnyilag melyik filmgyárnak dolgozik?

Mrs. Valentine vállat vont, mintha valami lényegtelen kérdést tettem volna föl. – Nem szoktam számon tartani az ilyesmit.

Olyankor, amikor nem beszélt, kissé nyitva voltak az ajkai, nyelve nyugtalanul mozgott a szájában. – Azt pedig természetesen nem hagyom, hogy egy bűnözőként ismert ember mindenféle légből kapott vádakkal macerálja.

– Nem mondtam, ki a megbízóm – szóltam.

– Tudom, ki az. Mr. Lipshultz. Személyesen is felkeresett, és én akkor meg is

mondtam neki, mi a véleményem erről a rémmeséről.

Elővettem belső zsebemből a bont, és odatartottam elé, hogy lássa.

Dühösen megrázta a fejét. – Ezt is mutatta. Nem hiszem el. Ez nem Les aláírása.

Felálltam, és odamentem a falon függő, művésziesen bekeretezett fotográfiákhoz. A jobb alsó sarkukban, ugyanazzal a takaros, egészen apró betűs kézírással, mint Lippy csekkjén, ott virított a szignó: *Les Valentine*. Az egyik mellé odatettem a bont, felvontam a szemöldökömet, és egy darabig kitartottam a pózt.

Úgy nézett a két aláírásra, mintha még sose látott volna hozzájuk hasonlót. Időnként megnedvesítette az ajkát. Kissé szaporábban vette a levegőt, mint eddig.

Hirtelen felállt, és odament ahhoz a fehér asztalkához, amely az apja képe alatt állt.

– Én iszom egy pohárkával, Mr. Marlowe. Iszik valamit maga is?

– Köszönöm, nem – mondtam. – Inkább rágyújtanék, azt hiszem.

Kiráztam egy szálát a pakliból, és ajkaim közé szorítva kihúztam. Meggyújtottam, szívtam belőle egy hosszú slukkot, aztán lassan, az orromon keresztül kifújtam a füstöt. Mrs. Valentine valamilyen zöld lötyöt töltött magának, ivott két-három kortyot, aztán ismét felém fordult.

– A férjem szeret játszani, Mr. Marlowe. Azt reméltem, hogy ezt sikerül eltitkolnom maga elől.

Elbabráltam egy kis ideig a cigarettámmal, míg ő elkortyolgatta zöld itókájának java részét.

– Én nem vettem rossz néven tőle ezt a... ezt a gyengeséget, ahogyan apám mondaná. Nos, mint mondtam, apám rendkívül nagylelkű hozzám. Les művészember, és mint a művészek nagy része, szeszélyes. A legfurcsább igényei támadnak. Olyasfajta érzékenység lakozik benne, amely más emberekben, hétköznapi emberekben nem szükségszerűen van meg. Eddig mindig kifizettem az adósságait, és boldog voltam, hogy ilyenformán én is hozzájárulhatok a művészi kiteljesedéséhez.

Odament a kisasztalhoz, és töltött magának még egy pohárral. Könnyednek látszó mozdulat volt. Ivott néhány kortyot.

– Na de ez a százezer, ennek a Lipshultz nevű embernek ... – Úgy ingatta a fejét, mintha képtelen volna folytatni, vagy nem látná értelmét. – Beszéltem a férjemmel. Megmondtam neki, hogy ideje elkezdenie felnőtt ember módjára viselkedni, egy kissé jobban szem előtt tartani a realitásokat. Őszintén szólva, reméltem, hogy sikerült kizökkentenem abból a gyerekes magatartásból, ahogyan az ilyen ügyekben viselkedik. Közöltem vele, hogy ezúttal neki kell rendeznie az adósságát.

Szívtam még egy utolsót a cigimből, aztán elnyomtam a dohányzóasztalon lévő kagylóhamutartóban. Végignéztam az ifjú hölgyek falon lógó fotográfiáin, és eltűnődtem, vajon mennyi szenzitivitást feccölhetett beléjük Les.

– A kedves férje házhoz szokott menni? – kérdeztem.

Az epeszerű bicskanyitogató, amit kortyolgatott, kezdte éreztetni a hatását. A hölgy ott állt a kisasztal mellett, és izgékonyan váltogatta a lábait. A fekete selyempantallón át is látszott, hogy combjai feszülnek az energiától. Tanító néni arcának kiálló pofacsontjain vörös foltok jelentek meg.

– Arra gondol, hogy úgy, mint egy vízvezeték-szerelő? Ugyan. Van egy műterme Los Angelesben.

– A címet tudja, Mrs. Valentine?

– Természetesen nem tudom. Les úgy jár-ke, ahogyan neki tetszik. A mi házasságunk a legteljesebb bizalmon alapul. Semmi szükségem rá, hogy tudjam, hol van a műterme.

Végigsiklott a szemem a falon függő fényképeken. Akadt köztük néhány híresség is: két filmcsillag, meg egy fotómodell, aki nemrég a *Life* címlapján szerepelt. Valamennyi fénykép szignálva volt: a jobb alsó sarokban, aranybetűkkel, azzal a jellegzetes kézírással.

Mrs. Valentine engem figyelt. A pohara már megint csaknem tele volt.

– Azt hiszi, félek azoktól a nőktől, Mr. Marlowe? Arra gondol, hogy nem vagyok képes itthon tartani Lest?

Letette a poharát, kissé elfordult, úgyhogy félprofilból láttam, aztán kezeivel végigsimított a mellén, majd végig a testén, rásimítva combjaira a selymet.

– Ez már döfi – mondtam.

Mereven nézett rám, nem mozdult, a vörösség lassan az egész arcára kiterjedt. Aztán rondán, bugyborékolás szerűen felvihogott.

– Ez a százezer a maga és Les ügye, meg azé a rémes Lipshultzé. Ha továbbra is folytatni akarják kisdéd játékaikat, hát csak rajta. Én megvárom a... – csuklott egy szelídet – ... végeredményt. – Belekortyolt a poharába.

– Mi az a lötyty? – kérdeztem. – Olyan a szaga, mint a műtrágyának.

– Vizszontlátásra, Mr. Marlowe.

Förlálltam, föltettem a kalapomat, és kiballagtam. A nő még mindig úgy állt, kidüllesztett keblekkel. A verandán egy hatalmas dézsaszerűségben egy pálmafa állt.

– Ha szerencséd van, neked is jut egy kicsi abból a léből – szóltam oda neki.

Beálltam az Oldsszal Linda Fleetwoodja mellé. Tino az ajtóból nézte.

– Mrs. Marlowe a medencénél van, uram.

– Köszönöm, Tino. Hogy néz ki a hölgy?

– Szemet gyönyörködtetően, uram.

– Ez a pontos meghatározás, Tino.

Tino szélesen elmosolyodott. Átsétáltam a műnappalin, és kimentem a kertbe a medencéhez. Linda egy világoskék nyugágyban üldögélt; fehér, egyrészes fürdőruha volt rajta, a fején meg egy széles karimájú kalap, amelynek ugyanolyan színe volt, mint a nyugágynak. A szék melletti alacsony, fehér asztalkán egy magas, keskeny pohár állt, benne valami lé meg néhány gyümölcsszerűség. Linda fölnezt a könyvéből.

– Nagyon megdolgoztatott ez a Mr. Lipshultz, drágám?

Levettem a zakómat, és meglazítottam a nyakkendőmet. Leültem a nyugágy melletti világoskék székre. Linda végigfuttatta mutatójja körmét nadrágom vasalásán.

– Nagyon lestrapálta magát az én hős nyomozóm az egész napi munkában?

Tino tűnt fel a kert ajtajában.

– Hozhatok önnek valamit, uram?

Hálásan elmosolyodtam.

– Egy whiskyt citromlével – mondtam. – Vagyis kettőt. Egy pohárban.

Tino bólintott, és eltűnt.

– Beszéltem Lipshultzcal – mondtam. – És Mrs. Les. Valentine-nal is.

Linda föl vonta a szemöldökét. – Muffy Blackstonenál?

– Kábé negyvenöt éves lehet – mondtam. – Úgy néz ki, mintha valaki egy telt idomú fotómodell fotójára egy tanító néni arcképét ragasztotta volna.

– Akkor az Muffy. Annak viszont nem nagyon örülök, hogy így megnézted magadnak.

– Csak a munkámat végzem – feleltem.

– Clayton Blackstone lánya. Az apja apám egyik barátja. Nagyon gazdag. A lánya negyvenéves korában ment férjhez, egy vizesnyolcshoz. Egész Spring csak erről beszélt.

– Mit tudsz Lesről?

– Nagyon keveset. Se pénze, se tehetsége. Azt mondják, a pénzéért vette el Muffyt. Clayton Blackstone talán még apámnál is gazdagabb.

– Atyavilág – mondtam.

– Úgy szemre egyébként amolyan szürke kis egér – mondta Linda.

– Aha. És nyilván valami lepusztult irodában tanyázik, esetleg egy garázs fölött.

– Jaj, drágám – mondta Linda. – Ne légy már ilyen dög.

Tino tűnt fel, tálcával, pohárral. A poharat óvatosan leemelte a tálcáról, s letette egy szalvétára a könyököm mellé. Ránézett Linda poharára, látta, hogy csaknem teljesen tele van még. Nesztelenül távozott.

– És mivel foglalkozik ez a Clayton Blackstone? – kérdeztem.

– Gazdag – felelte Linda. – Ezzel foglalkozik.

– Miként jó apád.

Linda tündökletesen elmosolyodott. Belekortyoltam az itókámba. Tiszta volt, hideg, úgy mosta el a sivatag forróságát, akár az üdítő zápor.

– Nem könnyű ennyi pénzt úgy összekapirgálni, hogy az ember be ne piszkolja egy kicsit a kezét – mondtam.

– Apám ezt sose mondta.

– Mindjárt sejtettem.

– Most miért vagy ilyen? És miről beszélgettél Muffy Blackstone-nal?

– Valentine-nal.

– Jó, akkor Muffy Valentine-nal.

Ittam még egy kortyot. Kéken, rezzenéstelenül csillogott mellettem a medence.

– A férje száz lepedővel sáros Lippynek.

– Hogyhogy sáros?

– Lippy elfogadta a bonját. Mrs. Valentine eddig mindig kiváltotta az urat. Most nem hajlandó. Azt mondja, ideje, hogy a férje felnőjön, és maga rendezze az adósságait.

– Igaza van. Nagy megpróbáltatás lehet egy ilyen pasas.

– Ami azt illeti, a hölgy is eléggé fárasztónak tűnik – feleltem.

– Igen, gondolom – mondta Linda. Két szemöldöke között csinos ráncocska jelent meg egy pillanatra. Odahajoltam hozzá, és megcsókoltam. – Nagyon hosszú ideig volt egyedül – folytatta Linda –, csak az apjának élt... És egy kicsit sokat iszik.

– Na szóval, az a tag, akinek Lippy dolgozik, nagyon szomorú amiatt, hogy száz lepedővel átdobták, és közölte Lippyvel, hogy harminc napot ad neki a visszaszerzésére. Lippy nem találja Lest. Mrs. Valentine szerint valami külső forgatáson van. Lippy azt mondja, ha nem kapja vissza a stekszet, a főnöke ráuszítja a legényeit. Így aztán hozzám fordult, hogy keressem meg ezt a Lest, és beszéljem rá, hogy adja meg neki a százezer dollárját.

– Na igen. Ha erre egyáltalán képes valaki, akkor az te vagy. Rólam még a ruhát is képes vagy ledumálni – mondta Linda.

– Emlékezetem szerint erre még nemigen nyílt lehetőségem – feleltem. A medencére néztem. – Próbáltad már...?

– Úszómedencében? – kérdezett vissza Linda. – Benned egy vadállat lakozik, drágám. Különben is: Tinóra nem gondolsz?

– De, csak nem érdekel, hogy ő csinálta-e valaha is fürdőmedencében.

Mindketten ittunk egy kicsit. A délután forrósága kezdett enyhülni, halkultak a

sivatag hangjai. Hallgattam egy ideig. Linda talpának boltozatát néztem. Linda is hallgatott.

– Fura – szoltam egy idő után. – A nagyfőnök, az az ürge, aki meg akarja szorongatni Lippy grabancát... Blackstone-nak hívják.

– Clayton Blackstone-nak?

– Nem tudom. Nyilván egy másik Blackstone lesz.

– Én biztosra veszem – mondta Linda.

Kisvártatva megjelent Tino, tálcaján két újabb pohárral. Elvitte az üres poharakat, és ugyanolyan nesztelenül, mint ahogy megjelent, eltűnt. Ha éppen nem hozott valamit, mintha nem is létezett volna. Magasan fölöttünk egy héja körözött lassú körökben, szinte rezzenéstelen szárnyakkal.

– Miért csinálod ezt, drágám? Minek neked ez a Lipshultz?

– Ez a mesterségem – mondtam.

– Akkor is, ha nincs szükséged a pénzre?

Sóhajtottam. – *Neked* nincs szükséged a pénzre. Nekem van. Nekem nincs bankbetétem.

– Na de egy ilyen pasasnak, mint ez a Lipshultz...

– Az én szakmában nem csupa előkelő, jó környéken élő urakkal találkozik az ember – feleltem. – Ebben az üzletágban Lipshultz jóval átlagon fölülinek számít.

– Hát akkor miért nem térsz át egy másik szakmára? – kérdezte Linda.

– Szeretem a munkámat.

– Apa biztosan...

A szavába vágtam. – Igen, tudom. Parádézhatnék szürke flanelöltönyben is, lehetnék a főnök veje. Csak az a baj, hogy vejnek már öreg vagyok.

Linda elfordította a fejét.

– Nézze, Mrs. Marlowe – mondtam. – Én egy bunkó vagyok. Van egy-két dolog, amihez értek. Tudok lőni, megtartom a szavam, és be tudok férközni mindenféle sötét, szűk helyre. Így aztán ezt is csinálom. Olyan munkát keresek magamnak, ami illik hozzám és a képességeimhez. Manny Lipshultz bajban van, fizetni is tud, és nem valami törvényellenes dologra fogadott fel, még csak nem is valami erkölcstelenségre. Bajban van, segítségre van szüksége. Tőlem megkapja. Pénze van, nekem is kell valamicske. Vagy boldogabb lennél, ha Mrs. Valentine-nak dolgoznék, és segítenék a férjének lenyelni az adósságát?

– Én legjobban annak örülnék, ha lezárnánk ezt a témát, bemennénk, megebédelnénk, aztán bevonulnánk a szobánkba, és... – Megvonta a vállát, de ez most nem azt jelentette, hogy „nem tudom”.

– Ön roppant sokat kíván, Mrs. Marlowe.

– Ahogy mondja.

Bementünk, a poharakat otthagytuk. Naná, bevisszük. Majd Tino összeszedi. Nem szeretem, ha a személyzet unja magát.

8

A Los Angeles-i telefonkönyvben ötvenöt Valentine szerepelt. Volt köztük egy Lester meg egy Leslie is. Lester Encinóban lakott, és a telefontársaság körzeti vezetője volt; Leslie a Hope Streeten tanyázott, és virágüzletet működtetett. Fölhívtam a tudakozót. Más Les Valentine-t nem tartottak nyilván.

Nekem se volt már irodám Los Angelesben. Így aztán kénytelen voltam egy fürkében tárcsázgatni a Cahuenga és a Hollywood Boulevard sarkán – a volt irodámmal szemben. Felhívtam egy helybeli modellügynökséget, aztán a San Benedict-i Kereskedelmi Kamarát. Mindkét helyen udvariasak voltak. Az ilyesmi Los Angelesben teljesen természetes.

Los Angelesben január volt és hűvös. A völgy túloldalán, a San Gabriel-hegység legmagasabb csúcsain hósapkák ültek. A hollywoodiak úgy tettek, mintha ettől már tél volna: szőrmékben parádézta az utcán, a Musso és Frank felé tartó, ebédelni igyekvő producerek skót mintás pulóvereket viseltek tweedzakójuk alatt. Jómagam simára voltam borotválva, matrózrumtól szaglottam, és egy hónap után most jártam először a városban. Ami azt illeti, elég gyorsan visszatértem. A szakmába is.

Beültem az Oldsba, mentem egy háztömbnyit délnek a Sunset Boulevard-on, aztán nyugatnak kanyarodtam.

A Triton Modellügynökség a Westwood Boulevard egyik udvarán működött, egy kőhajításnyira az Olympictól. Az udvar fehér murvával volt felszórva, és vörösfenyő palánkok osztották négyzetekre. Minden ilyen négyzetben egy-egy kis pálma állt. A komplexum vagy tíz különféle kereskedelmi egységet ölelt fel: volt közte antikvárium, bőrárubolt, mexikói ékszereket árusító bodega, ügyvédi iroda is. Addig ballagtam előttük, míg el nem értem a Tritonhoz. Megnyomtam a rézből készült csengőgombot, és benyitottam. Egy csupa plüss, csupa szőnyeg ékszerdobozba kerültem. Falai és mennyezete ezüstre voltak pingálva, a recepció asztal ezüstben villogott, az asztal mögött pedig egy hosszú combú szőkeség ült kifogástalan nejloharisnyában. A hölgy valami lazán kötött vagy horgolt, borvörös ruhába volt csomagolva, és amikor beléptem, épp ajkai borvörösét restaurálta. Nagy múgonddal munkálkodott, míg én ott szobroztam az asztala előtt.

– Jippijájó, juppijájé – mondtam végül.

A hölgy még szakított időt magának egy utolsó ecsetvonásra, aztán összekattintotta zsebtükre tokját, és rám emelte a tekintetét.

– Mit óhajt, cowboy?

– Egy kissé zavarban vagyok – mondtam én.

– Kedves magától – mondta ő.

– Nős is vagyok – mondtam én.

– Kedves magától – mondta ő.

– Köszönöm. A nevem Marlowe. Én telefonáltam az egyik modelljük, Sondra Lee

miatt.

– Vagy úgy, a nyomozó. – Úgy méregetett, mint hal a kukacot. – Hát a válls szélessége megvan hozzá – mondta.

– Meg tudná mondani, hol találhatnám meg Miss Lee-t? – kérdeztem.

– Persze – felelte a szőkeség. – Felhívtam. Azt mondta, fölmehet hozzá.

Egy cetlit nyújtott felém, amin egy cím állt.

– A Beverly Glenen lakik – mondta. – Majdnem egészen fönt.

Megköszöntem, és elindultam kifelé.

– Ha esetleg problémák adódnának a házasságában... – szólt utánam a szőkeség.

Visszafordultam, két ujjal tisztelegtem, aztán kijöttem.

A Wilshire-nál kanyarodtam rá a Beverly Glenre. A Sunsettől északra emelkedni kezdett az út. Két oldalról dús növényzet és domboldalak fogták közre, amelyek csak egy kiadós esőre vártak, hogy a hátukon magasodó házakat lemossa róluk az útra. Úgy tippeltem, Sondra Lee háza lesz az egyik legelső. A hátsó frontját két betontalapzaton nyugvó, ormóttan oszlop tartotta. A behajtó a házat megkerülve, körívet leírva állapodott meg a bejárat előtt. Park nem volt, viszont az épület előtti térség tele volt virágzó növényekkel, kolibrik táncoltak-keringtek fölöttük, miközben én leparkoltam a bejárat előtt.

Csöngetésemre egy mexikói nő nyitott ajtót. Miss Lee a szoláriumban van. A nő nyomában keresztülmentem a túlméretezett előtéren, s beléptem egy üvegfalú toldaléképítménybe, amely a ház bejárati frontjához illeszkedett. A végében lévő ajtó a medencére nyílt. Az ajtó most csukva volt – be ne törjön a hollywoodi telek farkasordító hidege –, Miss Lee odabent hevert egy ernyedt vonalvezetésű, bőrborítású heverőn, aprócska bikiniben süttette magát az üvegtetőn beáradó napfényel. A miniszoda ház felőli végében egy bárpult állt, imitt-amott néhány nyugágy.

A heverőn elterülő hölgy oly sok képeslap címfotóján szerepelt már, hogy úgy éreztem, ismerem. A haja hollófekete volt, a szeme szén, bőre a napozás ellenére is sápadt. Olyannak hatott, mint akit egy sóhajtás is elsodorhat.

– Jó napot, Miss Lee – mondtam. – Philip Marlowe vagyok.

– Tudom. Már vártam magát. Iszik valamit?

Mondtam: innék.

Lassan elmosolyodott, s fejével a bárpult felé intett.

– Kérem, szolgálja ki magát, nekem muszáj még legalább negyedórát napoznom – mondta. Nagyon lassan beszélt, a szavakat is elnyújtotta, szinte csüngen kellett az ajkain. Odamentem a bárhoz, töltöttem magamnak egy jó adag whiskyt, egy ezüstvödörből kihalásztam hozzá néhány jégkockát, aztán csak néztem, mint üt ki a pára a pohár falán a meleg helyiségben.

Pohárral a kezemben odasétáltam az egyik nyugágyhoz, amelyet láthatott, és letelepedtem. Próbáltam nem bámulni rá.

– Láttam tegnap egy felvételt magáról – mondtam. – Egy férfi házának a nappalijában. Fotós az illető, maga is pózolt neki.

– Igen? És hogy hívják az illetőt?

– Valentine-nak – feleltem. – Les Valentine-nak.

Miss Lee kinyújtotta a karját, a mellette álló asztalkáról elvett egy félig telt poharat, amiben valamilyen víznek látszó folyadék lötyögött, de feltehetőleg nem az volt, és jól meghúzta.

– Valentine... – mondta. – Mi a keresztnéve?

– Les. Így szignálta a fotót, aranszínnel, a jobb alsó sarokban.

– Les – mondta Miss Lee. Lassan ingatni kezdte a fejét, és ajkaival finoman harapdálni kezdte a pohár peremét.

– Nem ismerek semmiféle Lest – mondta.

– Magát rengetegen fotózzák – mondtam. – Biztos nem könnyű mindenkire emlékezni.

Tovább ingatta a fejét, s megint ivott egy hosszú kortyot. Amikor ismét előkerült az ajka, így szólt velem: –Nem. Én csak néhány embernek engedem, hogy fotózzon. Ha felvételeket készített volna rólam, akkor ismerném.

Kissé arrébb mozdult, mintha csak követni akarná az égbolt nyugati felén mozgó nap pályáját; csaknem mozdulatlan testével mint valami óriási gyík igyekezett magába szívni a sugarakat. Fenékgig itta a poharát, aztán felém nyújtotta.

– Legyen olyan drága – mondta –, töltsön.

Átvettem tőle, odamentem a bárpulthoz.

– Az a metszett üveg, ott a túlsó szélén – mondta Miss Lee.

Levettem, kihúztam a dugóját, és csaknem színgig töltöttem a poharat. Közben diszkrétan beleszagoltam. Vodka. Nem csoda, hogy lassan beszél. Bedugaszoltam az üveget, a poharat visszavitettem Miss Lee-nek.

– Akkor viszont miért aggat ki a falára egy Les Valentine nevű pasas egy magát ábrázoló felvételt, amit még le is szignál? – kérdeztem.

– Mert szeretné, ha az emberek azt hinnék, hogy lefotózott. De nem fotózott.

– Mert maga híres – mondtam.

Miss Lee egész jól haladt új rátöltött poharával.

– Persze. Ettől menőnek hiszik. De nem az. Ha menő volna, ismerném.

– És ő is magát – mondtam.

Úgy mosolygott rám, mintha most fedeztük volna fel az örök ifjúság titkát.

– Fogadni mernék, hogy magának hatalmas izmai vannak – mondta Miss Lee.

– Nem nagyobbak, mint Arnold Schwarzeneggernek – feleltem.

– Szépnek talál? – kérdezte.

Bólintottam. Miss Lee megint ivott egy kortyot, aztán letette a poharát, és rám mosolygott.

– Maga is fess ember – mondta. – De még nem látott mindent. – Hirtelen

elcsavarodott a felsőteste, két kezével a háta mögé nyúlt, kikapcsolta a melltartóját, visszafordult, homorított, majd ugyanazzal a gyors, kecses mozdulattal kibújt a bikini alsójából is. Ezután ismét hanyatt feküdt és rám mosolygott – pucér volt, mint egy szalamandra.

– Haláli – mondtam.

Tovább mosolygott, és felém nyújtotta karjait.

– Meséltem már magának a feleségemről? – kérdeztem.

Még nyájasabban mosolygott.

– Nős. – Vállat vont. – Én meg férjnél vagyok. – Ismét felém tárta a karjait.

Elővettem egy cigit, a számba vettem, de nem gyújtottam meg.

– Nézze, Mrs. Lee... – kezdtem.

– Mrs. Ricardo – javított ki. – A Lee a lánynevem. Szólíthat Miss Lee-nek, Mrs. Ricardónak, de Mrs. Lee az nem vagyok.

– Nagyszerű – mondtam. – Maga roppant csinos, én roppant férfias, és hogy itt látom pucéran heverészni, megtette rám a szokásos hatást. Viszont szeretem egy kissé jobban megismerni azokat a nőket, akikkel lefekszem, mostanában pedig, mióta nős vagyok, csak a feleségemmel fekszem le.

Kivettem a számból a meggyújtatlan cigit, és morzsolgatni kezdtem. Mindketten azt bámultuk.

– Vele viszont gyakran – mondtam.

A heverő mellett lévő asztalon volt egy testes, gömbölyű, disznóbőr bevonatú, ezüst öngyújtó. Fölvettem, visszatettem a számba a cigit, és meggyújtottam. Amikor fölnéztem, az ajtóban egy hatalmas orrú, magas férfit pillantottam meg. Lassan kifújtam a füstöt.

– Itt meg mi megy? – kérdezte a magas férfi. Rövid nyaka volt, fekete haját hátranyalva viselte, trapéz fazonú orra két oldalán szigorú fekete szemek villogtak.

– Tommy – mondta Sondra Lee, oda se nézve, s erőteljesen belekóstolt a vodkába. – Mr. Marlowe éppen megcsodálja, hogy milyen szép vagyok.

– Azt látom – mondta Tommy.

– Mr. Marlowe, bemutatom magának a férjemet, Tommy Ricardót.

Udvariasan biccentettem.

– Örvendtem – mondta Ricardo. – És most húzza a csíkot, de sebesen.

Sondra Lee vihorászni és fészkelődni kezdett a heverőn.

– Sonny, az ég szerelmére, takarózz már be! – mondta Ricardo, majd megint énrám nézett. Én még mindig üldögéltem, a cigarettámat tanulmányoztam.

– Magának már mondtam egyszer, haver, hogy húzza a csíkot. Nem mondom még egyszer – recsegett Ricardo.

– Tudom – feleltem. – Maga komoly ember. A kedves felesége gyakran csinálja ezt a műsort?

– Be van piálva – felelte Ricardo. – Folyton iszik. Na, emelkedjen.

Két lépést tett felém, s kockás sportzakója zsebéből előkerült a jobb keze. Bokszer volt rajta.

– Ez azt jelenti, hogy el vagyunk jegyezve? – kérdeztem.

Még egyet lépett felém, én meg még épp idejében ugrottam talpra, hogy elkapjam az államot a vasbütykök elől. Beléptem Ricardo felém nyújtott jobbja alá, bal karomat a bal hóna alá csúsztattam, dupla nelsonba kaptam a nyakát, és tartottam.

– Philip Marlowe a nevem – mondtam. – Magánnyomozó vagyok, és azért kerestem meg a feleségét, hogy egy bizonyos ügyel kapcsolatban néhány dolgot megkérdezzek tőle.

Ricardo lihegett. De nem erőlködött. Tudta, hogy nem volna jövője. Csak várt.

– Miféle ügyben? – kérdezte melléhez nőtt állal.

– Egy olyan ügyben, amitől egyáltalán nem kellett volna berúgnia és ledobálnia a ruháit.

– Tróger – zihálta.

– Nem az én ötletem volt, hogy vetközzön le. A felesége csinos asszony, de az enyém sokkal csinosabb, és amikor maga felbukkant, épp ezt magyaráztam neki.

Sondra Lee még mindig vihorászva feküdt a heverőn. A vihogásában most már valódi izgatottság érződött. Odanéztem rá. Még mindig anyaszült csóré volt.

– Mrs. Ricardo, tud valamit, bármit, egy Les Valentine nevezetű pasasról? – kérdeztem.

Mrs. Ricardo lassan ingatta a fejét. A szeme kerekre nyílt, a pupillái nagyon kitágultak. Talán nemcsak vodka volt abban az üvegben.

– Na jó – mondtam. A nelson segítségével még valamivel jobban kétrét gyűrtem Ricardót, térdemet az alfelének feszítettem, aztán hirtelen elengedtem a nyakát, és térdemmel nagyot taszítottam rajta. Karjaival kaszálva, botladozva lódult előre három-négy lépésnyire, s mire visszanyerte az egyensúlyát, én már kint voltam a szoláriumból, és az előtérben gyalogoltam. Nem volt nálam pisztoly. Nem gondoltam, hogy a Beverly Glen tetején szükségem lehet rá. Ricardo nem jött utánam. Már az Oldsomban ültem és gurultam lefelé a hegyről, de még mindig ott csengett a fülemben Mrs. Ricardo vihorászása.

Délután ötre járt, csak úgy áramlottak velem szemben a Los Angelesből a Valleybe tartó kocsik. A házak ablakai kezdtek kivilágosodni, karácsonyfadíszekként hatottak a sötét domboldalakon. A kora esti órán, a kezdődő sötétségben Sondra Lee otthona valószínűleg ugyanolyan mutatós volt, mint a többieké. Volt itt valami, amit tudtak errefelé: megfelelő megvilágításban bármi mutatós lehet.

9

A háromórás vezetés vissza Poodle Springsbe több volt, mint amit el tudtam volna viselni, ezért a La Cienegán bementem egy vendéglőbe, ettem egy marhaszeletet, aztán bevacoltam magam egy Hollywood Boulevard-i svábbogárfészekbe, ahol ha az ember bedob egy negyeddollárost, az ágy egy percig vibrál. Szobaszolgálat nem volt, viszont a portás felajánlotta, hogy egy dolcsiért megkínál két deci rozspálinkával.

Ezt kortyolgattam, miközben telefonon társalogtam Lindával. Aztán elaludtam, és egy barlangról álmodtam, amelynek deszkaajtaja félig nyitva állt, s mögüle a sötétségből véget érni nem akaró vihogás hallatszott.

Reggel lezuhanyoztam, megborotválkoztam, átballagtam egy bisztróba, ettem egy rántottát pirítóssal, és megittam hozzá három bögre kávét. Megtömtem a pipámat, rágyújtottam, beültem az Oldsba, és elindultam át a Laurel Canyonon. Venturában rátértem a 101-esre. Előbb nyugatnak tartottam, át a Santa Monica-hegységen, aztán észak felé, a part mentén.

San Benedict olyan, ahogyan egy turista Kaliforniát elképzei. Csupa fehérre meszelt ház meg piros tető. A Csendes-óceán lapos hullámai nyaldossák a partot, amelynek szegélyén egy hosszú, gondozott parkban pálmafák sorakoznak megnyugtató szabályossággal.

A Kereskedelmi Kamara kábé két háztömbnyire volt a parttól, egy kisebb magaslaton, egy szemmel láthatóan spanyol stílusúnak szánt házcsoport közepén. A hivatal személyzete egy kopasz, könyökvédős, nadrágtartós pacákból állt, akinek egy ócska szivar fityegett a szájában.

– Marlowe vagyok – mondtam. – Tegnap tudakozódtam telefonon, hogy forgat-e a környéken valamilyen filmgyár.

A kopasz kivette szájából a szivart. – Igen, magam könyveltem be azt a hívást. Itt van, ni. – Büszkén nézett le az előtte heverő, nyitott főkönyvre. – Az NDN Pictures forgat valami *Sötét kaland* című akármit. Mondtam magának.

– Tetszett mondani – feleltem. – És azt meg tetszene tudni mondani, hogy ma hol vannak?

– Milliméternyi pontossággal, fiam. Naponta kötelesek közölni velünk, hogy el tudjuk terelni vagy oda tudjuk irányítani a forgalmat, attól függően, mikor mire van szükségük.

– Okos – mondtam.

– Ma forgatási nap van. – Egy paksaméta hevert az asztalán, abban kezdett turkálni. A lapokat egy hatalmas gemkapocs fogta össze. A kopasz megnyalta a hüvelykujját. – Ma forgatási nap van... – Átlapozott néhány papírt, megint megnyalta a hüvelykujját, majd egy stencilezett irományt húzott elő, azt tanulmányozta vagy egy percig. – A Sequoia és az Esmeralda sarkán forgatnak, egy

játszótéren.

Szélesen, barátságosan vigyorogva nézett föl rám, szivarját a szája másik sarkába tolt. Mosolya sárga fogakat fedett fel a szivar körül.

– Innen lefelé, aztán balra a parton, kábé a hatodik keresztutca magasságában, el se kerülheti őket.

Megköszöntem, kimentem, legurultam a dombról, balra fordultam, s hajtottam végig a part mentén. A kopasznak igaza volt: el se kerülhettem volna őket. Leparkoltam egy elektromos szerkentyűvel telepakolt teherautó mögött, és odaballagtam a színre. Valahányszor forgatáson jártam, mindig megragadott, milyen sima a ki- és bejáráskor. Senki nem kérdezte, ki vagyok. Senki sem mondta, hogy táguljak onnét. Senki sem ajánlotta fel, hogy próbafelvételt készíts rólam. A büfékocsinál megállítottam egy pacákot. Inge nem volt, napbarnított sörhasa klottgatyájára lógott.

– Ki a főnök errefelé? – kérdeztem.

– Jó kérdés – felelte. – Maga a stúdióból jött?

– Nem, csak egy tagot keresek. Ki tudna nekem felvilágosítást adni az itt dolgozókról?

A kövér férfi vállat vont. – Joe King, a gyártásvezető – mondta.

– Hol keressem?

– Legutóbb a kamerák környékén láttam, a sminkessel beszélgetett. – A kövér férfi mindkét kezében egy kávéval teli papírpoharat tartott, a pocakjával mutatott a felvevőgépek irányába.

– Ott, ahol azokat a lámpákat látja – mondta.

Elindultam arrafelé, óvatosan kerülgetve a reflektorok és generátorok körül kanyargó kábelkötegeket. A stáb feltehetőleg a hajnali harmattal együtt érkezhetett, mert a föld sáros volt, a füvet meg a sárba préselték a különféle felszerelések és az azokat felállító emberek. Vannak filmek, amelyeket még le se forgatnak, de kártékony hatásuk máris érvényesül.

A kamerák mögött kisebbfajta csődület tevékenykedett, miközben a Főoperátor a reflektorokat bizgette.

– Melyikük Joe King? – kérdeztem.

Egy fiatal, nyurga tag felém fordult. Laza, könnyed mozgású ember volt, valami nagy, természet adta nyugalom lengte körül. Szarukeretes szemüveget viselt, fehér ingének ujja könyökig fel volt tűrve.

– Én vagyok Joe – mondta.

Megmutattam neki kaliforniai engedélyem fotókópiáját, amit a levéltárcám egyik celluloidrekeszében tartottam.

– Marlowe vagyok – mondtam. – Egy Les Valentine nevű fotóost keresek.

King alaposan szemügyre vette az engedélyemet, aztán rám emelte a tekintetét. Barátságosan nézett, mint pisztráng az aszpikból.

– Nem mondhatnám, hogy ismerem – szólt.

– Nekem azt mondták, itt van valahol, reklámfotókat készít a forgatásról.

King a fejét rázta. – Nem, nekünk erre van egy állandó emberünk. Gus Johnson. Nem ismerek semmiféle Les Valint vagy kicsodát.

– Ha itt volna, maga tudna róla?

– Természetesen.

– Köszönöm – mondtam.

– Ha van kedve, maradjon, nézelődjön egy kicsit. Elayna St. Cyr a női főszereplőnk.

– A kocsimban van egy Theda Bara-fotó, visszafelé menet majd nézegetem.

King megrándította a vállát, a felvevőgépek felé fordult, én meg elindultam a kocsimhoz.

Miközben visszafelé furikáztam a parton, eltűnődtem néhány dolgon. Ezek közül a legfontosabb az volt, hogy Les Valentine nem az, aminek a felesége mondta. Vagy akinek ő állította be magát. Nincs műterme Los Angelesben. Nem fotografálta Sondra Leet. Nem készít reklámfotókat a San Benedict-i forgatáson. Két napja jártam már a nyomában, és kevesebbet tudtam róla, mint amikor elindultam.

10

Már egy hete figyeltem Muffy Valentine házát a kocsimból; bőgtem a légkondicionálót, járattam a motort, hizlaltam a hengerek belsejére rakódó koromréteget. Muffy minden reggel kék trikóruhában és könnyű esőköpenyben jött ki a házból, úgy indult a tornaórájára. Két perccel később a japán inas szokott kilépni, két ugató játék pudlit vezetve pórázon, hogy aztán a behajtó vonalát követve, eltűnjön velük a ház mögött. Minden nap körülbelül öt perccel azután került elő velük, hogy munkaadója visszatért a tornaóráról.

Három napja ment már így, amikor kaptam magam, és utána settenkedtem. Láttam, amint pudlistul-mindenestül belép egy másik ház ajtaján. Körülbelül negyvenöt percig maradt, és mikor kijött, egy pillanatra megláttam azt a japán szobalányt, aki becsukta mögötte az ajtót. Vagy húsz perccel később egy ezüst Mercedes állt be a ház elé. Egy platinaszőke, rózsaszín trikóruhás nő szállt ki belőle, és besétált. Még abból a távolságból is ki tudtam venni brilljeinek erőtlen csillogását.

Gondosan eltöprengtem a tapasztaltakon, aztán a következő hétfőn, amikor Muffy és a szomszédasszonya tornaórán volt, az inasa pedig papás-mamást játszott a honfitársnőjével, hozzáláttam, hogy felderítsem Muffy házát.

Fogtam egy csiptetős jegyzettáblát, amit még Springs belvárosában vettem, rátettem egy sárga jegyzetömböt, a fülem mögé ceruzát biggyesztettem. Ennyi általában elég hozzá, hogy az ember beszélhessen az Egyesült Államok elnökének a hálószobájába, még hozzá anélkül, hogy bárki megkérdezné, mi járatban van, én azonban a biztonság kedvéért még egy mérőszalagot is akasztottam a derékszíjamba. Egy csiptetős jegyzetömb és egy mérőszalag alkotta készlet ahhoz is elég, hogy hordozója Fort Knox legmélyebben fekvő kincseskamrájáig sétálhasson vele. Leparkoltam a Valentine-ház előtt, magabiztos léptekkel felsétáltam a bejáratához, és méricskélteni kezdtem az ajtaját. Közben szemügyre vettem a zárat. Közönséges Bulger volt. Visszaakasztottam a derékszíjamba a mérőszalagot, elővettem az álkulcs-készletemet, amelynek darabjait hosszú évek munkájával szedegettem össze, és a második nekifutásra kinyitottam a zárat. Eltettem a kulcsokat, a hatás kedvéért méricskéltem még egy kicsit, aztán bementem. Csend volt. Ha volt riasztó, akkor nem itt csöngött. Úgy gondoltam, ráérek akkor kitalálni valamit, ha esetleg megjelennek a zsaruk.

Los Angeles-i nagymenő vagyok, mit izgassam magam holmi Poodle Springs-i fakabátokkal? Az órára néztem. Kábé ötven percem volt még.

Az utca felőli nappaliban nem volt semmi, amit ne láttam volna már, az ebédlő csak egy szokványos ebédlő tulajdonságait mutatta, nem olyanak látszott, mint ahol bármi nyomra bukkanhatnék. A konyha dettó. Végigmentem a hosszú folyosón, amely a ház hátsó frontján futott keresztbe, és rábukkantam Muffyék közös

hálószobájára. Abból jöttem rá, hogy közös, hogy a ruhásszekrényben néhány férfiöltöny mellett csupa női gönc lógott. A helyiség közepén óriási, rózsaszín baldachinos ágy állt, rajta vastag, steppelt, rózsaszín ágytakaró, és vagy huszonöt rózsaszín és fehér párna. Az ágy oldalával párhuzamos falon egy hosszú pipereasztal állt. Valamilyen világos fafajtából készült, nem festették le, de volt rajta valamiféle kence, amitől fénylett. Parfümösuvegcsék sorakoztak rajta, rúzsok, arcpirosítók, pakolások, szemhéjfestékek, szemránckrémek, kézkrémek és még vagy harmincféle kencefice, amiket nem ismertem fel, bár Linda fürdőszobájában láttam már hasonlókat. A függönyök rózsaszínűek voltak, szinte ráfolytak a parketre, mintha a belsőépítész direkt másfél méterrel hosszabbra tervezte volna őket. A falak fehérek voltak. Az öltözőasztalt rózsaszín ajtajú faliszekrények fogták közre. Az ágy két oldalán lévő éjjeliszekrényeken hatalmas, rézből kovácsolt állólámpák ácsorogtak. Rózsaszín lámpaernyővel. Egyik nachtkaszninak sem volt fiókjá.

Az egész szobában csak a komódnak volt. A legfelsőbe női selyem fehérneműk voltak gyömöszölve. A fiók bal hátsó sarkában, a kupac alatt egy elemes vibrátor és egy tubus illatosított vazelin lapult. Ha nem vagyok az a kimondottan vagány nagyvárosi szimat, el is pirulok. A második fiókban blúzok voltak, a harmadikban harisnyák és kesztyűk. A negyedikben pulóverek. A legalsóban néhány férfiing, zokni, alsónadrág. Semmi extra. A komód tetején egy szivarskatulya méretű, rózsaszínfehér csíkos doboz, mellette egy hasonló, kisebb, kábé feleakkora. A kisebbikben egy pár türkizköves arany mandzsettagombot találtam, egy ugyanolyan stílusú nyakkendőcsíptetőt és egy arany gallérgombot. Ezenkívül egy csekkfüzet, egy körömvágó csipesz és egy kis üveg szemcsepp is volt benne. A csekkfüzetet zsebre vágtam. A nagyobbik doboz ékszerekkel volt tele. Benéztem a faliszekrényekbe: női ruhákkal voltak teletömve, mellettük hat-hét férfiöltöny vagy zakó-nadrág kombináció lógott takarosán felaggatva. A szekrényajtó belső lapjára szerelt nyakkendőtartón tíz-tizenkét nyakkendő virított a primer színek többségében. A bal oldali szekrényben, hátul, a ruhák mögött néhány csipkés, kissé komikus fehérneműre és hálóingre bukkantam, amolyan félig átlátszókra, pókhálóvékonyságú, fekete csipkés fehér holmikra.

Ugyanerről a folyosóról nyílt két vendégszoba és két fürdőszoba is. A vendégszobák és az egyik fürdőszoba teljesen sterilnek, használatlannak látszott. Az órára pillantottam. Letelt az idő. Lementem a lépcsőn, becsuktam magam mögött a bejárati ajtót, be is zártam, aztán beültem az Oldsba, és már jócskán eltávolodtam a háztól, amikor az ellenkező irányban elhúzott mellettem Muffy. Alig látszott ki a hatalmas fekete Chrysler műszerfala mögül. Nem vett észre, minden figyelmét a cirkáló irányítása kötötte le.

A benzinkút fölött lévő irodámban nem volt légkondicionáló. Mikor kinyitottam az ajtaját és bementem, úgy éreztem, mintha egy pizzasütő kemencébe sétálnék be.

Csak épp nem volt olyan jó illatú. Nyitva hagytam az ajtót, és bekapcsoltam azt az ide-oda mozgó fejű ventilátort, amit még Los Angelesből hoztam magammal, amikor felszámoltam a Cahuenga Buildingben lévő irodámat. A meleg légáramlat az arcomba csapott. Leültem az íróasztalomhoz, és nézegetni kezdtem a csekkfüzetet. Nem volt nagy fogás ahhoz képest, hogy az ilyen jellegű bűncselekményeket arrafelé egytől öt évig terjedő börtönbüntetéssel honorálták.

A csekkfüzet nem volt közös, egyedül Lester A. Valentine birtokolta, a címe is rá volt nyomtatva a lapokra. A füzet tanúsága szerint még hétezer-hétszázötvennégy dollárt és hatvanhat centet költhetett. Végignyálaztam a kontrollszelvényeket. A legelső az előző év novemberének nyolcadik napjára volt dátumozva. Fényképezőgép-kellékeket vett, néhány férfiruhadarabot, egész szép kis cecheket fizetett ki a Racquet Clubnak, egyhavi számlát Melvinnek, a Poodle Springs Hotel és Üdülőközpontnak. Tilosban parkolásra is áldozott egy kisebb összeget, amit a Los Angeles-i városháza közlekedési osztályának fizetett be. Ez volt az egyetlen tőszelvény a csekkkönyvben, amelyik nem kapcsolódott Poodle Springshez. Úgy gondoltam, fontos nyomra leltem. Felírtam magamnak a csekk és a parkolócedula számát, aztán a füzetet az íróasztalom egyik fiókjába zártam, a másiktól pedig elővettem egy üveg whiskyt, amit arra az esetre tartogatok, ha netán megharapna egy arizonai óriás gyík. Töltöttem magamnak egy nyeletet, kortyolgatni kezdtem, és azon töprengtem, hogy miért hagy otthon egy pofa, aki elpárolog, egy csekkkönyvet, amiben még több mint hétezer-ötszáz dollár van.

Fölhajtottam az itókámat, és töltöttem még egy nyeletet. Arizoniai óriás gyík ugyan nem volt a láthatáron, de az ember sose tudhatja.

11

Ez volt az első bulink a téli szezonban, amit rendeztünk, pontosabban: Linda rendezte. Próbáltam belesimulni a háttérbe. Nem sikerült. Fél hatkor, amikor az első vendégek megérkeztek, már én is ott álltam egy fehér zakóban, amit Linda imádozott, én meg nem. Linda olyan lelkesen fogadta az érkezőket, mint egy augusztusi záport. Pozitíve tudtam, hogy legalább az egyharmadukat utálja, Az én részarányom magasabb volt, s ahogy az este előrehaladt, úgy hágott mind magasabbra.

Legalább kétszázan voltak. A bárnál Tino szolgált ki, remekül állt rajta a szmoking, olyan remekül, ahogy csak ázsiai inasokon tud állni. Az ellátásról gondoskodó cég emberei gyakorlott balettmozdulatokkal balanszírozták a tömegben az ezüsttálcájukon hordozott pezsgőket és ehető csecsebecsétet. Jómagam whiskymet szorongatva a bárpultot támogattam.

– Szóval maga az új férjecske – szólított meg egy nő.

– Jobban kedvelem a szíve jelenlegi csücskét – válaszoltam.

– Meg tudom érteni – mondta a nő. – Mousy Fairchild vagyok. Linda meg én ugyan roppant fiatal asszonyok vagyunk, de már ősidőktől fogva ismerjük egymást.

Az első, ami feltűnt rajta, az volt, hogy az illata olyan, mint eső után a virágoké, a második meg, hogy halvány ibolyaszín selyemruhája úgy tapad rá, mint szőlőre a héja. A haja szőkébb volt, mint amelyet az Úr valaha is teremteni szándékozott, kreolos, egyenletesen leburnult bőre még fehérebbnek mutatta tökéletes fogait, amikor mosolygott. A rúzsa ugyanolyan színű volt, mint a ruhája, az alsó ajka kissé duzzadt, és olyanforma, mint amit kifejezetten csókra állási célokra terveztek.

– Parancsol valami innivalót? – kérdeztem.

– Ó, maga egy kedves ember. Igen, egy vodka-Martinit kérek jéggel, és kicsit megbolondítva – felelte. – És jól összerázva.

Tinóra néztem. Már keverte. Nem az a fajta fiú volt, aki nemhallgatózásra fecsérli az idejét.

– Duplát, legyen olyan drága – mondta Mousy.

Tino úgy mosolygott, mintha még életében nem kértek volna tőle kellemesebb feladatot, és még egy adag vodkát öntött a shakerbe.

– Van egy cigije? – kérdezte Mousy.

Elővettem egy paklit, és kipöcköltem neki egyet.

– Te jó ég – mondta. – Camel? Ha letüdözöm, lehet, hogy elájulok.

De azért elvette, és felém hajolva várta, hogy tüzet adjak neki. Adtam neki, de azután is úgy maradt, beszívta a füstöt, félig lehunyt szempillái alól fölnézett rám, aztán lassan kifújta, amit beszívott.

– Óriási – mondtam. – Órákig szoktam gyakorolni ezt a tekintetet tükör előtt, de nekem sose sikerül ilyen jól.

– Nyomorult – mondta, és kiegyenesedett. – Ha elájulok, lélegeztet szájából

szájba?

- Nem – feleltem, és magamnak is kipöcköltem egy cigit.
- Szóval maga más – mondta Mousy. – Ismerte Linda első férjét?
- Igen.

- Unalmas pasi. Rettentően komolyan vette magát. Maga komolyan veszi magát?
- Csak csütörtökönként, amikor pedikűröztetek.

Mousy elmosolyodott, és egy férfiasat húzott az italából. Aztán kinyújtotta a bal kezét, és megszorította a karomat.

- Azannya – mondta. – Ezt nevezem muszklinak.

Elengedtem a fülem mellett. Az eszembe ötlő válaszok mind ostobácskának tűntek, beleértve az „igen”-t és a „nem”-et is.

- Szoktak a nyomozók verekedni, Mr. Marlowe? – kérdezte Mousy.

– Megesik – mondtam. – De általában valamilyen udvarias felszólítással szoktuk helyükre tenni a bűnözőket.

- Hord revolvert?

Nemet intettem. – Nem tudtam, hogy maga itt lesz – feleltem.

E pillanatban egy őszes hajú, kefefrizurás, szívósnak látszó fazon lépett oda Mousyhoz, s fogta meg a könyökét. A nő felszínes mosolyában, amellyel felé fordult, semmi melegség nem volt.

– Engedje meg, Mr. Marlowe – mondta –, hogy bemutassam magának a férjemet, Morton Fairchildot.

Morton közömbösen biccentett felém.

- Örvendek – mondta, s a táncparkett felé kezdte terelni a feleségét.

- Van egy olyan érzésem, hogy ez a pofa nem rajong értem – mondtam Tinónak.

– Nem erről van szó, Mr. Marlowe – felelte. – Csak épp nem akarja, hogy a felesége egyszerre legyen közel egy férfihoz meg a piához.

- Maga ugye ritkán téved, Tino?

- Ritkán, Mr. Marlowe, és csak olyankor, amikor elvárják tőlem.

Linda bukkant fel egy vendéggel.

– Drágám – mondta –, szeretném, ha megismernéd Cord Havocot. Bemutatom a férjemet, Philip Marlowe-t.

– A mennykőbe is, Marlowe, örülök, hogy megismerhetem – mondta Havoc, és felém nyújtotta lapátkezét. Jól megszorítottam. Tudtam, hogy rendes tag. Láttam már három-négy gyenge filmben. Igazi álomlovag volt, száznyolcvanöt magas, szabályos vonásokkal, erőteljes állal, távol ülő kék szemekkel. A fogai mint egy szájvízreklámé. A ruha úgy állt rajta, mint Tinón a szmoking.

– Nagyon boldog vagyok, Marlowe, hogy ez a kislány végre megtalálta a neki való pasast. Annak idején ugyan sok máséval egyetemben az én szívemet is összetörte, de most vesszétül jó érzés boldognak látni.

Illedelmesen rámosolyogtam. Mialatt én ezzel foglalatostkodtam, Havoc, anélkül

hogyan odanézett volna, Tino felé nyújtotta a poharát, az meg teletöltötte neki whiskyvel. Havoc egy hajtasra jó egyharmadát becsókolta.

– Jövő héten mutatják be Cord új filmjét – mondta Linda.

– Gengsztermozi – tette hozzá Havoc, itókája második harmadát is lenyelve. – A maga szemszögéből nézve, Marlowe, biztos tiszta limonádé.

– Az egyszer szent – mondtam. – Normális körülmények között ilyentájt aligátorokat szoktam fujtogatni.

Havoc hátravetette a fejét, harsányan nevetett, aztán fölhajtotta a whiskyjét.

– Ez jó volt, Phil. – Tino felé nyújtotta immár üres poharát, aki megint teletöltötte.

– Hálás lehet nekem, fiacskám, mert addig, amíg Linda nem találkozott magával, én gyámkodtam fölötte. – Megint fölnevetett, fejét a már ismerős mozdulattal hátravetve.

– Te is nagyon jól tudod, Cord, hogy te nem gyámkodtál fölöttem – mondta Linda. – Egyszerűen csak megpróbáltál lefektetni.

Cord éppen ivott, de most abbahagyta, cinkosan oldalba könyökölt, és azt mondta:

– Azt hiszem, ezt nem vetheti a szememre, Phil.

Miközben beszélt, tekintete a helyiséget pásztázta. Nem az a fajta volt, aki kihagyja akár a legkisebb lehetőséget is. Még mielőtt alkalmam nyílt volna közölni vele, hogy a szemére vetem-e vagy sem, kiszűrt valakit.

– Hahó, Manny! – kiáltott, s keresztülfúrta magát a helyiségen egy kopasz, menyétképű, barnára sült pasas felé, akinek túlszabott inggallérja valósággal ráfolyt krémszínű teveszőr zakójának fazonjára.

– Nem lehetett könnyű nem henteregni vele egy kicsit a szénában – mondtam Lindának.

– Ha ő a szénában hentereg, többnyire elájul – felelte Linda.

Odahajolt hozzám, és könnyedén szájon csókolta.

– Itt, a nyilvánosság előtt?

– Szeretném, ha mindenki tudná, hogy ki kihez tartozik itt – mondta Linda.

– A fontos az, hogy mi ketten tudjuk – mondtam.

Linda elmosolyodott, és megsimogatta az arcom. – De mi tudjuk, ugye, drágám?

Bólintottam, ő meg olyan kitörő lelkesedéssel söpört el mellőlem az új vendégeket üdvözölni, mintha most támadtak volna fel haló porukból. Mousy Fairchildnak a jelek szerint sikerült egy percre elszabadulnia a férjétől, mert egy jól szabott öltönyt viselő, magas, fekete fazonnal húzott el mellettem. Lefékezett, rendelt még egy Martinit Tinótól, majd a fekete hajú fazonhoz fordult: – Ismerkedjen meg a szerencsés fickóval.

– Mr. Marlowe – nézett rám –, bemutatom magának Mr. Steele-t.

Steele kezét nyújtott. Kifejezéstelen, rezzenéstelen szeme volt, az arca egészséges, sima. Olyan pasasnak látszott, aki képes gyors is lenni, és akivel szemben nem árt, ha az ember csipkedi magát. Kezét fogtuk. Mousy férje előkerült, és visszafoglalta

asszonyát.

– Ismertem valamikor egy Steele nevű tagot – mondtam –, Arnie Steele-t, ő tartotta a kezében a védelmi bulikat San Berdooban és a Riverside-on.

– Csakugyan? – kérdezte Steele. – Hallom, maga privát szimat.

– Csak amikor nem szendvicseket kenek vagy éppen nem mosogatok bridzspartik után.

– Nem rossz bolt benősülni ekkora dohány mellé – mondta Steele.

– Keleti kényelem – válaszoltam. – Hallom, hogy ez a Steele nevű illető úgy négy-öt éve kiszállt az üzletből. A sivatagban vett magának valami csehót.

– Tudta, mikor kell kiszállni, mi? – kérdezte Steele.

– Aha.

A barnára sült menyétképző lépett oda Steele-hez.

– Ne haragudj, Arnie – mondta –, de szeretnék bemutatni neked valakit. Cord Havocnak hívják, filmsztár, idén ő a menő a halpiacon. Arról beszélgettünk, hogy összehozunk valamit, ami esetleg téged is érdekelhet.

Steele kifejezéstelen arccal biccentett, a menyétképző meg a vállánál fogva elvezette. De Steele még hátranézett.

– Agyó, szimat – mondta.

Biccentettem. Tino odalépett hozzám, s egyetlen kecses, takarékos mozdulattal újratöltötte a poharamat. Amikor visszafordultam a bárpuhlól, egy örületes dekoltázssal dekorált szőkeséggel találtam magam közvetlen testközelen, aki részegebb volt, mint három szódás kocsis.

– Maga filmes, Mr. Marlowe? – kérdezte.

– Képtelen volnék rá – feleltem. – A falra másznának tőlem.

– Valaki azt mondta nekem, hogy maga filmes – mondta a szőkeség, és nekem dőlt. Emeltyűs melltartójának drótkerete a bordáimba nyomódott.

– Én filmes vagyok – mondta.

– Tudom.

– Színésznő vagyok. – Nehezen forgott a nyelve. – Kalózfilmekben szoktam szerepelni. Én játszom a szajhát. Ezt is tudta? Olyan kivágott ruhákat hordok, és állandóan hajlongok a kamera előtt. Elő a kínálatot, Cherry, ezt szokták nekem mondani a rendezők. Engem szinte mindenki ismer.

– Most már én is – mondtam. A szőkeség nem szenvedélytől üzelve dőlt hozzám. Csak a támaszték miatt.

– Együtt jött valakivel? – kérdeztem.

– Persze, Mr. Steele hozott magával. Sose jöttem volna egy ilyen puccos házba, ha Mr. Steele vagy valaki nem hoz magával.

– Ugyan már. Fogadni mernék, hogy maga a világon mindenhova bejáratos.

A művésznő rám mosolygott, csuklott egyet, s egy sima mozdulattal elterült a padlón. Lehajoltam érte, a hóna alá nyúltam, bal kezemmel fölemeltem a törzsét,

jobb karomat a térdhajlatába akasztottam, és fölálltam vele. Eszméletlen volt.

Tino kijött a pult mögül.

– Segíthetek, uram?

– Mondja meg Mr. Steele-nek, hogy szeretnék beszélni vele.

Tino bólintott, s minden látható erőfeszítés és anélkül, hogy bárkivel összeütközött volna, keresztülsiklott a tömegben. Láttam, hogy szól Steele-nek, aki erre megfordul, és felém pillant. Az arckifejezése nem változott, de biccentett egyet, a bejárati ajtóra nézett, s kurta fejmozdulattal felém intett.

Egy hosszú hajú, bágyatag szőke ürge elszakadt a faltól, amit eddig támogatott, és odajött hozzám.

– Majd én viszem – mondta.

– Nehéz, mint a só – feleltem. – Elbírja?

Az ürge elvigyorodott, és kinyújtotta a karját. Átterheltem rá a művésznőt, az ürge meg kitámolygott vele az éjszakába. Vagy két perc múlva visszajött.

– A kocsiban – mondta. – A hátsó ülésen. Hanyatt dőlt, és horkol.

– Kösz – mondtam. Az ürge biccentett, és visszament a bejárat melletti posztjára. Steele eközben egyetlen pillantást se vesztegetett se rá, se rám.

– Rendben van a hölgy, Mr. Marlowe?

– Most alussza ki magát a kocsiban, Tino.

– Lehet, hogy a hölgy szerencsésebb, mint ön, uram – mondta Tino.

– Gondoljon csak bele, miből marad ki szegény – mondtam.

– Gondolok, uram – mondta Tino.

12

Korán indultam, hogy elkerüljem a nagy hőséget. Egyenesen nyugat felé tartottam, Los Angelesbe. Marlowe, az ingázó privát zsarú. Munkahelye Los Angelesben, lakóhelye Poodle Springsben. Napi húsz órát utazik.

Ezen a hajnali órán a sivatag üres volt, leszámítva a kórókat, kaktuszokat, meg egy vitorlázó, reggelijét fürkésző héját. Csupán hatalmas, tűzkerekes kamionok voltak útitársaim, amelyek lejtmenetben nagy légörvények kíséretében előztek meg, hogy aztán az emelkedőkön totyoghassak mögöttük.

Los Angeles fölött ragyogó kék volt az ég. A Spring Streetnél lekanyarodtam az autópályáról, és leparkoltam. A városházán, a közlekedési főosztályon, a nagy lépcső tövében volt egy kis helyiség. Recés üvegajtaján, fekete betűkkel, ez állt: PARKOLÁSI ÜGYEK. Bementem. A helyiség első részében, a fakorlát mögött, három idősebb hivatalnoknő ült három kis üvegalitkában. Mindegyik előtt sor állt. Beálltam az egyikbe. Lassan csoszogtunk előre, kopottas ruhájú öregemberek fizettek be parkolási büntetéseket, nehezen guberálva össze az aprót, elegáns úriemberek próbáltak olyan képet vágni, mint akinek méltóságán aluli, hogy bokros ügyeik intézése közben ilyen piszlicsaré apróságokkal bíbelődjön. Az én sorsommal foglalkozó asszonyság olyan kövér volt, hogy úgy rémlett: a feje közvetlenül a vállából nő ki, dús tokája meg a mellcsontjából, őszes hajában volt egy kifejezetten kékes árnyalat, s miközben végtelennek tűnő lassúsággal osztályozta a szelvényeket, asztmásan szuszogott.

– Kérem a tikket. Késszpenz, csekk, utalvány?

Úgy mosolyogtam rá, mintha a kezét akarnám megkérni.

– Talán tudna nekem segíteni.

Nem nézett fel. – Amíg a tikketjét ide nem adja, addig biztosan nem.

Elé csúsztattam a cetlit, amire előzőleg Les Valentine Los Angeles-i büntetőtikettjének a számát írtam fel.

– Azt szeretném megkérdezni, hogy meg tudná-e mondani nekem, hol történt a szabálysértés – mondtam.

– Ha kifogása vagy panasza van, álljon át abba a sorba, és beszélje meg a panaszügyi előadóval.

– Nincs kifogásom – feleltem. – Csak szeretném megtudni a címet, ahol ezt a büntetőtikettet kiállították. Egy eltűnt illetőt keresek.

Hátam mögött morogni kezdtek a sorban állók. Az asszonyság végre rám nézett. Kis malacszemei voltak, rövid, kampós orra akár egy csirke csőre.

– Most fizet vagy nem? – kérdezte. – Mások is várnak itt.

– Lehet választani?

– Nekem akar itt szellemeskedni, jóember? – kérdezte.

– Egy frászt – feleltem. – Disznók elé a gyöngyöt?

Sarkon fordultam, keresztünyomakodtam az embereken, és kimentem. A bejárat közelében volt néhány nyilvános telefon. Odamentem az egyikhez, bedobtam egy érmét, és felhívtam a parkolási ügyek irodáját. Egy idősebb női hang szólt bele.

– Halló – mondtam. – Marlowe vagyok, az encinói seriff hivatalból. Egy parkoló cédulát szeretnék helyileg beazonosítani.

– Nem érünk rá – mondta az idősebb női hang. – Küldje el a kérését levélben.

– Na, akkor hallgasson rám, nagysám – reccsentem rá. – Most nem a sarki fűszeressel beszél. Rendőrségi ügyről van szó, úgyhogy azt ajánlom, emelkedjen fel az ülőkéjéről, és mondja be nekem azt a címet.

Hallottam, hogy torkán akad a lélegzet. Aztán csak ennyit mondott: – Mi a száma?

Beolvastam neki, aztán rászóltam: – Igyekezzen, nagysám, nem érek rá egész nap.

Néhány percig csönd volt a vonalban, aztán valahonnan távolról megint megszólalt a hang. – A szabálysértés a Western Avenue 1254. előtt történt. És megmondom őszintén: maga egy goromba pokróc.

– Kegyed pedig törülje meg a bajuszát, ha velem beszél, nagysám – feleltem, és letettem a kagylót.

A Western Avenue 1254. számú ház a Hollywood és a Sunset Boulevard közötti háztömbben állt, egy taco bodega mellett. Kétemeletes épület volt, az a fajta, amelyeneket közvetlenül a háború után emeltek, amikor még nem tudták, micsoda szeméttel lesz Hollywood, és építői a modern architektúra élcsapatának tartották magukat. Kockaforma, csupa üveg ház volt, ráfért volna már a mosás. A homlokzat valamiféle homokfúvásos alumíniumnégyzetekből volt összeapplikálva, úgy hatott, mint egy nehéz időket megélt kenyérszállító láda. A földszintjén, a kirakatablakok mögött egy ingatlankereskedelemmel és biztosítással foglalkozó iroda működött. Az egyik íróasztalnál egy régimódi főkönyv fölé görnyedve, öregecske szivar ült ingujjban, aki a fizimiskája alapján nyugodtan lehetett akár a tiktetes asszonyság bátyja is. A másik asztalnál egy vörös madár ráspolyozgatta a körmeit, ő is hasonlított a parkolócetlis spinére, csak vagy tíz évvel soványabb volt.

A kapualj az ingatlanügynökségtől balra nyílt. Lift a szomszédban. A kaputól jobbra volt egy névtábla, az a fekete filcizé, olyan kis résekkel, amelyekbe fehér cetlik vannak bedugdosva. Üveg fedőlapját lepiszkították a legyek, fátyolossá tette az évek során ráakódott füstköd. Les Valentine nem szerepelt a cetliken. A három szint tíz lakója között akadt egy fotográfus is. *Larry Victor*, mondta a cetli, *Portréfényképész*. A kezdőbetűk stimmelnek, gondoltam.

Nekivágtam a lépcsőnek. Az épület szagából ítélve jó néhány macska tanyázhatott a lépcsőházban. Larry Victor a harmadikon lakott, hátul. A lakás recésüveg ajtaján némi fény szűrődött ki. Nappali fénynek látszott, mintha ablak volna vele szemben. Az ajtón ez állt: *Larry Victor reklámfotós. Portréspecialista*. Bekopogtam. Semmi. Megpróbáltam elfordítani a kilincsgombot: zárva. Az álkulcskészletem nem volt nálam, a belső zsebemben viszont ott lapult egy szerszám, amit valamikor egy

padlástolvajtól szereztem. Úgy nézett ki, mint az a fogorvosi műszer, amivel a fogköveket szokták eltávolítani. Csak a kampója volt hosszabb. Becsúszattam a keret és az ajtó éle közé, és addig forgattam, míg el nem értem a zár nyelvét. Rugós zár volt, rögtön föl pattant. Beléptem. Becsuktam magam mögött az ajtót, és körülnéztem.

Olyasfajta helyiség volt, mint amihez hasonlóban a fél életem töltöttem. Egy redőnyös tetejű íróasztal, egy ingatag forgószék, ülőkéjén lestrapált párnával, egy tölgyfa iratszekrény, az egyik falon egy nagy fehér papírlap, előtte háromlábú állványokon két fényképezőgép meg néhány kisebbfajta reflektor. Az egyik gép egy Rolleiflex volt, a másik egy 35 milliméteres Canon. Az aprószemű dróthálóval borított, piszkos tetőablakon dőlt be a napfény. Az íróasztalon egy telefon meg egy ónixból faragott íróasztalkészlet állt.

Odamentem az asztalhoz, és leültem a forgószékbe. Persze nem kellett ennek a háznak lennie. Lehet, hogy Valentine egyszerűen csak itt állította le a kocsiját, aztán átsétált a Hollywood Boulevard-ra filmcsillagokat nézni. Vagy leballagott a Sunsetre. Vagy leintett egy taxit, és elvitette magát a Bakersfieldre, ahol ennyi erővel ugyanúgy lehetett egy lakása, mint itt.

Ezzel együtt a kocsit itt írták fel tilosban parkolásért, és a házban lakik egy fotós, akinek ugyanaz a monogramja, mint az övé. Felleltároztam az asztalt. A lapján egy fekete hajú, bogárszemű, csinos, huszonöt körüli nő bekeretezett fényképe állt. A rekeszek jobbára számlákkal voltak tömve, elég sok nem volt kifizetve, beleértve három parkolócedulát is. A középső fiókban csak egy Los Angeles-i utcaterkép volt, a bal alsóban Los Angeles-i telefonkönyvek, a jobb alsóban egy üveg olcsó whisky, amelyből vagy két deci hiányzott. Felálltam, odamentem az iratszekrényhez. A legfelső fiókjában egy autóbiztosítási kötvény, egy ugyanolyan whiskysüveg, mint az előző, csak bontatlan, egy csomag papírpohár, egy gemkapoccsal összefogatott nagy manilaboríték. Kinyitottam. Levlapméretű felvételek voltak benne, meztelen nőket ábrázoltak, akik különböző trükköket csináltak, köztük néhány szakállast is.

Fogtam a borítékot, odavittem az íróasztalhoz, leültem, és nekiláttam, hogy kissé alaposabban is szemügyre vegyem, miről van szó. Pornófotók voltak, annyi szent, kitűnő minőségűek, egyik-másik talán épp itt készült ez előtt a fehér papírlap előtt. Jó ideje elmúlt már, mikor az efféle képecskék még izgalomba hoztak. Ezek sem képeztek kivételt.

A felvételek jól voltak világítva, a kontúrok élesek voltak, a modellek többsége csinos. Nyilván színésznők lehettek, eljöttek Hollywoodba, várva a megfelelő szerepet, amelynek révén hamarosan sztárokká válnak. A képeken látható férfiak jobbára csak afféle kellékeként voltak jelen, homályos, jószerivel arctalan figurák, nem észrevehetőbbek, mint a háttérben álló lámpa vagy annak a heverőnek a csupasz fémlába, amelyen az akciók zajlottak.

Végiglapoztam a képeket. Az egyiknél megálltam. Kissé fiatalabban, de

ugyanolyan anyaszült csórén, mint néhány nappal korábban volt szerencsém látni, Sondra Lee mutogatta magát magányosan, de hatásos pózban, és a már ismerős, üres mosollyal. Kivettem a többi közül, a rövidebb oldala felől összegöngyölítettem, összegumiztam, és betettem a belső zsebembe. A többi képet hiába túrtam szét, nem találtam ismerőst. Fölálltam, a borítékot visszatettem oda, ahol találtam, aztán leültem a forgószékre, fölpolcoltam a lábamat, és eltűnődtem egy kicsit. Egyre gyűltek a véletlen egybeesések: a fotós, az azonos monogram, Sondra Lee fényképe...

Miközben ezeken töprengtem, kulcscsörgést, majd a zárnyelv csattanását hallottam. Nem volt hova bújni. Így aztán ücsörögtem tovább, patáimmal az asztalon. Kinyílt az ajtó. A pofa, aki belépett, biztos döntős lett volna egy olyan versenyben, ahol a zsűri feladata a legtipikusabb dél-kaliforniai kiválasztása. Meglehetősen hosszú szőke haját egyenesen hátrafésülte. Az arca barna volt, a termete karcsú, középmagas. Krémszínű blézer, fehér pantalló és fekete ing volt rajta, amelynek széles gallérjából bőven jutott a reverjére is.

Látomra megtorpant, kissé hátrahőkölt, magasra ugrott szemöldökei alól meredt rám.

– Csak semmi őrülési jelenet – mondtam. – Én nem maga vagyok.

– Azt magam is látom, haver – mondta. – De ki az ördög maga?

– Előbb a maga nevére volnék kíváncsi – mondtam.

– Az enyémmre? Ez az én műtermem.

– Aha. Ezek szerint maga Larry Victor.

– Ezek szerint igen – mondta. – De én még mindig nem tudom, hogy maga kicsoda. És azt sem, hogy miért terpeszkedik a székemben, és hogyan jutott be.

– Ez valami gyermekmondóka, ugye? – kérdeztem.

Még mindig a nyitott ajtóban állt, hátha futni kell.

– Hajlandó válaszolni? – kérdezte.

– Marlowe vagyok – feleltem. – Egy Les Valentine nevezetű hapsit keresek.

– Maga rendőr?

– Nyet – mondtam. – Egy kártyaparti kapcsán ismerkedtem meg Valentine-nal. Én két párt virítottam, neki viszont fullja volt. Adtam neki egy bont ötszáz dollárról, ő meg ezt a címet adta meg.

– Na és az ajtó? – kérdezte Victor. – Gondolom, nyitva volt.

– Ami azt illeti, nyitva. Igaz, ami igaz.

Victor bólintott. – Megengedi, hogy leüljek az asztalomhoz, Marlowe?

Felálltam, félreálltam, ő meg leült.

– Én iszom egy kortyot – mondta Victor. – Velem tart?

– Örömet – mondtam. Victor előkotorta a fiókból az olcsó whiskyt, elővett két papírpoharat, és mindkettőbe töltött egy kicsit. Belekóstoltam. Olyan íze volt, mint egy különösen kellemetlen kanalas orvosság. Victor legurította, és megint töltött

magának egy-két ujjnyit. Hátradőlt a székében, és megpróbálta megjátszani a lezser fiút. Miközben játszott, megkockáztatta, hogy egy pillantást vessen az iratszekrényre. Aztán rám emelte a tekintetét.

– Csak az a fura – mondta –, hogy tényleg ismerem Les Valentine-t.

– Elképesztő – mondtam.

– Tulajdonképpen nem is olyan elképesztő. Mindketten ugyanazon a vonalon mozgunk. Mindketten sokat dolgozunk filmforgatásokon, reklámfelvételeket meg ilyesmiket készítünk. Meg egy rakás divatfotót is.

Körülnéztem.

– Tudja – mondta –, ha az ember tehetséges, nem kell mindenféle puccos hollywoodi firlefrancra, csicsás elő-meg hátterekre szórnia a pénzét.

– Veszem észre – feleltem, és öblögettem egy kicsit a whiskyvel. Ha lenyelni nem is egy élmény, szájúreg-fertőtlenítésre talán mégis lehet. Victornak a jelek szerint nem volt vele semmi gondja, már a harmadik tölteket kóstolgatta. Lehet, hogy keményebb fiú, mint amilyennek látszik.

– Szóval, mint mondtam, ismerem Lest. Jó fotós.

– Hol van most? – kérdeztem.

– Tudomásom szerint külföldön – felelte Victor.

Nem tudtam jobban hinni benne, mint abban, hogy Chivas Regalt iszom.

– Valamiféle állami megbízás... Azt hiszem, Kínában.

Hátradőlt, kortyolgatta az itókáját; a lezser, ráérős fiú iszik egy pohárával a taggal, aki betört a műtermébe. Olyan hiteles volt, mint egy konzumnő mosolya.

– Ismer egy Sondra Lee nevű fotómodellt? – kérdeztem.

– Sonnyt? Persze. Minden fotós ismeri, ő a csúcsmodell a nyugati parton.

– Fényképezte már?

– Nem, nem volt hozzá szerencsém. Már úgy értem, találkoztam már vele, de tudja, hogy van az... Én is be vagyok táblázva, ő is be van táblázva. Nem tudunk egyeztetni.

– Még fiatalabb korában sem? – kérdeztem. Fogalmam se volt, hová akarok kilyukadni, csak azt akartam, hogy menjen a szekér. Talán eljutunk valahová.

Megrázta a fejét. – Amikor ő fiatal volt, pajtás, én még nem dolgoztam a szakmában.

Bólintottam, és ittam még egy korty whiskyt. Igyekeztem úgy csinálni, hogy lehetőleg ne érjen a nyelvemhez. Még mindig dögletes íze volt.

– És Manny Lipshultzal mi van? – dobtam be.

Ha meglepte is, nem látszott rajta. Kissé összecücsörítette az ajkait, és fölnézett a mennyezet egyik sarkába. Aztán megrázta a fejét.

– Nem ismerek semmiféle Manny Lipshultzot – mondta. – Egyébként egész tökös kis név, nem?

Ráhagytam. Mi is tökös gyerekek voltunk. Két tökös fiú, ücsörgünk,

hazudozgatunk egymásnak ezen a kellemes délutánon.

13

Lementem az utcára, beültem a kocsimba, és nekifogtam várakozni. Eközben megpróbáltam megfogalmazni magamban, hogy mit is szándékozom tenni. Azt tudtam, hogy követni akarok egy ürgét, aki ugyan nem az a hapsi, akit keresek, viszont van egy fényképe Sondra Leeről, meg egy műterme abban a házban, amely előtt az általam keresett hapsit tilos helyen való várakozásért megbírságolták. Nem volt rá semmi okom, azt az egyet kivéve, hogy az ürge nagyon gyanúsnak látszott. Benyit a műtermébe, amelynek asztalánál ott ücsörög egy vadidegen. Erre leáll inni vele. Játssza a Janit.

Vagy húsz perccel később előbukkant Victor, gyalogszerrel indult útnak. Megvártam, míg elér a sarokig, és amikor láttam, hogy befordul jobbra a Sunsetre, kiszálltam a kocsimból, és utána rohantam, csak akkor lassítottam sétatempóra, mikor a Sunsetre értem. Átmentem a túlsó, déli oldalára, és nyugat felé tartottam. Victor vagy negyven-ötven méternyire ment előttem, a másik járdán. Volt a járásában valamilyen menekülésszerű jelleg, de ezt feltehetőleg ösztönösen csinálta. Nem nézett hátra. A háztömb közepe tájékán betért egy Reno's nevű bisztróba. Hagytam neki időt a bepackolásra, aztán utána oldalogtam, és az ajtó közelében beültem egy boksza. A pincérlány komor tekintettel nézett rám: egy pofa egy négyszemélyes fülkében.

– A Southern Cal védősorában játszom – mondtam. – Nemsokára jönnek a csapattársaim is.

– Halál humoros errefelé mindenki – mondta a lány. – Mit hozzak?

Vodkagimletet kértem jéggel, lassan kortyolgattam, hogy legyen ideje leoldani Victor rettenetes whiskyjének ízét. Victor a pultnál üldögélt egy gólyalábú bárszéken, egy pohár fölé görnyedt, amelyben az általa kínált whiskyből ítélve valamilyen áporodott petróleumra emlékeztető ízű kotyvalék lötyöghetett.

Mellette egy szőkeség üldögélt bokorugró szoknyában, keresztbe tett lábakkal, oldalvást fordulva a széken, Victor felé hajolva. A szemhéja zöldre volt mázolva, az ajka élénkörösre, zöld-piros csíkos blúza kissé felcsúszott a derekán, ahogy előrehajolt, látni lehetett meztelen bőrét. Kettejükön kívül csupán egy korosodó, vörös hajú spiné ült a pultnál, aki terebélyes kebleit egy fehér, foszladozó ujjú pulóverbe préselve hordta. Manhattaneket ivott, s miközben figyeltem, a mixer hozott neki egyet, és fejével Larry Victor felé intett. A vörös elfogadta, köszönetképp odabiccentett Victornak, és rábukott a pohárra. Larry két ujjal visszaszalutált neki, aztán a szőkeség felé fordította figyelmét.

Aki meg is követelte. Nem hallottam ugyan, de mozdulatai hevesességéből és sebesen mozgó ajkaiból ítélve rettentően pipás lehetett. Victor csak a fejét ingatta, és motyogva válaszolgatott.

A Reno's belseje fenyőléc-utánzatú műanyag lapokkal volt lambériázva, imitt-

amott néhány hosszú szarvú marhakoponya lógott rajta, meg egy-két régi, bekeretezett Frédéric Remington-olaj nyomat. Nem volt nagy világosság benne, és az utcán ragyogó dél-kaliforniai napfény mellett még homályosabbnak hatott. Hívös volt, és feltehetőleg csönd is lett volna, ha a vörös hajú spiné nem táplálja folyamatosan a wurlitzert. Ilyen kánikulai délutánokon néha nagyon kellemes tud lenni egy ilyesféle hely.

A szőke valami fényképszerűséget vett elő a retiküljéből, és Victor felé lökte. Victor egy keret nélküli szemüveget húzott elő formátlan zakója belső zsebéből, s orrára biggyesztette, hogy megszemlélje a képet. Amikor meglátta, mit ábrázol, gyorsan rátenyerelt, feszengve körülnézett, aztán visszaadta a szőkének, levette és eltette a szemüvegét. A szőkeség a retiküljébe tette a fényképet. Az egész ügylet talán ha húsz másodpercig tartott, mégis elég volt rá, hogy amikor Victor keret nélküli szemüvegével az orrán körülpillantott, hirtelen rájöjjen, mi zavar benne. A hajától eltekintve úgy nézett ki, mint Les Valentine a fényképen, amit a felesége mutatott nekem. A frizurát pedig meg lehet variálni.

Victor hirtelen felpattant, odacsapott egy úzest a pultra, és úgy távozott, mint egy olyan férfi, aki örökre otthagyja a feleségét. A szőkeség vasvillaszemekkel nézett utána. Fölálltam és én is kifelé indultam, óvatosan kerülve a hölgy tekintetét. Még kilyukasztotta volna a hátamat.

Victor már csaknem a Western sarkán járt, mikor kiléptem az ajtón. Mire elindult a műterme előtt álló kocsival, már járatam az Olds motorját. A Sunseten ment egészen az autópályáig, ott délnek fordult a Venice Boulevard-on. Remek idő volt, kora délután, a forgalom gyenge. Két-három kocsi távolságból követtem Victort, és időnként sávot váltottam. Nem jutott eszébe, hogy ragadhatnak rá, vagy egyszerűen csak máshol jártak a gondolatai. Óriáskeréken is követhettem volna.

Mentem utána egészen le a partig, és amikor egy vízparti nyaraló mögött beállt egy keskeny parkolóhelyre, én valamivel tovább hajtottam, és leparkoltam egy pálmafa alá és két szemetesbödi közé, pontosan egy tábla előtt, amire ez volt írva: *Kocsikihajtó. Még te se állj ide!* Visszaballagtam a nyaralóhoz. Nyirkos falú, deszkaborítású kis házikók során haladtam el, zsúfolásig pakolt autók álltak előttük végig az utcán. A két járdán valamikor valakik olajfákat ültettek, s amelyik fát azóta nem ölte meg végképp a sós levegő, azok most torzan, levelük vedletten árválkodtak, apró, kecskebogyókra emlékeztető fekete termésükkel hintve tele az aszfaltot. Jellegzetes illatuk tengerszaggal és ételszaggal keveredett, amelyekhez még az autók közötti tereket kitöltő, túlcsondult szemetesedények rothadásszaga járult.

Victor háza mögött, a kis betontípegő mellett, amely az épületet megkerülve a bejárathoz vezetett, egy levelesláda állt. *Larry és Angel Victor*, mondta a felirata. Két házzal tovább mentem, majd egy sövény mögött visszaóvakodtam. A hátam mögött a Csendes-óceán egyenletes tempóban nyaldosta a partot.

Larry Victor az utca felőli verandán ült egy nyugágyban, lábait a korláton pihentetve. Az a fekete hajú, bogárszemű nő volt mellette, akinek a fényképét az íróasztalán láttam. A nő valamilyen laza hawaii szabású holmit viselt, a lábán vékony pántos fehér, magas sarkú cipőt, és ahogy ült ott Larry mellett, lábait a férfié mellé téve, ruhája félig fölcsúszott a combján. Dobozból itták a sört, és fogták egymás kezét. Az a fajta idillikus családi jelenet tárult elém, amellyel a biztosító társaságok szokták győzködni az embert, hogy életbiztosítással a zsebében biztonságban tudhatja magát. Megálltam egy túlburjánzott muskátlító mögött, és figyeltem őket.

Az ezerszemű Marlowe, aki mindent lát, mindent kiszaszerol és mindent megkukkol. A nő odahajolt Victorhoz, és megcsókolta. A csók egyre hosszabbra nyúlt és egyre inkább kibontakozott. Az ajk az ajkon folytatott gyömöszkölődés végeztével Victor egy gépies mozdulattal fölemelte a kezét, és megigazította a haját. Elvigyorodtam. Telitalálat. Les Valentine parókában.

14

Még idejében értem vissza Springsbe, hogy Tino belém diktáljon egy késői vacsorát, amit számomra tartogatott a konyhában. Linda a Racquet Clubban volt, és még akkor sem ért haza, amikor lenyeltem az utolsó falat salátát is, amelynek a főétel után való szervírozásához Tino ragaszkodott.

– Ezt így szokás, Mr. Marlowe – mondta. – Springsben mindenki így csinálja.

– Mindenki csinálhatja, de én nem, Tino – mondtam. – Én a főétel előtt szoktam a salátát enni.

Tino megcsóválta a fejét. – Mrs. Marlowe azt mondja, sose fogjuk tudni civilizálni önt, Mr. Marlowe.

– Több civilizáltságra valószínűleg nem futja tőlem – feleltem.

– Ön nagyon kiváló úgy, ahogy van, Mr. Marlowe.

Ennél a pontnál lépett be Linda.

– Ó, hát hazajött az én drágám az egész napi szimatolásból. Milyen szép tőle. Odajött hozzám, és könnyedén megcsókolt. Éreztem a leheletén az ital szagát.

– Ön is óhajt vacsorázni, Mrs. Marlowe?

– Nem, Tino, csak egy nagy whiskyt kérek jéggel és egy kis szódával – mondta Linda.

Leült velem szemben a konyhában. Tino odavitte neki a poharat.

– Sikerült valami érdekeset kiszagolnod, drágám? – kérdezte Linda.

– Megtaláltam Les Valentine-t.

– Nagyon izgi lehetett. Biztos kárpótolt azért, hogy nem tudtál velünk vacsorázni a klubban. Velem, Mousyval meg Mortonnal.

– Tökéletes – mondtam. – Claire Kenneth se írhatta volna szebben.

– Ne légy cinikus, drágám. Felültetted, és ezt te is nagyon jól tudod.

– Tudom – mondtam. – Ne haragudj, de kénytelen voltam. Nálam koktélidőben még nem szokott fájront lenni.

– És ezt már akkor is tudtam, amikor hozzád mentem – mondta Linda.

Erre nem volt mit mondanom. Elengedtem a fülem mellett.

– Lelkesítő érzés volna számomra, drágám, ha időnként úgy érezhetném, hogy elhanyagolod a munkád miattam.

– Ez az egyetlen módja, hogy veled lehessenek – mondtam. – Az apádnak kábé százmillió dollárja van. Ha én most elkezdem hanyagolni a munkám, hogy több időt tölthessek veled, hamarosan azon kapnám magam, hogy csak heverészek egész nap, és tépdestetem a szemöldökömet.

– Tudod, mi vagy te? Egy ló – mondta Linda.

– Ebben lehet valami – feleltem.

Linda megint belekortyolt a poharába.

– És nem is akarsz velem lenni? – kérdezte.

– A jó életbe, dehogynem. Persze hogy szeretnék veled lenni. Legszívesebben minden időmet veled töltenem az ágyban, koktélokat iddogálnék veled a medence partján, és segítenék neked fehérneműt választani. Ha viszont ebbe belemennék, tudod, mi lenne belőlem? Vehetnél nekem egy kis ékkövekkel kirakott nyakörvet, és már vihetnél is sétáltatni.

Linda felállt, s a félig telt pohárral a kezében hátat fordított nekem. Lépett kettőt az ajtó felé, aztán a mosogatóba vágta a poharat. Csak a peremét találta el, a pohár eltörött, szilánkjai szétszóródtak a szőnyegen. Linda megfordult, és ajkával az ajkamon az ölembe omlott.

– Te nyomorult – mondta szájával a számon. – Te konok, nyakas nyomorult.

Fölnyaláboltam, és elindultam vele a hálószobába. A pénz időnként hasznos. Tino majd összetakarít.

Linda reggel fejfájással ébredt, ezért ágyban maradtunk, narancslét és kávét iszogatva vártuk, hogy múltjon.

– Túl sok volt a whisky – mondtam.

– Ugyan már – legyintett Linda. – Egy szolid kis vacsora volt, ittam egy-két pohárkával, utána hazajöttem, majd leragadt a szemem... Annyi szent, hogy nem aludtam ki magam.

– Vettem észre – mondtam.

Tino halkán kopogott a hálószoba ajtaján, aztán belépett, tálcán hozta a reggelit.

Linda elfordította a fejét.

– Jaj, Mrs. Marlowe – mosolygott Tino. – Látom, Mr. Marlowe fogja megenni az önét is.

Letette mellé a tálcát, és kiment. Nekiláttam, hogy bebizonyítsam az igazát.

– Hogy tudsz ilyenkor enni, te vadember? – szólt Linda.

– A testgyakorlástól – feleltem. – Az egész éjjel tartó egészséges testmozgástól. Megjön tőle az étvágyam.

Linda oda se nézve elvett a tálcáról egy fél pirítóst, és harapott belőle egy kicsit. Gondosan megrágta, aztán lassan visszadőlt a párnájára emésztetni.

– Tegnap este azt mondtad, megtaláltad Muffy Blackstone férjét – mondta még mindig lehunyttal szemmel.

– Meg – mondtam. – Venice-ben lakik Larry Victor néven. Hollywoodban van egy fényképészműterme.

– Biztos vagyok benne, hogy Mr. Lipshultz nagyon büszke lesz rád, drágám.

– Ha elmondom neki.

– Miért ne mondanád? – kérdezte Linda.

Néztem a profilját, figyeltem, mint lüktet egy finom ér leeresztett szemhéján.

– A jelek szerint van egy Mrs. Victor is.

Linda elfordította fejét a párnán, míg teljesen szembe nem fordult velem, és

lassan kinyitotta a szemét.

– Tényleg? – kérdezte. – Annak a kis félénk, halvérű emberkének?

– Los Angelesben nem hord szemüveget, pepit viszont igen.

– Pepit?

– Parókát. Hosszú, szőke, hátrafésült hajat – mondtam. – Úgy öltözik, mint egy pornósztarocská ügynöke. – Odanyúltam az éjjeliszekrényemre, és elővettem Sondra Lee összegöngyölt fotográfiáját. Odaadtam Lindának.

– Ilyesfajta képekben utazik – mondtam.

Linda ránézett, és gyorsan megfordította.

– Ó – mondta, majd óvatosan visszafordította a képet, és megint megnézte. Szemöldökei a világ legbájosabb ráncába vonódtak össze. Jól megnézte magának a felvételt.

– Rémes, milyen aprók a mellei – mondta –, és van egy kis pocakja is.

– Ezt azért nemigen lehet pocaknak nevezni – vettem ellen.

– A férfiak szeretik az ilyen képeket?

– Egyesek igen.

Linda rám nézett, és lassan kitakarózott.

– Én a valódit kedvelem – mondtam.

Linda lassan bólintott, mint aki elégedett a válasszal, aztán betakarózott.

– Muffy férje ilyen fotókat készít? – kérdezte.

– Százával – feleltem.

– És hogy bukkantál rájuk?

– Betörtem a műtermébe. De ne mondd el senkinek.

Linda föl húzta az orrát.

– Muszáj neked csinálnod ezt a munkát? – kérdezte.

Nem válaszoltam. A karomra tette a kezét.

– Tudom – mondta. – Persze hogy muszáj csinálnod. Csak olyan...

– Igen – mondtam. – Tudom.

Hallgattunk egy percig. Linda tanulmányozta még egy kicsit a képet.

– Miért nem akarod elmondani Mr. Lipshultznak?

– Nem is tudom. Talán csak mert láttam Valentine-t meg a másik feleségét...

Követtem hazáig. Az asszony örömmel fogadta... – Fölvontam a vállam.

– Na és mi lesz Muffyval? – kérdezte Linda.

– Hát ez az – feleltem.

– Ó – mondta Linda.

Még egyszer megnézte a fényképet, letette az éjjeliszekrényére, felém fordult, és hallgatott egy sort. Aztán ismét a hátára fordult, kinyújtotta a kezét, arccal lefelé fordította a fotográfiát, lustán nyújtózott egyet, aztán megint visszafordult hozzám.

– Percről percre jobban érzem magam – mondta.

Kezdttem már úgy érezni magam, mint egy pingponglabda, amely Poodle Springs és Los Angeles között pattog. Ezúttal a Valleyt mentem be, és a Cahuengán hajtottam tovább. A Hollywood Boulevard úgy festett, ahogy reggelente szokott: mint egy utcalány smink nélkül.

A Wilton közelében parkoltam le, és visszasétáltam a Westernhez. Sondra Lee fényképe ott lapult a zsebemben. Ideje volt elbeszélgetni egy kicsit Les/Larryvel.

Amikor beléptem a kapun, az öreg kövér szivar még mindig ott ült az íróasztalánál az ingatlanügynökségen. A lépcsőházban a már ismerős doh- és nyomorszag fogadott. Victor műtermének ajtaja nem volt bezárva. Benyitottam. Victor nem volt bent, másvalaki azonban igen.

A hölgy a forgószékekben ült, hátradőlve, hátravetett fejjel, karjait mereven lelógatva. A homloka közepén egy lyuk volt, körülötte kissé felpuffadt és elszíneződött a bőr. Vért nem láttam, de a szagát éreztem. Ott lehet mögötte a padlón, sötét foltta alvadtan. A nő szája nyitva volt, ajkai abba a torz vicsorításba dermedtek, amit már a kelleténél is többször volt alkalmam látni.

Összeszorult a gyomrom. Az alvadt vér szagába enyhe korditszag vegyült. Becsuktam a műterem ajtaját, odamentem a halotthoz, és közelebről is megnéztem magamnak. Láttam már valahol, de beletelt egy kis időbe, mire beugrott. Az a szőkeség volt, aki ott vitakozott Larry Victorral a Reno'snál. Megérintettem az arcát. Hideg volt. Megmozdítottam az egyik karját. Merev volt. Hátral, a szék mögött, alvadt vértócsa sötétlett a padlón.

Tisztában voltam vele, hogy mit kell tennem, de előbb odamentem az iratszekrényhez, és belekukkantottam. A fényképek eltűntek. Átvizsgáltam a műterem többi részét is. Úgy vettem észre, más nem hiányzik. Megint ránéztem a halott nő arcára, aztán vettem egy mély lélegzetet, és tárcsáztam a rendőrséget.

Elsőként két seriffhelyettes futott be a West Hollywood-i körzet San Vincente-i őrszobájáról. Orrukon az obligát napszemüveggel, arcukon a szokásos életunt kifejezéssel léptek be. Az egyikük letérdelt a holttesthez, hogy megvizsgálja, a másik megszólított.

– Hozzányúlt valamihez? – kérdezte. Kemény volt a hangja.

– A telefonhoz – feleltem.

– Miért? – A hangja azt sugallta, okosan teszem, ha alaposan megindoklom.

– Hogy fölhívjam magukat – mondtam.

Bólintott. A másik felállt. – Egy darab ideje halott már – mondta.

Az első rám mordult. – Halljuk a históriáját.

– Magánnyomozó vagyok – mondtam. – Larry Victort kerestem.

– Magánvizsgát? Na, ezt add össze, Harry. Hát nem vagyunk mi mázlisták? Odasikítanak nekünk, és tessék: egy privát hekust találunk a helyszínen.

– Mázli – mondta Harry.

– Na és mit akart maga ettől a Victortól? – kérdezte az első zсарu.

– Egy üggyel kapcsolatban kerestem, amelyen jelenleg dolgozom – mondtam.

– Van valami igazolványféléje?

– Persze – feleltem. Elővettem a tárcámat, és megmutattam neki. Az engedélyemen még a régi Los Angeles-i címem szerepelt.

– És mi az az ügy? – kérdezte Harry.

Megcsóváltam a fejem. – Ennek nincs jövője – mondtam. – A nyomozóknak ügyis ledarálom. Minek daráljam le kétszer?

– Maga annyiszor darálja le, szimatkám, ahányszor mi jónak látjuk – mondta az első zсарu. – Mi az az ügy?

– Pillanatnyilag semmi jelét nem látom annak, hogy az én ügyemnek bármi köze volna a magukéhoz. Ha látom, akkor elmondom. Egyelőre nem látom.

– Akkor most jól figyeljen, nagyokos – mondta az első zсарu. – Hogy a mi ügyünkhöz minek van köze és minek nincs, azt nem maga dönti el. Azt mi döntjük el.

– Maguk? – kérdeztem. – Maguk itt csak kisasok. Amint a gyilkosságiak megjelennek, maguk már sunnyognak is szépen vissza a meseautójukba, parkolóóra-csalók után leselkedni.

– Szóval nagy a pofája – mondta Harry. – Kezeket hátra!

E pillanatban Bernie Ohls lépett be szokásos ceruzavékonyosságú szivarjával a szájában, olyan arccal, mint aki egy jó reggeli után van, és épp nem tudja, mihez kezdjen az idejével. Ő volt az államügyész főnyomozója.

– Megint az URH-s fiúkat buzerálja, Marlowe? – kérdezte.

A két seriffhelyettes éppenséggel nem állt vigyázzba, de szemmel láthatóan kihúzták magukat. Harry keze félúton megállt a bilinccsel.

– Ohls – mondta Bernie. – Államügyészség.

– Igen, hadnagy úr, ismerjük – mondta az első zсарu.

Bernie faarccal elmosolyodott, és fejével az ajtó felé intett. – Innentől átveszem – mondta. A két seriffhelyettes elment. Ohls odament a halott nőhöz, és megnézte. Középtermetű pasas volt, a haja szőke, sűrű szemöldöke szinte fehér. A fogai egyenletesek és fehérek voltak, kék szeme maga a nyugalom. Kellemes, de jellegzetes rendőrhargon beszélt, ami egy hajszállal mindig közömbösebb annál, mint hogy bízni lehessen benne. Volt vele két civil ruhás nyomozó is, akik rám se bagóztak.

– Közvetlen közelről csinálták – mondta Ohls a holttest fölé hajolva. – Kis kaliberű stukker, nyilván sokkal nagyobb kimeneti nyílást csinált, mint bemenetít.

Az egyik civil ruhás megszólalt. – Egy perc, és itt a doki, hadnagy úr.

Ohls szórakozottan bólított. – Ismeri? – kérdezte tőlem.

– Nem – mondtam.

Ohls metsző pillantást vetett rám. – Megint variál?

– Még nem – feleltem.

Megint bólintott. Megjött az orvos szakértő. Alacsony, kövér emberke volt, mellényes öltönyben, szája jobb sarkában kolbázméretű szivar fityegett. Két laboros is érkezett vele, rögtön nekiálltak port hinteni.

– Jöjjön – fordult hozzám Ohls, és kimentünk a keskeny folyosóra.

– Adja elő a sztoriját – mondta. Beszívott egy kis szivarfüstöt, és lassan kifújta. A félhomályban alig látszott.

– Springsből eltűnt egy pasas – mondtam. – A nyomok ide vezettek. Beszéltem egy taggal itt a műteremben, azt mondta, nem tud segíteni. Azt mondta, ismeri az emberemet, de az illető elutazott valahová, mostanában nem is jön vissza. Elmentem, nézelődtem még egy kicsit, néhány dolgot furcsának találtam, és visszajöttem, hogy még egyszer beszéljek a taggal. Az ajtó nyitva volt. Bementem, és megláttam a hullát.

– A pofa neve Larry Victor? – kérdezte Ohls.

– Ez a név áll az ajtón – feleltem.

– Tudja, hogy jelenleg hol van?

– Nem – mondtam.

– Tud bármi olyat, amivel segíthetne nekem? – kérdezte Ohls.

– Nem.

– Gondolom, ha a kliense nevét kérdezném, nem mondaná meg – mondta Ohls.

– Az én szakmámban, Bernie, nem szokás megmondani a zsaruknak, hogy kinek dolgozunk. Hacsak nem muszáj – mondtam.

– És hogy muszáj-e, azt ki dönti el? – kérdezte Ohls.

Vállat vontam. – Mi.

– Még jó, hogy mi – mondta Ohls. Kivette szájából a szivart, néhány másodpercig szótlánul nézegette, aztán a kőpadlóra dobta, és eltaposta.

– Még találkozunk. – Megfordult, és visszament a műterembe. Utána néztem, és úgy láttam, én már semmiképp nem férnék be. Így aztán elmentem.

Mentem végig a Westernen, majd tovább nyugatnak a Santa Monica Boulevard-on. Jól beleléptem a gázba. Nem tarthat soká kiszaszerolni, hol lakik Larry Victor, semeddig se tart, míg egy jótét lélek odafurikázik és nyakon csípi. Én akartam elsőként odaérni, csak még azt nem tudtam egészen pontosan, hogy miért. Huszonöt perc alatt értem ki a Venice Beachre, és kissé remegett a jobb lábam, amikor Victor nyaralója előtt végre levettem a gázpedálról és kiszálltam az Oldsból. Járőr-kocsit nem láttam. Megkerültem a nyaralót, fölmentem a verandára, és bekopogtam az üvegajtón. Az az asszony került elő, akit már láttam korábban Victorral. Résnyire nyitotta az ajtót.

– Tessék.

– Marlowe vagyok – mondtam. – Sürgősen beszélnem kell Larry Victorral.

Az asszony elmosolyodott, és kitérte az ajtót.

– Fáradjon be, Mr. Marlowe – mondta. – Larry épp koktélt kever a konyhában. Készíthet egyet magának is?

– Egy perc múlva mindhármunknak szüksége lesz egy kortyra – mondtam. – Mondja meg Larrynek, hogy sürgős.

Még nem fejeztem be, amikor Victor kijött a konyhából. Egy kancsó és két pohár volt a kezében. Rám nézett.

– Mi az ördögöt akar? – kérdezte.

– Most nincs idő elmagyarázni – mondtam. – Hinnie kell nekem. Egy halott nő van az irodájában, Victor, és a zsaruk már úton vannak.

Angel szemei elkerekedtek.

– Egy halott nő? – kérdezte Victor.

– Jöjjön, szálljon be a kocsimba – mondtam. – Angel, maga mondja azt a zsaruknak, hogy nem tudja, hol van. – Álltak, mint a faszentek. Megfogtam Victor karját.

– Vagy én, vagy egy hosszú éjszaka a belvárosban – mondtam. – Angel, tegye el azt a kancsót meg a poharakat. Visszajövünk.

Magam után húztam Victort.

– Larry! – kiáltott utánunk Angel. – Hívj föl!

– Tegye el azt a két poharat – mondtam. Victort beültem a kocsimba, és már söpörtünk is végig a Lincoln Avenue-n, majd a Venice Boulevard-on, kelet felé.

– Mi a franc ez az egész, Marlowe? – kérdezte Victor. Megkínáltam cigarettával. Kivett egyet, és meggyújtotta a műszerfalba szerelt öngyújtóval. A kocsi megtelt cigarettafüsttel, olyan fajtával, amelyet csak akkor áraszt a cigaretta, ha izzószálas öngyújtóval gyújt rá az ember.

Victor mélyen letüdözte, majd két egyenes sugárban az orrán át bocsátotta ki a füstöt.

– Na jó – mondta. – Halljam, mi az ábra.

Elmondtam neki töviről hegyire.

– Nem én öltem meg – mondta Victor. – Még csak azt sem tudom, mit keresett a műteremben.

– De ismerte – mondtam.

– Ezt meg honnan a francból veszi?

– Ő az a szőke, akivel tegnap egy kicsit összerúgta a port Renónál – mondtam.

Victor egy percig mereven nézett rám. Tátogott, mint egy trópusi díszhal.

– Honnan a... – kérdezte, de nem fejezte be.

– Követtem – mondtam.

– Követett?

– Próbáljon meg nem ismételné mindent, amit mondok. Követtem magát a Reno'sba, aztán meg hazáig. Angel a felesége?

– Igen – felelte.

– És Muriel Valentine szintén?

– Muriel Valentine?

– Kértem, hogy ezt ne csinálja – mondtam.

– Ki az a Muriel Valentine?

– Les Valentine felesége – mondtam. – Láttam róla egy fényképet az asszony házában. Ha most föltesz egy szemüveget és leveszi a tupéját, pont úgy fog kinézni.

Egy percig némán szívta a cigarettáját, amelynek vége lassan parázssá alakult, úgy, mint amikor kézről kézre adogatják a csikket. Csóválni kezdte a fejét, letekerte az ablakot, és kipöckölte az izzó rigót. Csak úgy röpködtek a szikrák, ahogy az aszfalra esett. Éreztem magamon Victor tekintetét.

– Mit akar? – kérdezte végül. Rekedtes volt a hangja.

– Hogyan szólítsam? Larrynek vagy Lesnek? – kérdeztem.

Nem válaszolt.

– Angel a törvényes felesége?

Még mindig nem válaszolt.

– Egész kellemes így magamban társalogni – mondtam. – Nem kell szellemeskedéseket, hazugságokat hallgatnom, kérdéseimre csak megnyugtató csönd a válasz. – Elővettem a belső zsebemből Sondra Lee fényképét, fél kézzel lehámoztam róla a gumit, és kisimítottam. Vezetés közben. Ezt csinálja utánam egy agysebész.

– Gondolom, mikor ez a kép készült, a hölgy még csak tehetséges kezdő volt – mondtam, és odaadtam Victor-nak a képet.

Elvette, de még mindig nem szólt. Aztán mégis megszólalt. – Jézusom.

– Na meséljen – biztattam.

De megint csak azt mondta: – Jézusom.

– Szétesnek a dolgok – mondtam. – A gyilkosság teszi. Az ember szépen

összerakosgatja, fölépíti, aztán jön egy gyilkosság, és minden összeomlik.

– Most mit csináljak? – kérdezte Victor.

– Mondja el nekem, miről van szó – feleltem. – Talán ki tudok ötölni valamit.

– A zsaruk tudnak rólam?

– Tőlem nem. Amikor eljöttem, még csak épp megnézték a holttestet a műteremben.

– Maga ott volt?

– Én találtam meg.

A Sepulvedán gurultunk, észak felé.

– Maga?

– Én, a forrónyomos Marlowe – mondtam. – Azért mentem oda, hogy megkérdezzem magától, ki is voltaképpen: Les Valentine vagy Larry Victor? Ezen a környéken maradok a Larrynél. Az ajtó nyitva volt, a nő meg odabent. A maga székében. Valaki egy kis kaliberű pisztollyal közvetlen közletről lelőtte.

– Ezt a képet az iratszekrényemből szerezte?

– Nem most, hanem amikor először ott jártam. Az iratszekrénye most üres volt.

– Egy kép se volt benne?

– Egy szál se.

– Volna még egy cigije? – kérdezte.

Odaadtam neki a paklit. A Von's szupermarket előtt jártunk. A parkolója kombikkal, nőekkel és bevásárlókocsikkal volt tele. Lekanyarodtam a Sepulvedáról, és leparkoltam közöttük.

Victor rágyújtott, és visszaadta a paklit. A műszerfalra tettem.

– Megtudhatnám végre, miben utazik, Marlowe? Meg akar vágni?

Megráztam a fejem.

– Privát zsarú vagyok – mondtam. – Felfogadtak, hogy keressem meg magát.

– Kicsoda? Muriel?

– Lipshultz – mondtam.

Elkerekedett a szeme. – Lippy?

Bólintottam.

– A bon miatt?

– Aha.

– Épp próbáltam összekaparni a dohányt – mondta.

Nem kommentáltam.

– Nagyon hamar nagyon sok dolgot kiszagolt – mondta.

– Kíváncsi ember vagyok – feleltem. – Azért próbált egy kis pénzt összeszedni, hogy megszabaduljon Springsből?

– Azért. Springstől, Murieltől, az apjától meg az egésztől.

– Szabályosan feleségül vette Angelt?

– Szabályosan.

- Muriel előtt vagy után?
- Előtt.
- Nem rossz – mondtam. – Hadd találgassak egy kicsit. Maga megismerkedett valahai Muriellel, esetleg valamilyen forgatáson?
- Igen.
- Gondoltam – mondtam. – Ő magába szeretett, maga pedig, aki addig egész életében csak garasokért robizott, hirtelen ott látott maga előtt egy fejőstehenet. Angel tudja, hogy elvette?
- Nem. Ő úgy tudja, hogy a fényképezésből élek.
- Szóval úgy tervezte, hogy belemarkol néhányszor Muriel bukszájába – folytattam –, aztán amikor már eleget vett ki belőle, szépen visszatűz Los Angelesbe, és Angellel együtt eltűnik.
- Így valahogy – mondta.
- Csak éppen nem tudta megszerezni a dohányt.
- Nem – ingatta a fejét. – Egy centet se. Egy árva kanyit se.
- Ezért aztán az Agony Clubban próbálkozott, ahol rá kellett jönnie, hogy nem olyan egyszerű bankot robbantani.
- Én sokat játszom. Érték a szerencsejátékokhoz. Szerintem csaltak.
- Hát persze – mondtam. – Különben bankot robbantott volna. Semmi kétség. Ezeknek legfeljebb nyolcvan-száz magához hasonló madárral van dolguk naponta.
- Sokat nyerek.
- Nyer annyit, mint amennyit veszít?
- Nem felelt. Elfordította a fejét, a parkolóban sürgő-forgó vásárlókat nézte, akiken látszott, erősen törik a fejüket, mit vegyenek vacsorára: báránycombot vagy bélszínrolót. Műtermekben heverő holttestek eszükbe se jutottak. Victor végül megszólalt, de továbbra se nézett rám.
- És miért nem mondta el mindezt a rendőröknek?
- Mi hasznom lett volna belőle? – kérdeztem.
- Hát maga nem tiszteli a törvényeket?
- A józan ész határain belül tisztelem – feleltem.
- Akkor meg miért nem mondta el nekik? Miért száguldott ide a rendőröket megelőzve Hollywoodból?
- Mert egy romantikus lélek vagyok.
- Egy micsoda?
- Láttam magát tegnap délután Angellel. Boldognak látszottak. Csak nézett rám.
- Maga is megéri a pénzét, Marlowe – mondta.
- Nem is keveset – hagytam rá.

A nap mind nyugatabbra vándorolt a parton, egyre lejjebb ereszkedett, a parkolóban egyre hosszabbak és ferdebbek lettek az árnyak. Ritkult a bevásárlók tömege, a háziasszonyok hazamentek, hogy mire apuci a harmadik Manhattanjét megissza, tálalni tudják a vacsorát. Az ingázók első turnusai kezdtek megindulni a Sepulvedán, mentek észak felé, Los Angeles nyugati részébe, meg a Valleybe. Victor úgy válogatott a cigarettáim között, mint tót a vadkörteben. Elővettem a pipámat, megtömtem, rágyújtottam, félrefordultam az ülésen, és nekitámaszkodtam az ajtónak.

– Nem én öltem meg – mondta Victor.

– Egyelőre tételezzük fel, hogy ez igaz. Maradjunk abban, hogy maga egy ravasz kis csirkefogó, bigámista, megszállott szerencsejátékos, pornófotós és strici, de egyelőre nem tartom gyilkosnak. Most pedig árulja el nekem, hogyan került az a nő a műtermébe, a maga székébe, és hogyan került egy golyó ütötte lyuk a homlokába.

– Maga nagyon szigorú, Marlowe.

– Naná, hogy az vagyok, de ez még semmi ahhoz képest, amilyen szigorban része lesz, ha beviszik a rendőrségre, és ott egy eldugott kis helyiségben közrefogja néhány rosszkedvű zsaru.

– Már hogyha megtalálnak – mondta Victor.

– Ha megtalálják? Maga szerencsétlen. Én három nap alatt megtaláltam egy kifizetetlen váltó ügyében. Azt hiszi, a rendőrök nem találják meg, ha egyszer gyilkossággal gyanúsítják? Azt hiszi, én vagyok az egyetlen, aki látta, hogy veszekedett azzal a szőke nővel Renónál? Hogy hívták a nőt?

– Nem tudom. Lolának. Valamilyen Lolának. Alig ismertem.

– Miért veszekedtek?

– Részeg volt.

– Min veszekedtek?

– Egy időben randizgattam vele – mondta Victor.

– Szóval randizgatott vele, de a vezetéknevét nem tudja.

Vállat vont. – Tudja, hogy van az.

– Nem tudom – mondtam.

– Az ember sok csajjal összejön, lefekteti őket, ők meg időnként komolyan veszik.

– De annyira azért nem, hogy közöljék magával a vezetéknevüket – mondtam.

– Jó, tegyük fel: közölte, de hát nem káptalan az én fejem, hogy minden névre emlékezzem. – Hetykén válaszolt; valamennyire, egy árnyalatnyit, enyhült a félelme. Én meg segíteni akartam neki. Ilyen fiú vagyok.

– Márpedig én melegen ajánlom, hogy ez az egy most jusson az eszébe, különben viszem egyenesen a rendőrségre.

– Jézusom – mondta megint. A félelem visszatért. – Ne... Most jut eszembe, a neve... hogy is...

Úgy tett, mintha erősen törné a fejét.

– Faithfulnak hívták. Lola Faithfulnak. Ha jól emlékszem, időnként rá is játszott a nevére.*

– Lola Faithful – mondtam.

– Igen. Valószínűleg csak művésznév, de abban az időben, amikor jártam vele, így szerepelt a telefonkönyvben. Becsület istenemre.

– És azért gurult be, mert maga már nem akart randizgatni velem.

– Igen – mondta Victor. – Azért. Rettentően felhúzta magát.

– Mikor házasodtak össze Angellel?

– Három éve és... hét hónapja.

– Előtte szakított Lolával?

– Hogy a fenébe ne szakítottam volna. Minek néz engem?

– Ezt ne feszegezzük.

– Jóval azelőtt szakítottam Lolával, hogy megnősültem. Abban a pillanatban dobtam, amikor elkezdtem járni Angellel.

– Aha – mondtam. – Szóval úgy négy éve már, hogy dobtam Lolát, tegnap meg a hölgy egy bisztróban a karjaiba veti magát, és a szemére lobbantja.

– Nem tehetek róla. Az a nő olyan volt, mint a dinamit.

Pöfékeltem egy kicsit, hunyorogva néztem rá a füstön át. – Hallottam már tengerészeket, akik különb historiákat meséltek Fülöp-szigeteki bártündéreknél – mondtam.

– Ha nem hisz nekem, akkor mi a fenének ücsörög itt velem?

– Két okom is van rá – mondtam –, sőt talán három is. Először is maga nem az a fajta. Maga szélhámos, spíler, mindig van valamilyen kis bulija, de szerintem nincs meg magában az a keménység, ami az emberüléshez kell.

– Maga ölt már, vasember? – kérdezte Victor.

– Másodszor: nem tudom, miért ölné meg egy nőt a műtermében, miért hagyná ott, és ha már otthagyja, miért nem zárja be legalább az ajtót? Ez olyan, mintha maga hívná oda a zsarukat és közölné, hogy maga a tettes.

– Na ez az – mondta Victor. – Ennyire hülye azért nem vagyok.

– Ez majd kiderül – mondtam.

– Azt mondta, talán három oka is van – mondta Victor. – Mi a harmadik?

Kihalászta az utolsó cigimet is, a paklit összegyúrta, és kidobta az ablakon. Aztán benyomta a műszerfalba szerelt öngyújtót, és várta, hogy kiugorjon.

– Mint mondtam, romantikus lélek vagyok.

Victor felém fordult. – Nem én öltem meg, Marlowe. Ezt el kell hinnie nekem.

– Nem kell – feleltem. – Ez pillanatnyilag csak munkahipotézis. Van valami sufniya, ahol meg tudja húzni magát?

- Magánál nem lehetne?
- Az én lakásom foglalt – mondtam.
- Igen, gondoltam, de nem kérnék sok helyet.
- Foglalt – mondtam. – A feleségem meg én lakunk benne. Maga nem szerepel a meghívottak listáján.
- Az ég áldja meg, Marlowe, én nem tudok olyan helyre menni, hogy a zsaruk föl ne plankolnák.
- Murielről tudnak? – kérdeztem.
- Jézusom, dehogy! Róla senki sem tud.
- Hát akkor?
- Murielhez?
- Miért ne? Elvégre a felesége, vagy ő legalábbis azt hiszi. A ház a magáé. Nemet intett a fejével. – Az övé. Az övé meg az apjáé.
- Inkább tölti az éjszakát egy magánzárkában?
- Victor hallgatott. A csikk már a körméig égett hüvelyk- és mutatóujja között. Óvatosan, nehogy megégesse az ajkát, szívott belőle még egy utolsó slukkot.
- És hogyan menjek oda? – kérdezte.
- Odafuvarozom.
- Elvinne Poodle Springsbe?
- Ott lakom – mondtam. – Útba esik.
- Maga Springsben lakik? – kérdezte Victor.
- Hol máshol? – feleltem. – Nézze csak ezeket a nemes vonásokat az arcomon.
- Marlowe... – mondta. – Jóságos ég, csak nem maga az a pasas, aki elvette Harlan Potter lányát?
- Ő vett el engem – mondtam.
- Magasságos ég, hiszen akkor maga ott lakik velünk szemben!
- Kicsi a világ – mondtam.

18

Jó darabig szótlantul autóztunk. Victor úgy negyedóránként közölte, hogy milyen szívesen rágyújtana. A bakersfieldi leágazásnál odaszóltam neki: – Meséljen nekem Muriel apjáról.

– Clayton Blackstone-ról? – Hallottam, amint Victor nagy levegőt vesz, aztán lassan kifújja az orrán át.

– Róla.

A nap már lenyugodott, az út fakó szalagként kanyargott a reflektorok fényében a sivatagon keresztül.

– Gazdag – mondta Victor.

Nem szóltam, az út meg csak söpört hátra a mögöttünk lévő áthatolhatatlan sötétségbe.

– Gazdag és gonosz – mondta Victor.

– Így megy ez, ha valaki meggazdagodik – mondtam.

– Sokféle úton-módon szerezte a vagyonát – mondta Victor –, és ezek nem mindegyike törvényes.

Hallgattam még egy sort.

– A többsége törvénytelen – mondta Victor. – Viszont elég régen követte el őket, és most már a felső tízezerbe tartozik. A lánya meg egy hercegnő.

– Ez egy nagy és rázós ország – mondtam. – Ilyesmi lépten-nyomon előfordul benne.

– Elő, de nem velem.

– Maga kezdte – mondtam, csak hogy mondjak valamit.

– Blackstone szerencsejátékokon gazdagodott meg, hajókon működtette a malmokat, túl a hárommérföldes határon – mondta Victor. – Volt azokon minden, mi szem-szájnak ingere. Kártya, kocka, rulett, bukmékeriroda, különszobák zártkörű partik számára. Mindenhez hozzá lehetett jutni nála: lányokhoz, piához, marihuánához, kokainhoz, és ez még azokban az időkben volt, amikor a középiskolás kölykök még csak nem is hallottak ilyesmiről.

– Emlékszem – mondtam –, vizitaxik vitték ki a kuncsaftokat a Bay City mólótól.

– Most már bankjai vannak, szállodái, klubjai, éttermei, de a pénze abból származik, amit mondtam. A legényei még mindig megvannak.

– Kemény fiúk?

– Kirúgják az ember fogát, aztán lepuffantják, hogy mit motyog nekik itt összevissza.

– Van valami köze az Agony Clubhoz? – kérdeztem.

– Nincs, az Lippyé.

– Lippy azt mondja, neki egy Blackstone nevű fazon a főnöke, aki már-már mániákusan ragaszkodik a naprakész egyenlegekhez.

– Jézusom – mondta Victor. – Ezt nem tudtam. – Tenyere tövével megdörzsölte a szemét. – Na mindegy. Azt hiszem, az öreg Clayton nem fog fölkoncolni, amíg én vagyok a lánya férje.

– Hacsak rá nem jön, hogy maga Angelnek is a férje – mondtam.

– Jézusom.

Felderengett előttünk a Poodle Springs-i leágazás. Az előttünk fekvő útszakaszon még sötétebb volt, mint eddig. Csak fent, a kanyon oldalában csillant imitt-amott némi fény, ahová az önkényes földfoglalók építették házaikat, s csinálták, amivel a sivatagi földfoglalók foglalatoskodnak. Úgy éreztem, milliómérföldnyire vagyok mindenholnan, olyan messze a civilizációtól, mint a minden melegség nélkül pislákoló csillagok. Ott voltam egyedül az éjszakában egy lekvárpuha-szerű balekkel, aki megpróbált okos lenni.

– Hogy jön ki Blackstone-nal? – kérdeztem.

– Az ember nem jön ki egy ilyen Blackstone-félével – felelte Victor. – Vagy megtűri az embert, vagy nem. Engem azért tűr meg, mert az ő kis Muffyjához tartozom.

Ott volt a keserűség a hangjában, mint egy éretlen narancs zamatában.

– Akkor most elmondom, hogy szerintem mi a szitu – mondtam. – Lippy azért keresi magát, mert maga tartozik neki. A zsaruk azért keresik magát, mert lehet, hogy maga ölte meg Lola Faithfult. Blackstone megtűri magát, de ha tudomást szerez Angelről, esetleg csináltat egy-két szellőzőlyukat a koponyájába.

– Ez van – mondta Victor. A melle előtt tartotta összekulcsolt kezeit, a hüvelykujjaira meredt. – Hogy velem mi lesz, az nem érdekel, Marlowe. De Angelt meg kell védenünk.

– Tudtam – mondtam. – Alig ismerem magát, de annyit már így is látok, hogy az élete nem egyéb, mint a másokért való aggodalom és az önfeláldozás végtelen láncolata.

– Becsület istenemre, Marlowe. Szeretem azt a nőt. Talán ő az egyetlen a világon, akit valaha is szerettem. A haverjaim biztos kiröhögnének, ha hallanák, hogy miket beszélek, de ha ezzel segítenék rajta, hajlandó lennék még ma taccsra tenni magamat. Csak azért nem teszem, mert ha Blackstone rájön, hogy Angel meg én... akkor őt is kicsinálná.

– Hát ha képes uralkodni az önfeláldozási szenvedélyén – mondtam –, képes befogni a száját és szépen dekkolni egy ideig a Poodle Springs-i felesége mellett, amíg én kibogozom ezt a csomót...

Hagytam kicsengeni a mondatot. Nem is tudtam volna, hogy fejezzem be. Victor se tudta. Hallgattunk, míg ki nem tettem Muriel háza előtt. Levette a pepijét, berakta a kesztyűtartómba, és roskatag léptekkel elindult befelé. Láttam, hogy az ajtóhoz érve kihúzza magát. Sebességre kapcsoltam, és továbbhajtottam a ház felé, amelyben Lindával laktam.

19

– Clayton Blackstone tiszteletreméltó úriember – mondta Linda. – Egy szót se hiszek abból, amit Muffy férje összehordott neked.

A medence mellett reggeliztünk a sivatag máris elég masszív délelőtti hőségében. Bougainvilleák illata érződött a levegőben, madarak röpködtek, hogy még az igazán rekkenő meleg beállta előtt beszerezzék elemózsiájukat.

– Hogy Victor Muffy férje-e, az egyszerű jogi kérdés – mondtam. – Úgy tudom az első házasság kizárja az utána következőket. – Belekortyoltam a kávémba. – Bár ami azt illeti, családjogban nem vagyok valami kiváló.

– Clayton Blackstone apa egyik barátja – mondta Linda. Egy világoskék selyemmicsoda volt rajta, ami eltakart annyit, amennyit a törvény nyilvános helyeken előír, de csak annyit.

– Nézd, én nem tudom, honnan szerezte apád a pénzét – mondtam. – De ha az embernek elég sok van belőle, akkor egy részének piszkosnak kell lennie.

– Szerinted apám nem tisztességes ember?

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Na, halljam, mi a véleményed?

– Szerintem minden valószínűség szerint legalábbis szemet hunyt kisebb disznóságok fölött.

– Ugyan, kérlek! – mondta Linda.

Megjelent Tino, és elvitte az üres poharakat.

– Ez a Les vagy Larry, vagy akárhogy nevezi is magát, megrögzött szerencsejátékos, ez nyilvánvaló – mondta Linda. – Egy szerencselovag. Egy szélhámos. Miért véded? Miért nem adod át egyszerűen a rendőrségnek? Közdöd Mr. Lipshultzcal, hol van, aztán töltsünk el együtt néhány estét. Iszogatunk, fogjuk egymás kezét... meg minden.

– Ő sem érti – mondtam.

– Les? Ezt el is hiszem, hogy egy ilyen pondró nem érti. Mert miféle ember lehet az olyan, aki ilyesmibe keveredik. – Linda undorodva elhúzta a száját.

– A szenvedély rabja – mondtam.

– Valamilyen kábítószeré?

– A kockázaté. Érzésem szerint kényszeres szerencsejátékos, csak akkor érzi jól magát, ha kockáztat.

– De mi az ördögre jó ez? – kérdezte Linda. – Miért érzi valaki, hogy állandóan szerencsejátékokat kell űznie?

– Itt nem a játékról van szó – mondtam –, hanem a kockázatról, a vesztes veszélyéről, az bizsergeti.

– Szeret veszíteni? – kérdezte Linda. Szeméből eltűnt az eddigi dühös villogás, enyhén összeráncolta a homlokát, és tökéletes szemöldökei között ismét megjelent

az a bájos kis vízszintes ránc. Felém hajolt ültében, nyakánál összefogta magán azt a kis kék semmiséget, ami rajta volt, hogy fenntartsa az illendőség látszatát, s hogy ugyanakkor továbbra is kézben tartson.

– Nem veszíteni szeret – feleltem –, hanem a vesztes kockázatát szereti. Felizgatja.

– És ezért aztán szerencsejátékokat játszik, bigámiát követ el, pornográf fotografiákat készít, és a tetejébe talán még meg is ölt valakit.

– Kicsúszott a kezéből a gyeplő – mondtam. – Most már túl sok a veszély. Ez már nem tartozik a kellemes izgalmak közé. Most már be van gyulladva. És szerintem nem ő ölte meg azt a nőt.

Linda hátradőlt a székében, kissé beharapta az alsó ajkát, és csak oldalvást, a szeme sarkából nézett rám.

– Gondolkodsz – mondtam.

– Aha.

– Gyönyörű vagy, amikor gondolkodsz – mondtam.

– Te tökéletesen megérted ezt az embert – mondta Linda.

– Nyomozó vagyok, hölgyem. Gyakran találkozom bajba keveredett emberekkel.

– Talán hasonlítasz egy kicsit erre a mostanira. Lehet, hogy azért csinálod ezt a munkát, mert veszélyes.

– Hasonlítok Larry Victorra? Élvezem a veszély izgalmát?

– Muszáj valamilyen okának lennie – mondta Linda –, hogy nem akarsz itthon ülni és segíteni nekem elkölteni tízmillió dollárt.

– Esetleg beültethetnék egy kis aranykarikát a nyakamba – mondtam –, és akkor hordhatnál zsuzsuként a szerencsekarperceden.

– Időnként tényleg elviselhetetlen vagy – mondta Linda. – Csak az a szerencséd, hogy imádlak.

– Tudom – mondtam.

20

Santa Ana felől érkezett a szél Hollywoodba, kifújta a füstködöt Catalina fölül. Az ég kék volt, mint a búzavirág, a hőmérséklet huszonhárom-huszonnégy fok. Leparkoltam a Sunseten, és elindultam vissza a Western irányába, Reno csehója felé. Néhány perccel múlt dél, az utcalányok zöme ebédszünetet tartott.

Bementem a Reno'sba. Olyan szag terjengett benne, mintha egy ideje nem tisztították volna ki a grillsütőt. Odamentem a pulthoz, és leültem a végénél. A túlsó végén két öltönyös férfi hajolt egy jegyzetomb fölé, a bokszban pedig, ahol a minap ültem, egy fekete cowboyinges, ősz férfi itatott egy kőarcú öreglányt, akinek bizonyos jelekből ítélve valamikor szőke haja lehetett. Strasszokkal kirakott világoskék keretű szemüveg ült az orrán. Az öregfiú fogsora olyan egyenletes volt, amilyen csak szakembernél terem.

Több vendég nem volt. A mixer úgy ácsorgott a pultnál, mint aki az égadta világon mindenre ráér. Magas, vékony, kopaszodó ürge volt, maradék hajtincseit gondosan a koponyájára nyalta, amitől csak még rondább lett. A fogai sárgák voltak, az arcbőre meg olyan, mint azoké, akik csak éjszaka járnak az utcán.

– Mit adhatok? – kérdezte.

– Rozst – mondtam. – Tisztán.

Levett egy üveget a háta mögött húzódó polcról, kitöltött egy adag Old Overholtot, beütötte az árát, a blokkot odatette elé a pultra.

– Lola Faithful sokat jár ide? – kérdeztem.

A mixer vállat vont, és továbblépett. Elővettem egy húszdollárost, hosszában kettéhajtottam, és odaállítottam magam elé. Úgy hatott a pulton, mint egy aprócska zöld sátor. A mixer elindult visszafelé.

– Azt hittem, szaglászik utána – mondta.

– Stimmel – mondtam.

Ránézett a húszasra, és megnyalta az ajkát. A nyelvének olyan színe volt, mint a nyers osztrigának.

– Lola Faithful sokat jár ide? – kérdeztem.

– Vagy úgy, Lola! Az előbb nem értettem. Állandóan itt ücsörög. Mást nem is igen csinál.

Mosolyra villantotta sárga lapátfogait. Olyan volt, mint egy ló. A húszast nézte. Fölemeltem a pénzt, egyensúlyozni kezdtem az ujjaim hegyén.

– És mit tud nekem mondani róla?

– Manhattant szokott inni – felelte a mixer.

– Egyéb?

– Azt hiszem, valamikor olyan táncosnőféle volt.

– És?

– És semmi – mondta a mixer. – Ez minden, amit tudok róla.

Bólintottam.

– Egy Larry Victor nevű tagot ismer? – kérdeztem.

– Nem – felelte a mixer, tekintetével a húszas mozgását követve. – Tudja, kevés itt a törzsvendég. A legtöbben csak úgy beugranak. – Egy pillanatra levette a szemét a pénzről, és tekintetével körülsöpört a helyiségen. – Maga talán lenne itt törzsvendég?

– Les Valentine? – kérdeztem. A fejét ingatta.

A pultra ejtettem és felé csúsztattam a húszast. Hosszú ujjaival fölvette, gyakorlottan összehajtogatta, és barna ballonnadrágja órazsebébe dugta. Aztán fogta a rozspálinkás üveget, és újratöltötte a poharamat.

– A cég költségére – mondta.

Bólintottam, ő meg elment a pult túlsó végébe törülgetni a poharakat egy olyan törülközővel, amely más célokra jobban megfelelt volna.

Vártam.

A két öltönyös férfi becsukta a jegyzetömböt, amit tanulmányozott, és elindult megcsinálni a szerencséjét. A bokszban ülő öregfiú remekül haladt: a nő már részeg volt, markolászta. Egy tízévesforma mexikói srác jött be.

– Fényesítést, uram? – kérdezte.

– Nem, köszönöm – mondtam.

– Hé, Chico – szólt rá a mixer. – Hányszor mondjam még, hogy ne sündörögj itt nekem? – Elindult kifelé a pult mögül.

– Fényképek? – kérdezte a srác.

Ingattam a fejem.

– Füves cigi? Kokó?

Odaért a mixer, és törülközőjével meglegyintette a gyereket.

– Na túnés, fiacskám, olajra.

Elővettem egy dollárt a zsebemből, és odaadtam a fiúnak.

– Tessék – mondtam. – Kösz, hogy megkérdeztél.

A kölyök kikapta a kezemből a pénzt, és az ajtó felé rohant.

– Ha még egyszer beteszed ide a lábad, te taknyos, javítóba juttatlak!

A mixer fejcsóválva ment vissza a pult mögé.

– Fuszulykazabálók – morogta.

Ittam egy korty pálinkát. A mixer felvágott néhány citromot és narancsot, és egy széles tálba rendezgette őket.

A bokszban ülő öregecske páros újabb rundot rendelt. A nő feje már a férfi vállára nyaklott, szeme félig lecsukódott, a szája elnyílt. A poharam hagyományozta nedves karika fölött egy légy körözött. Lelassított, felzummögtek áttetsző szárnyai, aztán leszállt, belekóstolt egy kicsit, és jólesően összedörzsölte mellső lábait. Ittam még egy kortyot.

Egy vörös hajú nő lépett be a helyiségbe, körülpillantott, meglátott, odajött a

pulthoz, és két székkal odébb leült. Az a nő volt, aki Lola és Larry veszekedése alatt a zenegépet táplálta.

– Fehérbort, Willie – mondta.

A mixer egy nagy boroskancsót vett elő a pult alatti hűtőből, kitöltött vagy két decit egy pohárba, a poharat egy papírszalvétára tette, és odatolta a nő elé. A kancsót egy jéggel teli mosogatóba rakta, ahol jobban kézre állt neki, a cechet beütötte a kasszába, a blokkot odatette a nő mellé a pultra. A nő fogta a poharat, néhány pillanatig nézegette, majd lassan inni kezdett. Körülbelül fél pohárral ivott. Ezután letette a pultra, de nem engedte el, és a mixerre nézett.

– Ebben sose csalódik az ember, ugye, Willie? – kérdezte.

– Nem bizony, Val.

A nő elmosolyodott, elővett egy hosszú, vékony, barna cigarettát, a retiküljébe nézett, aztán szájában és két ujja közt tartva a cigarettát, felém fordult.

– Van egy kis tüze? – kérdezte.

Elővettem egy levél gyufát, és sikerült is elsőre meggyújtanom egy szálat a hüvelykujjam körmével. Tartottam rezzenetlen, míg a nő odahajolt, és a cigarettája végét a lángba dugta. Mélyen beszívta a füstöt, majd kiegyenesedve lassan kifújta.

A haja vörösebb volt, mint amelyet az Úristen valaha is kreált, de feltehetőleg az eredeti árnyalat verziója lehetett. Puha arca volt, szájjugaiban a ráncokat az évek két mély zárójellé vésték. Minden elképzelhető módon ki volt festve, és feltehetőleg még egy-két olyan módon is, amit csak ő ismert. A szemén műszempilla és zöld szemfesték, száját vastag rúzsvonásokkal az eredetinel nagyobbra mázolta. Nyaka tövében hirtelen színváltozás jelezte, hol a kikészítés határvonala. Tokája szinte teljesen egybemosta álla és nyaka vonalát. Csipkés gallérú fehér blúz volt rajta, fekete szoknyája a térde fölött végződött. Hosszúra és hegyesre növesztett körmeit ugyanolyan színre lakkozta, mint a száját rúzsozta. Fülcimpáiban egy-egy nagy aranykarika lógott. Még a tompa világításban is ki tudtam venni felső ajkának finom, függőleges ráncait, és szeme körül a vékony szarkalábakat.

– Bor, cigaretta, egy rendes férfi... – mondta. – Mit kívánhat még az ember lánya az élettől...?

Felhajtotta a borát, és fejével intett a mixernek, hogy töltsön még.

– Az első kettővel ki is egyeznék – mondtam.

– Magának nem hiányzik egy rendes férfi? – nevetett a nő rekedtes, reszelős, férfias nevetéssel, amely a végén asztmás zihálássá torzult. – Gondolom, elvan férfi nélkül – zihálta, aztán sikerült valahogy visszarázkódnia a nevetésbe. Köhintett néhányat, és ivott egy kis bort. Bátorítólag rámosolyogtam.

– Bárcsak én is elmondhatnám magamról ugyanezt – mondta. – Borhoz és cigarettához könnyű hozzájutni. De egy rendes férfit pokoli nehéz találni.

Megint köhögött és ivott egy kis bort, aztán fölvette a borhoz járó papírszalvétát, és leitatta vele ajkait.

– Isten a tudója, én próbálkoztam velük eleget – mondta.

Elfogyott a bora. A csaposra pillantott, de az az öreg párost nézte.

– Willie – szóltam. – Töltsön a hölgynek, és írja az én cechemhez.

Willie szó nélkül megbillentette a boroskancsót, és az árát hozzácsengette a számlámhoz.

– Köszönöm – mondta a nő. – Ritkaság errefelé az ilyen rendes ember.

– Épp ezt akartam én is mondani magának, csak nőnemben – feleltem.

– Naná, hogy ezt akarta – mondta. – Aztán meg hogy készítene rólam néhány felvételt. Igaz?

– Hát ha ebben a szakmában dolgoznék, biztosan – feleltem. A pult mögötti tükörben láttam az arcomat. Olyan ártatlanul csillogott a tekintetem, mint egy csirkékre leső prérifarkasé.

– Maga olyan embernek látszik – mondta a nő –, aki el szokta érni, amit akar.

– Itt voltam tegnapelőtt, és láttam magát. Volt itt egy kis patália. Egy férfi meg egy nő civakodott egymással, maga meg a zajládát etette.

Ivott néhány korty bort. A cigarettája szívhatatlanná rövidült csikkre égett a hamutartóban. Mire elővett egy másikat, én már elő is kaptam a gyufát. Marlowe, a lovag. Remek kisinas lett volna belőlem.

– Emlékszem – mondta Val. – Lola meg Larry.

– Min veszekedtek? – kérdeztem.

Val megint nyelt egy kis bort. Úgy ivott, mintha az apokalipszis lovasait látta volna megjelenni.

A vállrándítása modoros volt. Mindene és minden mozdulata el volt túlozva, mint egy nőimitátoré.

– Hogy hívják magát, drágám?

– Marlowe-nak – feleltem.

– Volt már szerelmes, Marlowe?

– Fogjuk rá – mondtam.

– Hát akkor csak várja ki, míg megsavanyodik – mondta Val. Intett a fejével Willie-nek, aki töltött neki. – Amikor a szerelem megsavanyodik, olyan lesz, mint a rothadó rózsa. Búzik.

– Na és Lola meg Larry? – kérdeztem.

– Egy darabig virultak, de ennek már jó ideje – ingatta lassan a fejét. – De aztán Larry dobta Lolát.

– Na és konkrétan min kaptak össze? – kérdeztem.

– Lola kiszagolt valamit – mondta Val. – Talán egyenlíteni akart.

Ivott.

– Egy eltaszított nő... – sóhajtott. – Mi szerelemre születtünk. Rettenetesen tudunk lenni, ha megfosztanak tőle.

Megint ivott. Szája sarkán lecsurrant néhány csepp bor. Ezt is felitatta a

papírszalvétával.

– Lola megtudott valamit Lányról? – kérdeztem.

– Meg – bólintott Val. – És meg is akarta kérni az árát.

– És mit tudott meg?

– Hát ezt nem tudom, Marlowe. Mindig akad valami. Ha egy kicsit jobban megkapargatnánk, lehet, hogy magánál is találnánk. – Megint fölkacagott azzal az asztmás nevetéssel, és felém emelte a poharát.

– Egészség – mondta, és nevetett még egy kicsit. A pohár karimáján ott piroslott a rúzs.

– Maga Larryt is ismerte – mondtam.

A nő bólintott, belekotort a retiküljébe, mindenféle holmikot vett elő belőle: púdertartót, rúzsot, összegyűrt papír zsebkendőt, rágógumit, rózsafüzért, körömrészelőt.

– Nincs véletlenül egy negyeddolláros, Marlowe?

Odacsúsztottam egy ötöst Willie elé.

– Váltsa fel – mondtam.

Fölváltotta, a negyeddollárosokat öt takaros tornyocskában odatette elé.

– Maga igazi úriember – mondta Val. Elvett egy pénztornyocskát, és odament a wurlitzerhez. Egy perc múlva visszajött, és mire visszaült a székére, már fel is csendült egy countrynóta, amely egy szerelmes nőről szólt, akit elhagyott a szerelme.

– Jól ismeri Larryt? – kérdeztem óvatosan. A részegek törékeny figurák. Úgy kell velük bánni, mint egy csordultig telt pohárral: bármelyik irányba billentjük, kiömlik az egész. Ismertem a részegeket. A fél életemet azzal töltöttem, hogy részegeket beszéltem ilyen és hasonló csehókban. Kire kíváncsi, mit akar hallani? Igyunk még egy pohárral. Persze hogy az én számlámra, én vagyok Marlowe, a híres gavallér, igyon csak nyugodtan. Maga magányos, én meg a barátja vagyok.

– Persze hogy ismerem Larryt. Larryt mindenki ismeri. A fényképezőgépes pasas. A fotós.

Felhajtotta a borát. Willie töltött neki. A jó Willie nem az a fiú volt, aki kihagyna egy ekkora üzletet. A nő megint rá akart gyújtani. Kipöcköltem egy szálat a pulton heverő paklijából, meggyújtottam és odaadtam neki. Talán nem is kisinásnak kellett volna állnom. Gigolónak se lettem volna utolsó. Elhessegettem a gondolatot. Túl közeljárt a valósághoz.

– Tudja, valamikor én is álltam modellt Larrynek – mondta a nő.

– A mázlista – mondtam.

Val bólintott és rám meredt. – Nem olyan rég még jól néztem ki ruha nélkül.

– El tudom képzelni – mondtam.

– Hát igen.

– Larry általában ruhátlanul fényképezi a nőket?

– Persze – felelte Val. – Több pucér nőt látott, mint a nőgyógyászm.

Pokolian tetszett neki a válasza, és addig nevetett és zihált, míg köhögni nem kezdett, meg kellett lapogatnom a hátát, hogy abba tudja hagyni.

– Dr. Larry, a nagyokos – lihegte. – Annak idején, amikor még nehéz volt az ilyesmihez hozzájutni, itt az utcán terítette az árut. Manapság, gondolom, nagy tételben árulja. Nem tudom. Kit érdekelnek ma már a disznó fényképek...

– Bármelyik újságosnál kapni lehet – mondtam. – És csinált normálfelvételeket is? Divatfotókat?

Val visszafojtott egy böffentést, ujjait gépiesen az ajkához emelte.

– Bocs – mondta derűsen. A wurlitzer egy újabb cow-boyballadát kezdett nyöszörögni. Az idősecske duó felállt a bokszbán, egymás derekát ölelve imbolyogtak kifelé, a nő bal keze a férfi farzsebében, feje a vállán. Val még mindig mosolygott rám.

– Foglalkozott valamikor divatfotóval? – kérdeztem.

– Kicsoda?

– Larry.

– Ja... Vagy úgy, divatfotókkal. – Val sokáig hallgatott. Vártam. A részegeknél másképp folyik az idő.

– Neeem... – mondta végül. – Soha. Ő ugyan mondta, hogy csinál, de sose láttam senkit, és nem is hallottam soha senkiről, akit lefényképezett volna.

A „lefényképezett” kisebb artikulációs problémákat okozott.

– Lola hol lakik? – kérdeztem.

– Lola?

– Lola.

– Mi van vele?

– Hol lakik?

– A Kenmore-on – mondta Val. – Kenmore 222., közvetlenül a Franklinnál.

– Volt valami rendőrségi ügye az utóbbi időben?

– A, nem, Lola rendes lány volt. Minden hónapban jött neki a nőtartás. Nekem állandóan a bíróságra kell járnom az enyéért. A bűdös életbe, többet vagyok a törvényszéken, mint egy bíró.

– Haragudott rá valaki, vagy valami ilyesmi?

Val elvigyorodott. A pohár karimájának gyakori érintésétől elmázolódott száján a rúzs.

– Eegen. Larry – mondta.

– A miatt a veszekedés miatt.

– Aha.

Val ivott még egy kis bort. Egy kicsi az állára csurrant. Nem zavarta. Együtt dudorászta az énekessel a hervasztó nótát.

– Akar táncolni? – kérdezte. – Valamikor úgy táncoltam, mint egy hattyú.

– A hattyúk remek táncosok – mondtam.

– Ha nincs kedve, magának nem kell – mondta. Ringatózott egy kicsit a zene ütemére.

– Amíg lassú – mondtam. Felálltam és a karomat nyújtottam. Val lecsusszant a székről, imbolygott egy kicsit, aztán becentírozta magát, és odalépett hozzám. Úgy be volt kölnizve, hogy egy támadó rinocérosz is megtorpant volna tőle, és nem is azzal a fajtával, amelyeneket parányi kristályüvegcsékben árulnak. Bal kezét a kezembe tette, a jobbat könnyedén a bal vállamra, és a búvalbélelt country dalra lassan csoszogni kezdtünk az üres hodályban.

– Ez itt nem táncterem – szólalt meg Willie a pult mögül. De halkán mondta, és egyikünk se figyelt rá. A helyiségben félhomály volt, a fény legnagyobb része a pult mögötti tükörről meg az az előtt lévő polcon sorakozó üvegekről verődött vissza. Asztalok, boksok között táncoltunk az utca felé, ahonnan némi napfény szűrődött be a piszkos üvegeken. A megrekedt, hideg konyhaszag mellett szeszes italok friss, csalóka illata érződött. Ahogy lassan körültáncoltuk a helyiséget, Val a vállamra hajtotta a fejét, és halkán énekelte a dalt, amelyre roptunk. Ismerte a szövegét. Feltehetőleg minden szomorú dal szövegét tudta, éppúgy, mint ahogy azt is, hogy hány kétdecis poharat lehet megtölteni egy félgallonos kancsóból. Véget ért a zene. A gép megzabálta a belédugdosott negyeddollárosokat, de mi még táncoltunk. Val még mindig a vállamon pihentette a fejét, énekelte még egy kicsit a dalt, aztán ő is elhallgatott, s az üres helyiségben csupán talpunk csoszogása hallatszott. Hallgattam. Odakint a Sunseten valaki túráztatni kezdett egy motort. Eltáncoltattam Vált egy asztal és a körülötte álló négy szék előtt, és már épp javasolni akartam neki, hogy hagyjuk abba, amikor rám omlott.

Megvettem a lábamat, behajlítottam a térdemet, két karommal a hóna alá nyúltam, és egy boksz felé kezdtem vonszolni. Olyan ernyedt volt, mint a túlfőzött nokedli, lába furcsa, kicsavart állásban vonszolódtott utána. Beemeltem a bokszba, és megpróbáltam úgy elrendezgetni a padon, hogy ne essen csorba maradék emberi méltóságán. Willie szótlánul figyelt a pult mögül.

– Nem kell segíteni – mondtam. – Nem nehezebb, mint egy kisplató Buick. Boldogulok vele.

– A részek nehezek – mondta Willie.

Elővettem még egy húszast; már kezdtek ritkulni a tárcámban. Odamentem a pulthoz, és letettem Willie elé.

– Ha magához tér – mondtam –, ültesse be egy taxiba.

– Ha magához tér – válaszolta –, megint megiszik egy kancsó bort, aztán megint kinyúlik.

– Jó – mondtam. – Akkor ez itt arra való.

– Nagyon sokat költ egy ilyen öreg, részeges lotyóra – mondta Willie.

– Gazdag feleségem van – feleltem.

Utolsó húszasomból kifizettem a cechemet, és kimentem a forró, perzselő, kegyetlen napsütésbe.

21

Ha az ember fölfelé hajt a Kenmore-on a Franklin felé, a 222. bal kézre esik. Keskeny fűsáv vette körül, bejáratát alig lehetett látni a fölé lógó verandatető alatt. Azok közé a kényelmes, tágas, verandás családi házak közé tartozott, amelyeket még akkortájt építettek, amikor Los Angeles még csak egy terjeszkedő, napsütötte város volt, és hírből sem ismerte a füstködöt. Akkoriban az emberek esténként kiültek ezekre a verandákra, jeges teát kortyolgattak, bámulták a szomszédot, mint öntözi széles mozdulatokkal, locsolótömlőből a kertet. Ha lefeküdtek aludni, a belső ajtót nyitva hagyták, a szúnyoghálós ajtót is csak egy kampó tartotta csukva. Szokás volt rádiózni, vásárnaponként néha fölültek a helyiérdekű vasútra, és kibumliztak a partra piknikezni. Leparkoltam a Franklin sarkán, és visszasétáltam.

A ház körüli gondozott gyep már csak az emlékekben élt. A fű olyan magasra nőtt, hogy már szemesedett. A falakra ráfért volna egy friss vakolás, a bejáratú ajtó előtti külső ajtón több helyen is elengedett a szúnyogháló, alul úgy kunkorodott, ahogy az öreg ingek gallérja szokott. Az ajtó zárva volt, de az ajtókeret annyira összeszáradt már, hogy a bejutás nem okozott gondot. Vállam nekitámasztottam a keretnek, tenyeremmel nekifeszültem az ajtónak, és már bent is voltam.

A hosszú ideig lakatlanul álló házak illata fogadott. Jobbra, egy boltíves átjáró alatt, a nappali látszott. Egy lógó rugójú dívány volt benne, rajta egy visszahajtott pléd, mintha épp most kelt volna föl alóla valaki. Szemben egy saját lábain álló régi, nagy képernyős tévé, a tetején egy befőttesüveg, tele színes, csomagolt savanyúcukorral. A padlón egy felvetőszálaira kopott vékony, kék navahoszőnyeg. A dívány fejrésznél egy kisasztal, nádból, rajta filmes képeslapok, füzetes szerelmes regények, egy hamutartó, tele filteres csikkokkal. A piszkos muszlinfüggönyön beszűrődő késő délutáni napfény parányi porszemcséket sodort magával.

Bizonyára jártak már itt a zsaruk. Megnéztek mindent, akárcsak most én, és szépen bedobozolták és felcímkézték mindazt, ami esetleg érdekes lehet. Viszont nem tudták, amit én tudok, ezért úgy gondoltam, találhatok valamit, ami számukra semmit sem jelentett. Ez a valami nem volt a nappaliban. Átmentem a konyhába. Közben besötétedett, villanyt gyújtottam. Ha a zsaruk figyelnék a házat, láttak volna bejönni, és akkor már itt lennének. A szomszédok majd azt hiszik, hogy én is zsaruk vagyok.

Találtam egy fél vekni kenyeret, a hűtőszekrényben meg egy darab vaj, csomagolatlanul, kistányéron. A mélyhűtőben egy üveg vodka volt. A kredenc lapján egy jénai tál, benne három-négy citrom, a kredencben egy üvegben némi neszkávé. A mosogató peremén kis darab szappan. Ennyi. Se liszt, se só, se hús, se krumpli. Csak kenyér, vaj, vodka és neszkávé. A citrom biztos skorbut ellen. Benéztem a hűtőszekrény mögé, a mosogató alá, az üres kredencbe. Kivettem a

mosogató lefolyójának a szűrőjét, és amennyire csak tudtam, belenéztem a csőbe. Belekukkantottam a sütőbe, megnéztem a linóleum széleit, nem dugtak-e alá valamit. Lehúztam az ablakon a rolettát, odahúztam egy széket a konyhai lámpa alá, és belenéztem az üvegburába.

Épp ezzel foglalatostkodtam, amikor a hátam mögött megszólalt egy hang. – Maradjon úgy, tengerész.

Volt nálam revolver, hónaljtokban, de akár a kocsim benzintartályában is lehetett volna, akkor se veszem több hasznát ebben a pozitúrában, egy széken állva, két kezemmel a fejem fölött. Úgy maradtam.

– Most kulcsolja össze a kezét a feje tetején, és másszon le – szólt a hang. Halk, akcentus nélküli hang volt, de éreztem benne némi idegenes beütést.

Sikerült kezemmel a fejemen lekecmeregnem a székről, és még a térdemet se ficamítottam ki.

– Forgás – mondta a hang. A halkságában nem volt semmi szelídség: egy kígyó sziszegésének halksága volt. Megfordultam.

Ketten voltak. Az egyik amolyan jellegzetes kaliforniai strandfiú, kész napolajreklám, csupa muszkli, agy meg akkorkácska hozzá, hogy épp meg tudja jegyezni, melyik végét fogja az ólmosbunkónak. Fehér nadrág és virágmintás ing volt rajta, a mancsában meg egy 45-ös Colt, a katonai változat. Amolyan lezser cowboy módra tartotta, nem célzott vele, csak úgy nagyjából fordította felém. A másik alacsonyabb és vékonyabb volt. Fekete öltöny, fekete ing, keskeny fekete nyakkendő, minden mozdulata csupa kecs. Így, nyugodtan állva táncosnak látszott. Tömött fekete bajusza volt, középhosszú fekete haját hátrafésülte. Az övé volt a hang.

– Na, tengerész. Akkor most mesélje el nekem szépen, hogy ki maga, és miért ácsorog egy széken itt a konyhában. Na fecsegjen.

– Kinek? – kérdeztem.

A fekete ruhás mindennemű érzelem nélkül elmosolyodott, és a strandfiú revolverére mutatott.

– Vagy úgy, neki – mondtam. – Ismerem ezt az urat. Nem szoktam elájulni tőle.

– Kemény – mondta a fekete ruhás, és a strandfiúra nézett. – Nagyon kemény. Talán ha látná, hogyan mozgatom a füleimet, az imponálna neki.

– Belelőjek valamelyik csücskébe, Eddie? Hogy lássa, komolyan gondoljuk.

Eddie nemet intett a fejével.

– Az én nevem Garcia – mondta. – Eddie Garcia. – A strandfiúra mutatott. – Ő pedig J. D. Jóvágású legény, mi?

– Mint egy álom – feleltem. – Ha meghúzza a ravaszt azon az izén, el tudja vele találni, amire céloz?

– Ilyen távról? – Eddie elmosolyodott. Olyan hatást keltett vele, mint a sima kőlapon végigsuhanó fénycsóva: csak a megvilágítás változott, az arc meg se

rezzent.

– Mi egy nagyon befolyásos úriembert képviselünk, akit bizonyos érdekek fűznek e házhoz és lakójához, és mi szeretnénk tájékoztatni ezt az úriembert, hogy maga mit csinál itt és miért. Ennek jobban örülnénk, mint ha kénytelenek volnánk a hulláját a kocsink csomagtartójába rámolni, és elfuvarozni neki.

Bólintottam. – Ki a főnökük? – kérdeztem.

Garcia a fejét ingatta. J. D. a hüvelykujjával felhúzta a Colt kakasát. Garcia obszidiánszeme kifejezéstelenül nézett vissza rám. Tudtam, hogy képes volna.

– Marlowe a nevem – mondtam. – Privát zsaru vagyok, egy ügyön dolgozom. Volna egy javaslatom: vigyenek el a VIP-jükhöz, neki elmondom a többit is. Lehet, hogy közösek az érdekeink.

– Tudja, kié ez a ház? – kérdezte Garcia.

– Egy Lola nevezetű nőé – feleltem. – Meghalt.

Garcia bólintott. Rám nézett. Arckifejezés: semmi. Úgy tippeltem, gondolkodik.

– Jól van – mondta. – Van egy stukkere a bal hóna alatt. Azt el kell vennem. És szeretnék valami dokumentet látni.

– A brifkóm a bal oldali farzsebemben van – mondtam.

Garcia odalibbent hozzám, revolveremet kivette a tokjából, tárcámat a farzsebemből, aztán visszalibbent, mindezt szinte egyetlen, olajos mozgássorozat keretében. A revolveremet a zakója oldalzsebébe pottyantotta, és fellebbentette a levéltárcámat. Egy percig szemlélte az engedélyem fotókópiáját, aztán becsukta és visszaadta a tárcát. Levettem a fejemről a kezemet, és a tárcát visszatettem a farzsebembe.

– Na jól van, tengerész – mondta Garcia. – Velünk jön.

Libasorban kiballagtunk: Garcia, én, J. D. Garcia beült egy Lincoln kormányához. J. D. meg én hátra. Feltekert ablakokkal, bekapcsolt légkondicionálóval gurultunk nyugat felé a Franklinon. Egyikünk sem szólt. A Laurel Canyonnál átmentünk a Sunsetre, azon surrogtunk tovább. West Hollywood, Beverly Hills, Bel Air. A házak és a házakat övező kertek egyre nagyobbak lettek. Begördültünk Bel Air magánrendőrség vigyázta kapuján, és addig kanyarogtunk beljebb és beljebb Bel Airbe, míg Garcia meg nem állt a Lincolnnal egy három méter magas kovácsoltvas kapu előtt, amelynek tetején aranyozott lándzsahegyek meredeztek. Az ajtó melletti őrházból egy sűrke nadrágos, kék blézeres muki lépett ki. Garcia letekerte az ablakot. A muki bekukkantott a kocsiba, meglátta Garcíát, és visszavonult a tanyájára. Láttam, hogy fölemel egy telefonkagylót. A kapu néhány pillanat múlva lassan kitárult, és Garcia behajtott. Házat egyelőre még nem lehetett látni, csak egy kanyargós behajtót, ami valamiféle fehér anyaggal volt kikövezve. Lehetett akár porrá tört osztrigakagyló is. A fényszórók kévéje virágzó bokrokon és alacsony fákön söpört végig, amelyeket a sötétben nem tudtam azonosítani. Legurultunk egy kisebbfajta dombról, földuruzsoltunk egy nagyobbacska, aztán bekanyarodtunk.

Az előttünk emelkedő ház semmiképp nem volt akkora, hogy egész Kalifornia beleférjen. Legfeljebb Los Angeles lakosságát lehetett volna kényelmesen elhelyezni benne. Reflektorok világították meg: nyeregtes, fehér udvarház volt, tornyokkal, keskeny, Tudor-stílusú ablakokkal, ólomkeretes üvegekkel, bejárata előtt fedett kocsifelhajtóval. Fel is hajtottunk rá. Két blézeres jelent meg, hogy kinyissa az ajtókat.

– Walt Disneynek dolgoznak? – kérdeztem.

– Kicsit csicsás – felelte Garcia. Kiszállt. Engem követve J. D. is.

– Te maradj itt, J. D. – mondta Garcia.

– Meddig fog tartani, Eddie? – kérdezte J. D. – Ma este még dolgom van.

Garcia megállt, lassan visszafordította a fejét, és ránézett J. D.-re. Nem szólt. J. D. a lábát váltogatta. Aztán megpróbált elmosolyodni.

– Nem kell rohanni, Eddie – mondta. – A többi teendőm ráér.

Garcia bólintott, és elindult az ajtó felé. A járásában nem volt semmi erőlködés: mintha siklott volna. Követtem. Az egyik blézeres kinyitotta a kétszárnyú ajtó jobb oldalát. Lehetett vagy három méter magas, és kovácsoltvas szögekkel volt kiverve.

Odabent, a kőlapokkal kirakott előtér távoli végében franciaablakok derengtek s néztek valami lombosra. A középső folyosó bal oldalán, amelyről egy sereg ajtó nyílt, kanyargó, széles lépcsősor indult fölfelé. A mennyezet tíz-tizenkét méter magas lehetett, hatalmas kovácsoltvas csillár függött le róla, amelyen gyertyák égtek. Igazi gyertyák, egy óriás vaskeréken. Legalább száz. Más világítása nem volt. A kőpadló egy perzsaszőnyeggel volt leterítve, amely csak néhány arasszal volt kisebb, mint az egész földszint; a falakon lógó gobelinek pufók, pilinckalábú paripákon ülő középkori lovagokat ábrázoltak.

A bejárati ajtó bezárult mögöttünk. Egy inas tűnt fel. Kinyitott egy ajtót, amely a jobb oldali falon nyílt, és kitarta előttünk.

– Kérem, kövessenek – mondta.

Könyvtárszobán mentünk keresztül. A zsúfolt könyvespolcok az öt méter magas plafonig értek, a parketten két és fél méter magas gyertyatartók álltak, bennük óriási gyertyák égtek. A kandallóba kihúzott derékkal belovagolhattam volna. A kandallótól jobbra nyíló ajtón át valamilyen helyiségbe jutottunk, amely ha háromszor kisebb, dolgozószobának is elment volna. Csupa üveg tulsó falán át egy medencére és a mögötte lévő, reflektorok megvilágította kertre lehetett látni. A medence dzsungelbeli tavacskát idézett, mindenféle kúszó és nem kúszó növények lógtak bele, a túlvégén sziklák tördelte zuhatagocska zubogott a kristálykék vízbe. Egy másik fal mentén bárpult húzódott, mellette egy tévé, egy belülről megvilágított, az eredetivel csaknem azonos méretű földgömb, egy zöld bőrrel kárpitozott ülögarnitúra, szanaszét a zöld márványpadlón klubfotelek, imitt-amott keleti szőnyegek, pihentető a megfáradt talpakat. Jobbra, egy akkora íróasztal mögött, amelyen helikopterek landolhattak volna, fekete selyemhajtokás, valódi

vörös bársonyszmokingban, egy ősz, egészen rövid kefrizurás, gorillaképű férfi ült. Az arcán ott virított az a hamisnak tetsző barnaság, amit minden dél-kaliforniai kötelezőnek tart magára nézve, aki már messziről mutatni akarja, hogy nem a füstködös vidékek lakója. A fényképét már láttam egyszer egy falon.

A gorillaképű egy fehér agyagpipából pöfékelt, a szára lehetett vagy harminc centi hosszú, régi németalföldi festményeken látni hasonlókat. Úgy nézett rám, mint farkas a bárányszeletre.

– Ha olyan emberekkel találkozol a hegyekben, akik tízbábos kuglit játszanak – mondtam –, bármilyen innivalóval kínálnak is, ne fogadd el.

A gorillaképű arckifejezése nem változott. Másmilyen talán nem is volt neki.

García szólalt meg. – Ezt a tagot itt Marlowe-nak hívják, Mr. Blackstone. Kemény, szellemes fiúnak tartja magát.

Blackstone hangja olyan volt, mintha homokot öntenének ki egy nagy bádoggcsőből.

– Ahogy így elnézem, se nem kemény, se nem szellemes – mondta. Erre nem volt mit válaszolnom.

– A Kenmore-on találtuk – mondta García –, abban a házban. Kurkászott benne.

Blackstone bólintott. A hosszú pipaszár még mindig a szájában volt, a pipa fejét a jobb tenyerében tartotta.

– Miért? – kérdezte.

– Azt mondja, privát szimat. Kaliforniai engedélye van, meg stukkere.

– Egyéb?

– Nem akarta megmondani. Azt mondta, önnel akar beszélni. Gondoltam, talán érdekelheti.

Blackstone biccentett. Jóváhagyó biccentés volt. Garcían nem látszott, érdekli-e, hogy Blackstone jóváhagyja-e vagy sem. Igaz, Blackstone-on se látszott, hogy érdekelné, hogy Garcíát érdekli-e. Nem azok a fajta legények voltak, akik a tenyerükön hordják a szívüket. Blackstone felém fordította a tekintetét. Egészen világos kék volt a szeme, szinte szürke.

– Mi van még? – kérdezte reszelős suttogással.

– Nekem azt mondták, hogy egy Lola nevű nő lakott abban a házban – mondtam. – A neve felmerült egy ügyben, amelyen dolgozom.

– És?

– Gondoltam, körülnézek a házban, hátha kiderül belőle valami.

Blackstone hallgatott. Én is. Eddie Garcia is hallgatott. Az az érzésem támadt, hogy Eddie Garcia akár a világ végéig is elvárakozik.

– És?

– Mi érdekli? – kérdeztem.

Blackstone Garcíára nézett, aztán megint rám.

– Szóljak Eddie-nek, hogy tanítsa meg egy kis jó modorra? – kérdezte.

– Én inkább azt mondanám, ne akarjon halálra rémíteni, és ossza meg velem az értesülései egy részét. Talán nem is vagyunk ellenlábások.

– Ellenlábások. – Blackstone valamilyen furcsa hangot hallatott, amit ő feltehetőleg nevetésnek tartott. – Egy intellektuális szaglász.

– A feleségem néha fel szokott olvasni nekem – mondtam.

Blackstone megint azt a furcsa hangot hallatta. – A felesége meg tud olvasni – mondta. – Tudja, hogy Lola Faithful meghalt?

– Tudom. Közvetlen közlőről fejbe lőtték egy kis kaliberű pisztollyal a Western Avenue-n, egy fényképész műtermében.

– És ezt honnan tudja?

– Én találtam meg – mondtam.

Blackstone kissé hátradőlt a székében. Alsó ajkát vagy félmilliméternyire előrecsúsztatta.

– Maga – mondta.

– Én. És kíváncsi lettem, hogy vajon ki lőhette le – mondtam.

Blackstone egy percig mereven nézett rám, aztán Garciára, majd megint rám.

– Én is szeretném tudni, hogy ki ölte meg – mondta.

– Volt egy olyan érzésem, hogy talán érdeklő a dolog – mondtam. – Rögtön erre gondoltam, amikor a legényei fülön csíptek a házban. Gondolom, maga se tud sokat, különben nem állított volna rá két embert a házra. Továbbá gondolom, hogy fontos lehet magának a dolog, különben nem osztotta volna ki az egyik főlegényére.

– Mit gondol még? – suttogta Blackstone.

– Itt most nem az az érdekes, hogy mit gondolok, hanem az, amit nem. És én nem gondolom, hogy magát ebben a történetben Lola vagy Lola gyilkosa érdekelné.

Blackstone megint megnézett magának azzal a kifejezéssel tekintetével. Aztán megint Garciára nézett, ami legalábbis határozatlanságra utalt.

– Nem ismerem Lola Faithfult – mondta.

– Eszerint a gyilkosa miatt aggódik – mondtam.

– A zsaruk a fotósra tippelnek – mondta.

– A zsaruk a kézenfekvőre tippelnek – mondtam. – És általában igazuk is van.

– Maga is a fotósra tippel? – kérdezte Blackstone.

– Nem.

– Miért nem?

– Nem olyannak látszik.

– Ez minden? – kérdezte Blackstone.

– Ez.

– Maga volt valaha zsaru?

– Voltam – feleltem. – Most meg nem vagyok. A zsaruk nem veszik észre, ha valaki nem az a fajta. Ahhoz túl sok angyalarcú baltás gyilkost láttak már. Nincs idejük azon tűnődni, hogy valaki olyan típus-e vagy sem. Ráhajigálják az egészet a

rostára, aztán megnézik, mi akadt fenn rajta.

– Maga romantikus figurának látszik, Mr. Marlowe.

– Maga pedig nem, Mr. Blackstone.

– Legalábbis nem gyakran – mondta Blackstone.

– Tudja, hogy ismerem a lányát? – kérdeztem.

Blackstone nem szólt semmit. Ehelyett meglepetést mutatott.

– Ezt nem tudtam – mondta.

– Egy fényképészhez ment férjhez – mondtam.

Csend volt a helyiségben, csupán az orrán keresztül lélegző Blackstone szuszogása hallatszott alig érzékelhetően. Aztán megint a csend. Kockázatos volt megmondani neki. Talán nem tudott a Les és Larry közötti kapcsolatról. Lehet, hogy maga a megtestesült ártatlanság. Viszont előbb-utóbb akkor is megtudná, hogy ismerem Murielt, és hogy Lest és Larryt is, és bár veszélyes dolog volt mindezt most megmondani neki, sokkal veszélyesebb lett volna később, amikor rájön, hogy mindezt eltitkoltam előle. Éreztem a hátam mögött Garciát, sőt még a revolveremet is a zsebemben. Blackstone letette bárgyú, hosszú szárú pipáját, állát egymáshoz illesztett ujjaira támasztotta, és egy darabig szótlánul méregetett.

– Talán ihatnánk valamit, Mr. Marlowe – mondta végül.

Az egyik zöld bőrfotelben ültem.

– Les tartozott valakinek – mondtam. Egy nagy pohár whisky volt a kezemben. Blackstone-nak szintén. García nem ivott: a bárpult körül lődörgött olyan képpel, mintha megállt volna az idő, és csak akkor indulna újra, amikor ő mondja. Nem figyelt ránk, nem hallgatózott. Tökéletesen kiengedett, egyszerűen csak ott volt.

– Az illető felfogadott, hogy keressem meg neki – folytattam.

– Ki az az illető? – kérdezte Blackstone.

Megráztam a fejem. – A kliensnek joga van névtelennek maradni – mondtam.

– Mit képzelsz, Marlowe, hol a pokolban van? Tárgyalóteremben?

– A magamfajta embernek nem sok eladnivalója van: egy kis muszkli, némi vér a pucájában, egy kis titoktartás. – Keresztbe vettem a lábaimat, poharamat a térdemre tettem. – Ebben a szakmában az ember nem tálalhatja ki a lelkét minden vizesnyolcasnak.

– Ezt a vizesnyolcasságot bajos volna rám bizonyítani, Marlowe.

– Tudom – mondtam. – Maga díszpolgár, a társadalom oszlopa, vagy ahogy errefelé nevezik az ilyesmit. Lefogadom, hogy egy csomó hangzatos nevű bizottságnak is tagja.

Blackstone bólintott.

– És ezért követi magát Eddie Garcia, bárhová megy is – mondtam.

– Az ember szerez magának ellenségeket, Marlowe.

– Eddie pedig a körmükre néz – mondtam.

– Szükség esetén – mondta Blackstone.

– Csakis – mondtam én.

Garcia a helyiség túloldalán állt. Meg se moccant. Felőle akár a városatyák megvesztegetéséről is tárgyalhattunk volna.

– Egyébként sima ügynek indult – mondtam, és ittam egy kortyot. Szinte elolvadt a számban. Egyheti keresetemből valószínűleg vehettem volna egy egész üveggel is.

– De nem volt az – mondta Blackstone.

– Nem – mondtam. – A feleségénél, a maga lányánál kezdtem. A felesége azt mondta, a férje egy külső forgatáson készít reklámfotókat. A lakásán láttam egy divatfotót, amit Les szignált.

– Elment a filmesekhez – mondta Blackstone. – Sose hallottak róla. Elment a fotómodellhez. Sose hallott róla.

– Szorgalmas fiú ez az Eddie – mondtam.

Blackstone csak kortyintott egyet.

– Ezért aztán visszamentem, és átkutattam a házát.

Blackstone közbeszólt. – A lányom házát.

– Vagy még inkább a magáét – mondtam. – Fogadni mernék, hogy nem a kedves

Les vásárolta.

– A lányomnak adtam – mondta Blackstone.

Bólintottam. – A fiókjában találtam egy parkolócédulát. Ellohoztam, megtudtam, hol parkolt tilosban, és a megadott címen találtam egy Larry Victor nevezetű fotográfust. Kifaggattam. Azt mondta, ismeri Lest, de Les elutazott valahová. Követtem egy bisztróig, láttam, hogy veszekednek Lola Faithfullal. Ezután nyomát vesztettem Larrynek, majd visszamentem a műtermébe, hogy átkutassam, és...

Blackstone közbevágott. – Miért?

– Miért ne? – feleltem. – Nem tudtam máshol folytatni. Azt mondta, ismeri Valentine-t.

Blackstone bólintott.

– Bementem, és ott találtam Lolát vérbe fagyva.

– És a Larry nevű tag? – kérdezte Blackstone.

– Azonos Valentine-nal – mondtam. – Csak épp vendéghaját és kontaktlencsét visel.

– Hol van?

– Nem tudom.

– Hát elég sokat megtudott – mondta Blackstone –, de nem eleget. Tudja, miért maszkírozza magát Valentine Victornak?

– Vagy fordítva – mondtam. – Nem tudom.

Blackstone bólintott.

– Van két dolog, amire kíváncsi volnék – mondtam. Ittam egy kis whiskyt, és némi szünetet tartottam, hogy legyen időm kiélvezni. – Az egyik, hogy miért keresi Valentine-t, a másik pedig, hogy miért figyelteti Garciával Lola házát.

– Úgy veszem észre, maga őszinte hozzám, Marlowe, legalábbis egy bizonyos pontig – mondta Blackstone. – Azért keresem Valentine-t, mert eltűnt, és a lányom meg van ijedve. Ami pedig Lola Faithfullt illeti, egy ilyen nevű nő megpróbálta zsarolni a lányomat.

– Mivel?

Blackstone a fejét ingatta.

– A lányom nem mondta, én meg nem kérdeztem. Azt mondtam neki, elküldöm hozzá Eddie-t, beszélje meg vele. Eddie egy-két napos üzleti ügyben épp távol volt. Mikor visszajött, rögtön elment Lolához, de már holtan találta.

Belekortyolt a poharába. Nem láttam rajta elragadtatást. Megszokhatta.

– Most már érti, miért érdekel – mondta.

Bólintottam.

– És a lánya?

– Neki csak annyit mondtam, hogy az a nő meghalt. Nem kérdeztem tőle semmit.

Hallgattunk egy sort, inhaláltuk a whiskypárát, töprengtünk, mi lehet a másik szándéka.

Végül megkérdeztem: – Magának mi a véleménye Les Valentine-ról, Mr. Blackstone?

Blackstone két tenyere közé fogta a whiskys poharat, lassan forgatni kezdte, úgy bámult bele, mintha minden oldalról szemügyre kívánná venni.

– Les Valentine egy hazug tróger, szoknyavadász, pitiáner tolvaj, sunyi, hülye, balek, kényszeres szerencsejátékos, annyi gerince sincs, mint egy szál kutyatejnek. A lányom viszont szereti. És amíg ez így van, Les Valentine előttem maga a nemeslelkűség. Támogatom. Közbelépek, ha valakinek elege lesz belőle. Amíg a lányom férje, addig családtag.

– Akkor is, ha különben egy tróger – mondtam.

– Nézze, Mr. Marlowe, én nem vagyok valami kiváló apa. Csak ez az egy gyerekem van, a lányom. Az anyja már rég meghalt. Muffyt nyilvánvaló önzésből nagyon elkényeztettem. És ha ő egy tróger felesége akar lenni, hát akkor egy tróger felesége lesz.

– A tróger otthon van – mondtam. – Magam fuvaroztam haza.

– Szóval nem mondott el nekem mindent – mondta Blackstone.

– Egy szóval se mondtam, hogy mindent elmondok.

– Érdekes ember maga, Marlowe. Csak akkor mondta el, amikor már tudta, mihez kezdek az információval.

Nem szóltam semmit.

– Ezt tudom értékelni, Marlowe. De ne kövesse el azt a hibát, hogy az értékelést összetéveszti a türelemmel. Elég egyet intenem, és maga eltűnik. És ha az érdekeim úgy kívánják, intek is.

– Bárki képes bárkit eltüntetni, Mr. Blackstone. Ha ezt felismeri egyszer, mindent más megvilágításban fog látni.

– Hol találta meg Valentine-t?

– A műtermében – hazudtam. – Közöltem vele, hogy a rendőrök bármely percben ott lehetnek érte. Velem jött.

– És előtte hol volt?

Vállat vontam. – Nem mondta.

Blackstone ajkához emelte a poharat, észrevette, hogy üres, és oda se nézve, intett Garcíanak. Eddie már ott is volt az üveggel meg a szódásüveggel. Rám nézett. Megráztam a fejem. Eddie visszament a bárhoz.

– Vigyázzon, Marlowe. Velem nem lehet játszadozni. Úgyhogy legyen nagyon körültekintő.

– Az leszek – mondtam. – És engedelmével időnként elrágcsálok egy kis káposztatorzsát.

– Vidd haza, Eddie – mondta Blackstone. – És majd add vissza neki a revolverét.

– Lola háza megfelel – mondtam. – Még nem fejeztem be az átkutatását.

Blackstone csaknem elmosolyodott.

– Vidd, ahova mondja, Eddie.

Ezúttal J. D. vezetett, és Eddie ült be mellém hátra. A Kenmore-ra érve Eddie a zsebébe nyúlt, és elővette a revolveremet. J. D. megállt Lola háza előtt. Csönd volt. Az utca sötét. A magasan álló, sápatag hold fénye egyenesen ránk vetült. Garcia visszaadta a fegyveremet.

– Maga nem most jött le a falvédőről, Marlowe – mondta. – Ezt meg kell adni.

Belöktem a stukkert a hónom alá, és kiszálltam. J. D. indított. Két ujjal utánuk tisztelegtem.

23

Három harminchetet mutatott az óráim, amikor Lola Faithful házából kijövet megnéztem a holdvilágnál. Nem találtam semmit, viszont senki sem került elő, és nem fogott revolvert rám. Hazamenni már késő volt. Lassan hajtottam. Hollywood néptelen volt, a házak vakok, funkciótlanok, a derengő holdfény minden színt megváltoztatott. Csak a Sunset színes neonfényei voltak még ébren. Ezek mindig ébren vannak. Fényesek, lelkesek, hamisak, tele vannak Hollywood ígéreteivel. A napok telnek-múlnak. A neon állandó.

Megpróbáltam rájönni, mit keresek itt éjnek évadján magányosan a Sunseten, neonokon tűnődve. Volt egy kliensem, de annyi szent, hogy nem fogadott fel se arra, hogy védjem meg Valentine-t, se arra, hogy derítsem ki, ki ölte meg Lolát. Jó ideje nem aludtam. Jó ideje nem is ettem; az ebédre fogyasztott rozspálinka és a vacsorára elköltött whisky már éreztette a hatását: kezdtem magam úgy érezni, mint akinek hajnali fél négykor a Sunset Boulevard a természetes feltalálási helye, és nincs hová mennie. Volt otthon egy kényelmes ágyam, abban egy gyönyörű feleségem, aki most egyik karját a homlokára téve, résnyire nyitott szájjal aludt. Ha most bemásznék mellé az ágyba, felém fordulna, és fél karral átölelné. Mit számít, hogy övé az ágy? Mi a fenét számít, ha Les Valentiné ölte meg Lola Faithfult? Majd kiderítik a zsaruk. A Western Avenue-hoz érve jobbra kanyarodtam, a Hollywood Boulevard felé. Céltalanul hajtottam. Nem tartottam sehová. Mi a fenét számít, merre hajtok? Elgurultam az épület előtt, amelyben Larry műterme volt. Tíz méterrel odább lelassítottam, csináltam egy U kanyart, és visszacsorogtam. Valami megmozdult Larry házának kapujában. Valószínűleg csak egy csavargó, ott keres fedezéket a holdfény elől. Mi volna, ha jobban megnézném? Az időmből futja.

Megálltam az épület előtt, a kesztyűtartóból elővettem a zseblámpámat, és odavilágítottam vele a kapura. Összekucorodva, próbálva kitérni a fény elől, Angel volt az, a másik feleség. Eloltottam a lámpát, kiszálltam. Angel e pillanatban fölpattant, és rohanni kezdett a Westernen a Hollywood irányába. Más se hiányzott már, mint egy futóverseny. Vettem egy mély lélegzetet, és utána eredtem. A Hollywood sarkán értem utol. Ha le nem törik az egyik cipősarka, talán sose kapom el.

– Én vagyok, Marlowe – mondtam. – A pasas, aki elvitte Larryt.

Nagyon lihegett, kicsit pityergett is az ijedségtől, és nem egészen fogta fel, ki vagyok. Megpróbált elhúzódni, de fogtam a karját.

– Marlowe vagyok – mondtam. – A barátjuk, bizalmasuk, oltalmazójuk. Nem bántom.

Ellenállása gyengült, gyengült, végül teljesen megtört, és csak állt zihálva, remegő vállakkal, könnyei végigperegtek az arcán. Még fogtam a csuklóját, de már nem próbált megütni, és nem próbált elhúzódni.

– Én vagyok – mondtam ismét. – Marlowe, a holdvilág lovagja, a kapualjakban kucorgó hölgyek megmentője.

A fáradtságtól beszéltem ilyen hülyeségeket.

– Hol van Larry? – kérdezte.

Nem feleltem. Ehelyett egy fényszóró kévéjébe bámultam, amely arra a kocsira volt szerelve, amely most hirtelen bekanyarodott a Western sarkán, és leállt előttünk a járdaszegélynél.

– Állj! – szólt egy hang. Rendőrhang volt, kicsit unott, kicsit kemény. Kiszálltak a kocsiból, odaálltak mellém két oldalról.

– Kezeket a kocsira, Jack – mondta az egyikük.

Rátenyereltem a kocsijuk tetejére. Az egyik széjjelebb rugdosta a lábamat, és végigtapogatott. Elvette a revolveremet. Eltűnődtem: minek is hordok fegyvert, ha állandóan elveszik tőlem. A motozó zsarú hátralépett.

– Van valami papírja? – kérdezte.

Megint előhalásztam a tárcámat, odaadtam, a rendőr pedig a reflektor fényében nézegetni kezdte. Mindketten civilben voltak. Az egyik kövér volt, takarosán megkötött, de félrecsúszott nyakkendő lógott a nyakában. A másik, aki foglalkozott velem, magas, laza mozgású, szemüveges tag volt. Farmer és póló trikó volt rajta, revolverét a derékszíjába tűzve, elöl viselte.

– Bob Kane vagyok – mondta, miközben visszaadta a tárcámat. – Szíveskedne elárulni, miért hajkurászta ezt a hölgyet?

– Haza akartam vinni – mondtam.

Kane boldogan elvigyorodott.

– Hallod ezt, Gordy? – kérdezte pufók kollégájától. – Csak haza akarta vinni.

Gordynak még mindig a kezében volt a revolvere, de csak úgy lógatta az oldala mellett.

– Na ne szórakozzunk – mondta. Széles karimájú panamakalapját virágos szalag díszítette.

– Mi úgy láttuk, hogy a hölgy nem kíván magával hazamenni – mondta Kane. – Sőt ha jól láttuk, majd a nyakát szegte, úgy menekült maga elől.

– Mert nem ismert meg – mondtam.

– Ismeri ezt az embert? – kérdezte Kane Angeltől.

Nagy, kerek szemüveglencsái kissé fölnagyították kifejezéstelen szemeit.

Angel bólintott. – Ismerem.

– Akkor miért futott előle? – kérdezte Kane.

– Mint ő is mondta, nem ismertem meg.

– Honnan ismeri? – kérdezte Kane.

– A... a férjem egyik barátja.

– Csakugyan? – kérdezte Kane. – Igaz ez, Marlowe?

– Ismerem – feleltem.

– Igen? – Kane hátralépett, és nekitámaszkodott a jelzés nélküli rendőrautó ajtajának. Hosszú karjait összefonta, úgy méregetett bennünket egy ideig.

– Marlowe... – mondta. – Nem maga az a pasas, aki a hölgy férjének a műtermében megtalálta a hullát?

– De – mondtam. Nem indult valami jól, és valami azt súgta, hogy a folytatás se lesz különb.

– Most meg itt lődörög a ház előtt, véletlenül összefut a pasas feleségével, mire az menekülni kezd, mert nem ismeri meg magát.

– Pontosan – mondtam.

– Ha én egy okos zsarú lennék – mondta Kane –, akkor most nem volnék itt hajnali négykor figyelőszolgálatos, így viszont ez minden jel szerint magas nekem. A körülmények azonban legalábbis érdekesek, ha értik, mire gondolok.

– Ön túlságosan szerény – mondtam.

– Igen, valószínűleg az vagyok, ez az egyik gyengeségem – mondta Kane. – Ugye nem tervez semmiféle hosszabb távú utazást, Marlowe?

Vállat vontam.

– Akarja, hogy ez az ember hazavigye, Mrs. Victor? – kérdezte Kane.

Angel bólintott.

– Pompás – mondta Kane. – Akkor rajta.

– Bob – szólalt meg Gordy. – Szerintem be kellene rántani őket.

– Minek? – kérdezte Kane.

– Minek... hát kikérdezni és ott tartani őket reggelig, hadd beszéljen velük a hadnagy.

– A hölgy aggódik a férje miatt – mondta Kane. – Hadd vigye haza ez az ember.

– Ez hülyeség, Bob – mondta Gordy.

– Nézd, Gordy – mondta Kane. – Kettőnk közül az egyik őrmester, a másik meg nem. Ugye nem felejtetted el, melyikünk melyik?

– Nem, Bob.

Kane bólintott.

– Nos, Mr. Marlowe, rajta hát, fuvarozza haza Mrs. Victort. Mi majd csak úgy kullogunk maguk után, csupán a rend kedvéért.

Visszaadta a revolveremet, visszatettem a hónom alá a tokjába, hogy a helyén legyen, ha a legközelebbi arra járó el akarja venni tőlem. Beültettem Angelt a kocsimba, és elindultunk. A visszapillantó tükörben láttam, hogy egy jelöletlen autó besorol mögénk.

24

– Hol van Larry? – kérdezte Angel. Aprócskának hatott, ahogy ült ott mellettem. A műszerfal órája négy óra hét percet mutatott.

– Jó helyen – feleltem.

– Alig várom, hogy lássam már – mondta.

– Most nem lehet – mondtam. – A nyomára vezetné a rendőröket.

– Hol van? – kérdezte.

– Jobb, ha nem tudja – mondtam.

– Én a felesége vagyok, Mr. Marlowe. – Angel felém fordult az ülésen.

– Ezért követik a zsaruk – mondtam.

– Követnek?

– Azt hiszi, véletlenül botlottak belénk? – kérdeztem. – Kísérgetik mindenhová.

Angel hátrafordult, a mögöttünk jövő fényszórókra meredt.

– Engem követnek?

Mintha az elmúlt fél órában semmi se történt volna.

– Igen, asszonyom.

– És Larry jól van? – kérdezte. Ismét előrefordult, egyik lábát maga alá húzta, egyik karját az ülés támlájának tetejére fektette. Beszéd közben kissé felém hajolt.

– Jól van, Angel. Biztonságban van. Hiányolja magát.

Bólintott. – Ő is hiányzik nekem.

Hajtottam Venice felé. Egyetlen kocsival sem találkoztunk. A rendőrök három-négy kocsihosszra jöttek mögöttünk.

– Kicsoda maga voltaképpen? – kérdezte Angel.

– Marlowe – feleltem. – Magánnyomozó vagyok, egy ügyön dolgozom.

– Maga Larry barátja?

– Eddig csak egyszer találkoztam vele, aznap este, amikor elmenekültünk a rendőrök elől.

– Akkor miért segít neki?

– Most megfogott – mondtam.

– Ez nem válasz – mondta Angel. A rendőrök autójának fényszórója szinte a kocsi egész belsejét bevilágította. Angel szeme kerek volt, sötét, és csupa báj.

– Igaza van – mondtam. – Szerintem nem ő ölte meg azt a nőt, de úgy látom, ettől függetlenül lehet egy kis vaj a fején. Nem nehéz fiú, és nekem semmi közöm hozzá. Az a fajta ember, akit a zsaruk le szoktak kapcsolni. Beviszik Bay Citybe egy éjszakai műszakra, aztán már csak azt látja, hogy ott ül a Chinóban, húsz évvel a nyakában, és még csak azt sem tudja, hogyan került oda.

– Larry sose ölne meg senkit.

– Nekem is ez a véleményem – mondtam. – Maga a törvényes felesége?

Angel bólintott. Volt valami büszkeség abban a bólintásban, valami elégedettség,

és még valami: az a sajátos oltalmazó jelleg, ami egy fiatal anya bölintésében érződik, amikor megkérdezzük tőle, hogy övé-e a gyereke.

– Már majdnem négy éve – mondta.

– Hallott már egy Les Valentine nevű férfiről? – kérdeztem.

– Nem.

– És egy Muriel Blackstone nevű nőről?

– Nem.

A Wilshire-on mentünk. Az óceán partjára érve balra fordultunk, söpörtünk végig a néptelen úton. A hullámokon megcsillanó holdfény csak kiemelte az óceán ürességét és végtelenségét.

– Larry valamilyen bajba keveredett, ugye?

– Gyilkosságért körözik – feleltem.

– De nem ő csinálta. Valami másfajta zűrje van – mondta Angel. – Maga amiatt kereste meg őt.

A holdfényben méltóságteljesnek hatottak az épületek, mint a mór stílusú kastélyok; pergő festésük, málló vakolatuk nem látszott a félhomályban.

– Igazam van, Mr. Marlowe?

– Van egy Lipshultz nevezetű kaszinótulajdonos – mondtam. – Larry tartozik neki. Lipshultz fogadott fel, hogy keressem meg.

Angel bölintott, mint aki megerősíti, amit hallott.

– Korábban is akadtak már zűrös ügyei, ugye? – kérdeztem.

– Larry művész, Mr. Marlowe. Tele van ötletekkel. Sokak szerint zseniálisan bánik a fényképezőgéppel.

– És?

– Impulzív alkat, nehezen tűri a korlátokat. Ha támad egy ötlete és jónak érzi, megcsinálja. Művészlélek.

– Szóval megérzések alapján játszik – mondtam.

– Igen.

– És időnként nem jönnek be.

– Előfordul. De tudja, ahhoz, hogy követni tudja az intuícióját, szabadnak kell lennie. A korlátozás megfojtaná.

– Előfordult már, hogy valamilyen más jellegű zűrje is akadt?

Angel rövid ideig hallgatott, a lassan felénk gördülő ezüstös óceánt nézte. Odalent a parton, valamivel a dagályvonal fölött, imitt-amott csavargók aludtak, magukhoz ölelve ócska holmijaikat.

– Azt hiszem, nőkkal kapcsolatban volt egyszer valamilyen ügye.

– Milyen ügye? – kérdeztem.

– Nem tudom, sose mondta. Nem kérdeztem tőle.

– Miért nem? – kérdeztem.

– Mert szeretem – mondta Angel, mintha ezzel mindenre választ adott volna.

– Akkor miből gondolja?
– Időnként felhívta egy nő, és mikor letette, dühös volt.
– Aha.
– És... – Angel egy pillanatig az ölébe bámult, összekulcsolt kezeit nézte. Nem szóltam. Csak az aszfalton guruló kerekek surrogása hallatszott.
– És? – kérdeztem.
– És volt egy kép, amit láttam.
Vártam.
– Egy nőt ábrázolt. Meztelenül állt és... – Megint a kezét bámulta. Ha erősebb a világítás, azt hiszem látom, hogy elpirul.
– Szemérmetlen kép volt? – kérdeztem.
– Az. – Olyan halkán mondta, hogy alig hallottam.
– És maga nem kérdezte meg Larrytől, hogy mi ez – mondtam.
– Nem. Még abból az időből származott, amikor még nem ismertem Larryt. Az az ő magánügye volt. Semmi közöm nem volt hozzá.
– Megbízik benne?
– Abban az értelemben, ahogy maga kérdi, igen. Ő is szeret engem.
– Azt el is hiszem – mondtam.
Beálltam a házuk elé, ahol Larryvel lakott... amikor Larry épp nem a másik feleségénél volt Poodle Springsben. Mindketten kiszálltunk. A rendőrök valamivel mögöttünk álltak le.
– Elkísérem az ajtóig – mondtam.
– Felesleges – mondta. Volt egy árnyalatnyi nyugtalanság a hangjában.
– Csak a biztonság kedvéért – mondtam. – Én is szeretem a feleségemet.
Angel váratlanul elmosolyodott; úgy hatott, mint a napfelkelte egy esős éjszaka után.
– Ez kedves – mondta.
Fölkísértem a tipegőn, kinyitotta a zárat, és belépett az ajtón.
– Köszönöm – mondta.
Becsukta az ajtót. Hallottam, hogy helyére tolja a reteszt. Megfordultam, visszaballagtam az Oldshoz. Ahogy indítottam, a rendőrök fölillantották a fényszórójukat, aztán lekapcsolták, és hozzáfogtak az örködéshez.

Linda nem szerette, ha éjszakára kimaradtam. Magam se rajongtam az ilyesmiért, de nem sokat tehettem ellene. Mire ezt megvitattuk, már jócskán benne jártunk a reggelben. Bekaptam néhány tojást, és lefeküdtem. Valamivel négy után fölkeltem, lezuhanyoztam, megborotválkoztam, illatoztam, mint egy virágszál, keményebb voltam, mint két tatu, és söpörtem az Agony Club felé, hogy jelentést tegyek a munkaadómnak.

A napsütötte parkoló ugyanolyan üres volt, mint amikor legutóbb ott jártam. Leállítottam a kocsit, és bementem a jelek szerint mindig félig nyitva álló ajtón. Talán ez volt Lippy cégére: gyere, pancser, itt mindig tárt kapukkal várunk. Ezúttal nem láttam a két gorillát. Ez a Lippy kezd óvatlan lenni. Keresztülvágtam a játéktermen, és bekopogtam Lippy ajtaján. Semmi válasz. Valakinek kell itt lennie, különben nem hagyták volna nyitva a bejárati ajtót. Megint kopogtattam. Semmi. Elfordítottam a kilincsgombot. Az ajtó kinyílt, én beléptem, és ott találtam Lippyt. Még nem láttam, amikor már tudtam, mit fogok találni. A légkondicionáló lelassította ugyan a folyamatot, de amint benyitottam, megcsapott a halál illata.

Lippy az íróasztalánál ült a forgószékében, háttal nekem. A feje a mellére kókad. A karjai, immár mereven, a karfán nyugodtak, ujjai kezdtek puffadni. Tarkóján alvadt vér kötötte meg a haját. A halál illatába égett haj szaga is vegyült. Amikor jobban megnéztem, láttam, hogy a vérbe megperzselt hajszálok ragadtak. Megkerültem az íróasztalt, és leguggoltam Lippy elé. Sötét, roncsolt szélű kimeneti nyílás. Az arc is puffadásnak indult már.

Lassan felálltam, és körülnéztem. Küzdelemnek, rablásnak semmi jele. Egy kisasztalon egy üveg jóféle whisky, egy jegesvödör, némi vízzel az alján, egy pohár. Az iratszekrények csukva, bezárva. Semmi jele, hogy fessegették volna őket. Visszamentem a játékterembe, körülsétáltam, de még mielőtt megbizonyosodtam felőle, éreztem, hogy nincs ott senki. A két gorillának nyoma veszett. Talán a munkaközvetítőbe mentek.

Hangosan felsóhajtottam. Lehet, hogy pályát tévesztettem. Egy temetkezési vállalat piackutatójaként talán több sikerem lenne. Nehéz léptekkel ballagtam vissza Lippy irodájába. Kényelmesen üldögélhetett, nézett ki az ablakon, csodálta a sivatagi panorámát, valaki meg eközben egy kis kaliberű pisztollyal a kezében áthajolt az íróasztala fölött, és tarkón lőtte. Felvettem a telefont, és hívtam a rendőrséget. Legalább nem leszek egyedül.

Harminc másodperc sem telt belé, két bőgő motorú fejvadász nyomában megjelent egy riverside-i seriff-kocsi, majd rá két percre egy Poodle Springs-i cirkáló is, amelynek ugyan kívül esett a hatókörén, de azért odaszagolt. Az egyenruhások nyüzsögni kezdtek, fölhívták a figyelmemet, hogy ne nyúljak semmihez, szemügyre vették a helyszínt, nyomokat kerestek – effélékkel múltatták

az időt, míg néhány laboros kíséretében meg nem jelent két riverside-i civil ruhás nyomozó, meg egy holdvilágképű pacák a halottkémi hivatalból.

Egy Fox nevű kiber vette föl a vallomásomat. Fekete hajú, feszes bőrű tag volt, arra az időre, míg velem beszélt, szemüvegét a homlokára tolta.

– Mintha láttam volna valahol a nevét mostanában... – töprengett fennhangon. – Maga fedezte föl azt a hullát Hollywoodban.

– Adottság – mondtam. – Főszezonban van olyan nap, hogy kettőt-hármat is találok.

– Nem lehet, hogy maga gyártja őket? – firtatta Fox.

– Dehogynem – feleltem. – Gondolok egyet, lepuffantom őket, aztán már veszem is a kagylót, és várom, hogy jöjjenek és gyanúsítsanak. Imádom, ha faggatnak a zsaruk.

Fox bólintott, belelapozott a jegyzeteibe, amelyeket a vallomásomról készített.

– A zsaruk is kedvelik az ilyesmit. Nincs is jobb dolgunk, mint szellemesen elcsevegni egy-egy másodosztályú sivatagi privát szimattal.

– Valamikor Los Angelesben voltam másodosztályú privát szimat – mondtam. – Akkor költöztem ide, amikor megnősültem.

– Részünkről a szerencse – mondta Fox. – Az előbb azt mondta, Lippy azért fogadta fel, hogy keressen meg egy mandrót, aki tartozik neki.

Bólintottam.

– Ki az?

Hallgattam.

Fox mély lélegzetet vett.

– Nézze, Marlowe – mondta. – Ha az ismereteiből a kulcslyukon való kukucskálás módszerein kívül egyébre is futja, akkor tudja, hogy ez egy gyilkossági ügy, és a mandró, aki meglépett Lippy pénzével, gyanús, és hogy egy gyilkosság gyanúsítottja nevének eltitkolása elég ahhoz, hogy búcsút intsen az engedélyének, és bekasznizzák.

Bólintottam. Igaza volt. Nagyon vékony jégen jártam már Larry Victor/Les Valentine érdekében.

– Az illetőt Les Valentine-nak hívják – mondtam. – Springsben lakik.

Fox az egyik Poodle Springs-i járőrhez, egy kerek képű szőke sráchoz fordult.

– Monson – mondta. – Ismer Springsben egy Les Valentine nevű illetőt?

Monson bólintott. – Szeretnék magával négy szemközt beszélni, őrmester úr.

Foxnak magasba szökött a szemöldöke, de követte Monsont a helyiség túlsó végébe. Lippy ajtaja közelében megálltak, és egy-két percig suttogva beszélgettek. Várakozás közben elővettem a pipámat, megtömtem, rágyújtottam. A halottkém végzett Lippynél. Két kezeslábasos fickó jött be a hullásákkal meg a taligával. Lippy begyömöszölte a zsákba, fölkinlódta a taligára, és kigurították. Lippy kifelé menet nekiütődött az ajtófélfának.

Fox és Monson befejezte a megbeszélést, és Fox odajött hozzám. Fél fenékkal felült Lippy íróasztalára, úgy nézett le rám.

– Monson, azt mondja, hogy Valentine Clayton Blackstone lányának a férje.

– És ezt csak suttogva lehetett közölni?

– Azt mondja, maga Harlan Potter lányának a férje.

– Ezt is csak suttogni szabad? – kérdeztem.

– Muszáj volt neki suttognia – mondta Fox. – Nem akarta azt a látszatot kelteni, hogy minket, a törvény rettenthetetlen szolgálót befolyásol az ilyesmi.

– És nem befolyásolja?

– Nemigen, de akadnak emberek a testületnél, akiknél megesik – mondta Fox.

– Harlan Potter miatt ne fájjon a feje – mondtam.

– Nem fáj – mondta Fox. – Nekem nem fáj miatta a fejem, magának se fáj miatta a feje, és a seriffnek se fog fájni a feje, aki ősszel szeretné újraválasztatni magát. Mindenesetre most megkérem, fáradjon át azzal a nem fájó fejével a játékterembe, és foglaljon helyet, amíg mi itt összetakarítunk. Lehet, hogy még szeretnénk egy kicsit eltársalogni magával.

Vagy egy órát ücsörögtem és pipáztam a játékteremben, mialatt a technikusok sűrűn cirkuláltak, Fox pedig rengeteget telefonált a Lippy irodájában lévő készüléken.

Este fél nyolc tájban előjött.

– Szeretnénk még egy kicsit elbeszélgetni magával, Marlowe – mondta. – Átmegyünk Springsbe, az közelebb van.

– Kocsival vagyok – mondtam.

– Majd Monson beül maga mellé – mondta Fox.

A Poodle Springs-i rendőrség kihallgatóhelyiségében voltunk. Én mint m. v. A többi szereplő: egy gyorsíró hölgy, akinek olyan volt a haja színe, mint az éretlen grépfrúté, Whitestone őrmester Springsből, Fox, Wilton Crump hadnagy, a riverside-i rendőrség nyomozati osztályának a vezetője, és végül, afféle ráadásként: Bernie Ohls. Crump csapott vállú, hosszú karú pasas volt. A nyaka kurta. Malacszemeit széles, lapos orr választotta el egymástól. A kézfeje szőrös volt. Fekete mellényes öltönyt és Borsalino-kalapot viselt. A kalapot a feje tetejére tolva.

– Értsük meg egymást, Marlowe – mondta. Bagót rágott, egy papírpohár volt a kezében, abba köpködött. – Tudom, hogy maga Harlan Potter sógora, de ez engem egy fikarcnyit sem hat meg.

– Jaj nekem – mondtam. – Pedig úgy reméltem, hogy felkér egy keringőre.

A bagóleves poharat a bal kezében tartotta. A jobbával benyúlt a zakója alá, és egy bőrből font rendőrkolbászt húzott elő. Odamutatta nekem, rám vigyorgott széles, gonosz, bagósárga vigyorával, és szerszámával megveregette a jobb combját.

– Nincs sok időm, Marlowe. Nincs időm szórakozni, nincs időm viccelődni. Maga egy héten belül két hullát talált, mindkettőt egy kis kaliberű pisztollyal lőtték le, és fejbe. Van valami, amit ezzel kapcsolatban mondani akar?

– Azt hiszem, egyszerűen csak szerencsém volt.

Crump megint a combjára csapott a műszerével, és felém hajolt. Whiskyszaga volt a lélegzetének. Szeme fehérjében vörös ereket láttam.

– Vigyázzon, Marlowe – mondta rekedtes hangon. – Nagyon vigyázzon.

Udvariasan rámosolyogtam.

– Mi csak ostoba kopók vagyunk – mondta még mindig egészen az arcomba hajolva. – Egy ilyen éles eszű, dúsgazdag privát zсарu, mint maga, biztos tud olyasmit is, amit mi nem.

– Nem vagyok gazdag – mondtam. – A feleségem gazdag.

Crump úgy folytatta, mintha meg se szólaltam volna.

– Viszont egyre csak azon törjük a fejünket, nem lehet-e valami összefüggés a két hulla között. És hogy nem fordulhatott-e elő, hogy maga mást mondott a Los Angeles-i zсарuknak, és megint mást itt nekünk. Ohls hadnagyot annyira gyötörte ez a gondolat, hogy amint felhívtuk, és elmondtuk neki, hogy épp magával beszélgetünk, nem volt rest idefurikázni.

Ohls a helyiség túlfelén állt a falat támogatva, kalapját kissé föltolva a homlokára, karba font kezekkel.

– Azon is elgondolkodhatnánk egy kicsit – mondta –, mielőtt Crump még mindkettőnket halálra rémít, hogy ugyan mivel magyarázza azt a tényt, hogy hajnali fél négykor a Western és Sunset sarkán fogócskát játszott Angel Victorral, aki

mellesleg annak a férfinak a felesége, akit Lola Faithful meggyilkolásával vádol a rendőrség.

– Ha nem ad elfogadható választ – nézett rám Crump –, biz’ isten megijesztem.

Odaszóltam Bernie-nek. – Ha eltávolítja az orrom elől Búzós Száj főnököt, esetleg beszélhetünk a dolgról.

Crump, még mindig belehajolva az arcomba, a bal térdemre vágott a bunkócskájával. A fájdalom végigvillant az egész lábamon és az ágyékomon. A térdem nyomban lüktetni kezdett. Crump szája sarkában néhány csepp bagólé jelent meg.

Rám reccsent. – Búzós Száj, nagyokos?

Ohls, még mindig karba font kezekkel támaszkodva a falnak, megszólalt. – Tegye el azt a csököt, Crump.

Crump fölegyenesedett, és Ohlsra meredt.

– Maga menjen a pokolba – mondta. – Ez az én foglyom.

Ohls elővette kedvenc vékony szivarjai egyikét, a szájába tette, és meggyújtotta. Aztán ellökte magát a faltól, keresztüljött a helyiségen, és odaállt közvetlenül Crump elé. Az arca talán egy centire lehetett az övétől. A szájából áttetsző füstpamacsok szökkentek elő, ahogy beszélt.

– Vagy elteszi azt a csököt – mondta halk, udvarias hangon –, vagy lenyomom a torkán.

Crump összerezzent egy kicsit, mintha valaki oldalba könyökölte volna. Egy percig senki sem szólt. Csak álltak szemtől szemben.

Aztán Crump megszólalt. – Kell a fenének. – Farzsebébe dugta a szerszámát, sarkon fordult, és kiment. Ohls elmosolyodott, mintha valami jó viccet hallott volna, aztán megfordult, visszament a falhoz, és megint nekitámaszkodott.

– Na, akkor adja elő nekünk végre ezt az egész históriát, Marlowe – mondta. – Nem kell elkapkodni. Előttünk az egész éjszaka. Itt van Fox, ő képviseli Riverside-ot.

Elővettem egy cigarettát, rágyújtottam, szívtam néhány slukkot. Talán ideje volna kitalálni már, elmondani nekik mindazt, amit nem tudnak, hadd szórakozzanak velem, míg én hazamegyek a feleségemhez, és megiszom vele néhány gimletet. Ha megtudják, hogy Les tartozik Lippynek, és hogy Les azonos Larryvel, akivel Lola nem sokkal a halála előtt veszekedett, az egész műsor véget ér. Larry eltűnik, Muriel egyedül marad, Angel meg a nagy szemeivel és a mosolyával együtt...

– Lippy körül mindig sündörgött két gorilla – mondtam. – Nem tudom, ki gyilkolta meg Lippy-t, de először rajtuk kellett keresztüljutnia.

Ohls nem mozdult, nem szólalt meg.

– Szerintem nő csinálhatta – mondtam. – Kis fegyver, és közel férközött Lippyhez. Lippy hátat fordított neki. Whisky volt előkészítve, mintha inni akart volna. De csak egy pohár volt. Talán randija volt, és rosszul sült el.

Ohls levette a kalapját, és karimájánál fogva lelógatta maga mellett. A vékony szivar ott volt a szájában, egy ütemre rezgett szavaival.

– Láttunk már ilyesmit, Marlowe. Az ilyen elméleteket magunk is kiizzadjuk valahogy.

Fölvontam a vállam. – Ez minden tudományom, Bernie.

Ohls a kalapjával lassan ütögetni kezdte a combját, a másik kezéből kivette a szájából a szivart, nyelve hegyével leemelt egy kis dohányfoszlányt a felső ajkáról, és finoman a sarok irányába köpte.

– Maga két halottat talált egy héten belül – mondta. – Lehet, hogy véletlen. Viszont harminckét éve vagyok rendőr, és ilyen véletlent még nem láttam.

Erre nemigen tudtam mit mondani. Nem is mondtam.

– A véletlenekkel nem megyünk semmire, Marlowe. A véletlenekben hinni annyi, mint a holtvágányokban hinni. A zsaruk nem kedvelik a holtvágányokat, Marlowe.

– Tudom – feleltem. – Aggódok is miattuk. Néha éjszakákon át nem alszom.

– Maga nemcsak hogy két hullát talált egyetlen hét leforgása alatt, de mindezt egy Les Valentine nevezetű csóringer keresése során művelte, aki, mint kiderült, Clayton Blackstone sógora.

– Clayton Blackstone aggasztja?

– Aha. Nekem is vannak álmatlan éjszakáim – mondta Ohls. Odament az egyik összekaristolt jávorfa íróasztalhoz, és szivarját egy papírpohárba pottyantotta, amely még félig volt kávéval. Aztán megint felém fordult.

– Magának most nincs kliense, Marlowe. Senkit sem kell fedeznie. Hacsak önmagát nem.

– Nem tudok többet mondani, Bernie – mondtam.

– Talán mégiscsak hagyhatná, hogy Crump kezelésbe vegye, hadnagy úr – mondta Fox.

– Crump egy uniformisba bújt hasfelmetsző – mondta Ohls. – Nem szenvedhetem.

Hallgattunk. A grépfrútszín hajú gyorsíró nő ugrásra készen várta, hogy tovább irkálhasson. Csak épp nem volt mit.

Ohls felsóhajtott. – Rendben van, Marlowe – mondta, és Whitestone őrmesterhez fordult. – Igénybe vehetem a sitijüket?

– Persze – felelte Whitestone.

– Könyveljék be – mondta Ohls. – Tegyük be egy cellába. Talán eszébe jut valami összefüggés.

– Milyen váddal, hadnagy úr?

– Amit óhajt – mondta Ohls. – Találjon ki valamit.

Ezzel föltette a kalapját, és kiment.

A Poodle Springs-i kóterben csönd volt. Rajtam kívül két rabot őriztek benne, de már későre járt, aludtak. Csak az alvók neszei hallatszottak: időnként egy-egy horkantás, dűnnyögés, egyszer meg egy rövid zokogás.

Feküdtem a priccsen a sötétben. Odakint folyt a springsi éjszakai élet. Az emberek falatoztak, szeretkeztek, tévét néztek, csendesen aludtak ágyukban, lábuknál a kutyával, a konyhában halkan duruzsolt a hűtőszekrény. A fogda közvetlenül a rendőrség mellett volt, hallottam az érkező-induló járőr kocsikat, rádiójuk nehezen kivehető hangjait, a gumik alatt megcsikorduló apró kavicsokat, egyszer meg egy nagy sietve távozó autó szirénáját. De az idő java részében nem volt mit hallgatni, nem volt mit csinálni.

Azon gondolkodtam, vajon megölték volna-e Lippy-t, ha előtte mindent elmondok a zsaruknak. Ha csak legalább annyit elmondok nekik, mint Blackstone-nak. Az ilyen Lippy-féle pasasok mindig a szakadék szélén táncolnak, de a szakadék fenekéig azért hosszú az út. Blackstone-nak nem volt oka megölni Lippy-t, még akkor sem, ha rájött, hogy keresteti Lest, mert az tartozik neki. Elég lett volna, ha odaszól. Lesnek viszont volt rá oka, mint ahogy Lola Faithful meggyilkolására is, gondoljunk csak a zsarolásra. Aki megölte Lolát, kirámolta Larry iratszekrényét is. Elmosolyodtam a sötétben.

Amikor Poodle Springsben volt, Lesnek hívtam, amikor Los Angelesben, Larrynek. Nem csoda, hogy össze vagyok kavarva. A fényképet keresték volna? De miért vitte el a gyilkos valamennyit? Mert keresett valamit, és nem volt ideje mindet végignézni. Ha Larry lett volna a gyilkos, ő tudta volna, mi van az iratszekrényben. Nem kellett volna az egész kupacot elvinnie. Mindazonáltal megtehetette, mert tudhatta, hogy a rendőrök megtalálják, és talán nem akarta, hogy tudomást szerezzenek róluk, noha a képeket bármely újságoskioszkban kapni lehetett, és rajtuk volt a szignója is. Ezzel együtt lehet, hogy zavarták a képek.

A smasszer nyikorgó talpú cipőjében végigsétált a ketrecek előtt húzódó folyosón. Minden rabnál megállt néhány pillanatra, benézett, aztán továbblépett.

Sondra Lee kivételével senkit sem ismertem fel azokon az aktfotókon. Az ő fényképe viszont ott volt a kocsim csomagtartójának gumiszőnyege alá dugva. Tegyük fel, hogy Larry hajlandónak mutatkozott fizetni. Lola elvitte hozzá a képet, Larry meg megölte, és elvette, megsemmisítette. De létezik, hogy Lolának nem volt másolata? Ennyire ostoba lett volna? Nem hinném. A zsarolók nem mondanak le ilyen könnyen a hatalmukról. Még az ostoba zsarolók sem.

Cigaretta járt az eszemben. Nem volt nálam egy szál sem, még a pipám sem, és ha már itt tartunk: a cipőfűzőm, a nyakkendőm és a derékszíjam sem. Fölálltam, sétáltam néhány szűk kört. Nem lettem tőle álmos. Visszafeküdtem a priccsre. Lepedő nem volt, de matrac és pokróc jgen. Jártam már börtönökben, ahol még

ennyivel sem szolgáltak. Marlowe, a nagystílű kalandor... Ugyan miért ne tehetne volna Larry? Még akkor is, ha van egy csinos, nagy szemű kis felesége, aki imádja. Vajon ő a törvényes feleség? Nem ártana belenézni a bigámiára vonatkozó jogszabályokba, ha majd kimegyek. Elég ritka mostanában.

Vettem néhány mély lélegzetet.

És hol a kép? Lola biztos megtartott magának egy másolatot. A házában nem volt. Ha a rendőrök megtalálták volna, a kép elvezette volna őket valahová. De ugyanúgy meg voltak akadva, mint én, sőt még jobban, mert nem ismerték azokat a dolgokat, amelyek miatt én is megakadtam. Lehet, hogy a kép egy páncélrekeszben van. De akkor hol a kulcs? Egyébként pedig az olyan pálinkagőzös hangú öreg tyúkok, mint Lola, nem szoktak páncélrekeszt bérelni. Talán egy barátnőjét kérte meg, hogy vigyázzon a negatívra. Csak éppen az ilyen pálinkagőzös hangú öreg tyúkok, mint Lola, nem szokták értékes holmijaikat a barátnőikre bízni. A legegyszerűbb megoldás megint csak Larry volt, mint ahogy Lippy esetében Les. Les pedig azonos Larryvel.

Vettem néhány mély lélegzetet.

Valamikor hajnaltájban végre elaludtam, és azt álmodtam, hogy szerelmes vagyok egy óriási fotográfiába, amely Lindát ábrázolja, de valahányszor érte nyúltam, két tökéletesen egyforma rendőrbábu mindig felkapta, és tökéletes összhangban szedve lábait, elfutott velem előlem.

Reggel hatkor kaptam egy kis meleg kávé meg egy száraz zömlét. Leültem a priccse, és nekiláttam. A fejem hasogatott, a térdem sajgott. Megérintettem a helyet, ahová Crump rácsapott. Érzékeny és duzzadt volt. A gyomrom háborogva fogadta a kávé. Talán ha két órát alhattam.

Fél tizenegykor egy új smasszer tűnt fel a folyosón, és állt meg a ketrecem előtt.

– Pattanjon, Marlowe – mondta. – Ki van rúgva.

Feltápázkodtam, sántikáltam utána a folyosón, aztán föl három lépcsőfokon, aminek a tetején beléptünk a rendőrség előcsarnokába. Linda meg egy fehér öltönyös, tarka inges férfi várt rám.

A tarka inges férfi megszólított. – Harry Simpson vagyok, Mr. Marlowe. Meg kellett várnom, míg kinyit a bíróság, hogy letehessem az óvadékot.

A bőre barna volt, fényes fekete félcipője nyelvén keresztben kurta aranylánc fityegett. Az inge a köldökéig ki volt gombolva, mellén őszült a szőr. Kis, tömött bajuszt viselt, göndör hajában is bőven akadtak ősz szálak. Az ujján egy rózsaszín gyűrű. Egy Poodle Springs-i ügyvéd. Hamarosan picikémnek fog szólítani.

Linda mögötte állt; nem szólt. Olyan komoly szemekkel nézett rám, hogy szinte éreztem tekintetének súlyát. Visszakaptam a holmimat, aláírtam egy elismervényt, és kimentünk. Nem szólalt meg a riadócsengő. Linda Cadillacje a *Tilos a parkolás. Kizárólag rendőrök részére* feliratú helyen állt, mellette egy nyitott tetejű Mercedes sportkocsi, amelyről rögtön láttam, hogy csak az ügyvédemé lehet.

– Hol a kocsid? – kérdezte Linda.

– Arra hátul – feleltem.

– Akkor most hazaviszlek, aztán visszaküldöm érte Tinót – mondta Linda. – Rémesen nézel ki.

És ez még jobb volt, mint ahogy éreztem magam.

Simpson megszólalt. – Lehet, hogy be fogják idézni, Mr. Marlowe. Én megpróbálom lesírni, és őszintén szólva Mr. Potter neve is nyom valamit a latban, de garantálni semmit sem tudok.

– Ezért a pénzért nem vár csodákat az ember – mondtam.

Linda kinyitotta a Cadillac anyósülésének ajtaját.

– Szállj be, drágám – mondta.

– Mondhatok valamit a kedves papájának? – kérdezte Simpson.

– Mondja meg neki, hogy köszönöm – felelte Linda. – És hogy majd hívom.

Megkerülte a kocsit, beült, és hazamentünk. Útközben nem beszélünk.

Hazaérve Linda megszólalt. – Azt hiszem, nem ártana zuhanyoznod és aludnod egyet. Később is beszélhetünk.

Fáradtabb voltam, mint hogy vitatkozzam. Megtettem, amit javasolt, bár a sorrendet megfordítottam.

Este hatra már csaknem teljesen visszanyertem emberi formámat. Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, selyemköpenyben, duzzadt térdemen jeges pakolással ültem a medence partján. Tino vodkagimletet hozott nekünk jéggel, nekem duplát, a madame-nak szimplát. Elnéztem az itókát a vastag, szögletes pohárban: áttetsző, sárgás színe volt. A medence vizét könnyű esti szél borzolta. Belekortyoltam a gimletbe, éreztem, mint simít végig az ital az idegpályáimon. Lindára néztem. Egy széken ült, mindkét talpával a padlón, térdeit összeszorítva, kissé előrehajolva, két kezével az ölében tartva poharát.

– A papa dühös – mondta.

– Teszek rá – mondtam.

– Ő hozott ki.

– Akkor is teszek rá – mondtam. – Te hogy vagy?

Linda lassan ingatni kezdte a fejét, és úgy bámult a poharába, mintha ott rejlene valami válasz, amit nem tud egészen kihüvelyezni.

– Voltam már sitten, Linda. Szakmai ártalom, ugyanúgy, mint az unottság meg a sajtó láb.

– A rendőrségen azt mondták, akadályoztad az igazságszolgáltatás munkáját.

– A rendőrségen mindig azt mondják, ami az érdekükben áll – mondtam. – Azt akarták, hogy mondjak el nekik valamit, ami véleményem szerint nem tartozik rájuk.

– És ezért lecsuktak? Ez törvényes?

– Valószínűleg nem, de azért megesik. Egy idő múltán megérti az ember.

– Törvényes, hogy nem mondd meg nekik, amire kíváncsiak?

– Valószínűleg ez sem az. De az én szakmámban hamar elveszti az ember az önbecsülését, ha hagyja, hogy rendőrök dirigáljanak neki.

– Őszintén szólva én már azt sem értem, hogy tudod e mellett a munka mellett megőrizni az önbecsülésedet – mondta Linda.

– Mert időnként börtönbe kerülök miatta? Mert időnként kapcsolatba kerülsz miatta az alsóbb néposztályokkal?

– A mindenségedet, Philip, ez sportszerűtlen! – mondta Linda. – Nem tehetek róla, hogy gazdag az apám.

– Erről nem tehetsz – mondtam. – És én sem. Valamit azonban tudomásul kell vened. Ebben az országban csak egy módja van annak, hogy valaki annyira meggazdagodjon, mint Harlan Potter: ha talál a törvényen néhány kiskaput, ha megszeg néhány szabályt, és olyan emberekkel tárgyal, akikkel te nemigen ülnél le teázni.

Linda hevesen megrázta a fejét.

– Ilyesmiről nem tudok. De nem is érdekel. Én csak azt tudom, hogy én nem efféle házasságra vágyom. Minden második éjszakát máshol töltesz. Azt se tudom, hol vagy és mit csinálsz. Meg is ölhetnek. Reggel arra ébredek, hogy szól a telefon,

és közlik, börtönben vagy. Az én férjem. Itt? Itt, Poodle Springsben? Börtönben?

– Képzelem, délben mivel fognak felhívni – mondtam.

– Az ég szerelmére, Marlowe, ne légy már ilyen fenségesen antisznob! Ezek a barátaim. Adok a véleményükre. Szeretném, ha ők is adnának a tiédre. Nem akarom, hogy a hátam mögött kiröhögjék a férjemet.

– Azt amúgy is megteszik – mondtam. – De nem azért, mert szimat vagyok. És nem azért, mert egy éjszakát a börtönben töltöttem. Azért röhögnek rajtam, mert nem vagyok sikerember. Nincs egy buznyákom sem. Ebben a nagy köztársaságban így alkotnak véleményt az emberek, drágám.

– De nekem van pénzem, elég mindkettőnk számára.

– Mást se teszek, mint ezt próbálom megértetni veled: épp ezért nem fogadhatom el. Ahhoz, hogy be ne fuccsoljak, szabadnak kell lennem. Teljesen a magam urának. Nekem, Marlowe-nak, a Kanálisok Lovagjának. Én döntöm el, hogy mit teszek. Engem nem lehet rángatni, nem lehet taszigálni, még szerelemmel sem. Igen, a pénz egyenlő a sikerrel, de túl sokat kell feladni érte.

Hosszú szónoklat volt. Leöblítettem egy kis gimlettel. Nem segített. A gimlet délutánra való, csöndes bárocskákba, csillogó tetejű asztalokra, üvegeken megcsillanó fények közé, olyan helyekre, ahol ropogós fehér inget viselő, feltűrt mandzsettájú mixer készíti el. A gimlet asztalokon nyugvó, egymást fogó kezekhez való, a semmit sem mondáshoz, a mindent tudáshoz. Az asztalra tettem a poharamat. Linda bele se kóstolt az övébe; csak belebámulásra használta.

– Amikor meg itthon vagy – mondta fahangon –, és lefekszünk, a komódon, a tárcád és a kocsikulcsod mellett mindig ott hever egy revolver.

– Azelőtt a fogam között tartottam alvás közben – mondtam –, de úgy gondoltam, erre kint a sivatagban nagyobb biztonságban van az ember.

Linda föl nézett a poharából, és egy percig szótlánul nézett rám.

– Ez nem megy – mondta végül. Felállt, a poharát még mindig mindkét kezével fogta. – Nem mondom, hogy a te hibád... de nem megy.

Megfordult, és bement a házba.

Fogtam csaknem hiánytalan dupla gimletemet, néhány másodpercig bámultam, aztán elfordítottam a csuklómat, vékony sugárban a földre ontottam az italt, az üres poharat szájával lefelé óvatosan az asztalra tettem, aztán hátradőltem a nyugágyban, és figyeltem, mint olvad a jég a térdemre tett borogatásban.

Az éjszakát a vendégszobában töltöttem. Reggel korán elhagytam a házat. A Riverside-on bementem kávézni egy bisztróba, ahol töltött tortillát is árultak, meg apró kulcstartókat, amelyeken valódi aranyfityegők fityegtek. Muriel Valentine háza felé gurulva a sivatag kíméletlenebbnek rémlett, mint eddig bármikor. A földnek, akár egy előkelő özvegynek, volt valamilyen szembeszökően elkínzott jellege, a kaktuszok is jóval esetlenebbnek hatottak, mint előző nap. A közömbös, acélkemény égbolton egyetlen felhő sem látszott, száraz, kegyetlen hőség csapott meg, amikor Muriel háza előtt kiszálltam a kocsiból. Csöngetésemre az inas nyitott ajtót, a hallban váratott, míg elment szólni Mrs. Valentine-nak.

Muriel arca üres volt, akár imént a sivatag, a szeme olyan, mintha sírt volna, az ajka csak egy vonás. – Nincs itt – mondta.

– Mármint a férje – mondtam.

– Igen. Nem tudom, hol van.

Előbukkant a nyelve hegye: megnedvesítette az alsó ajkát, aztán visszahúzódott.

– Mikor ment el?

– Az azután való nap, hogy maga hazahozta – mondta Muriel.

– Ugye tudja, hogy Lipshultz meghalt? – kérdeztem.

– Igen.

– Tudta, hogy az apjának dolgozik? – kérdeztem.

Hátrahőkölt, mintha egy kígyót dugtam volna az orra alá.

– Az Agony Club a maga apjáié – mondtam.

Nem válaszolt. Csak nézett rám rezzenéstelen arccal, nyelve hegyével időnként megnyalta alsó ajkát. Én meg néztem őt. Semmi más nem történt. Végül sarkon fordultam, kimentem, és becsuktam magam után az ajtót. Murielnek még rosszabb érzései voltak, mint nekem. Beszálltam az Oldsba, egy percig csak ültem, bámultam a semmibe, aztán elfordítottam a slusszkulcsot, és elindultam be Los Angelesbe.

Angel a ház utca felőli verandáján ült, és a partot nézte. Kistányér volt előtte, rajta kihúlt pirítós meg egy csésze megfeketedett tea, amelyben még benne volt a teászacskó. Angel egy hintaszékben ült, felhúzott lábakkal, két karjával átölelve térdét, állát a térdén nyugtatva. A hintaszék lengett egy kicsit, de Angel valójában nem hintázott.

– Nincs itt – mondta.

– Várja? – kérdeztem.

– Igen. Nem mentem dolgozni. Képtelen vagyok. Itt kell lennem, ha megjön.

– Nem tudom, hol van – mondtam. – Nincs ott, ahol hagytam.

A hintaszék megmozdult egy kicsit. Angel nem szólt.

A homokhoz súrlódó hullámverés fojtott moraja volt a hangkulisszánk. A parton emberek sétálgattak. Fönt, a strandon egy buldózer, rendezgette a homokot egy új

játszótér mellett.

– Larry nem érdemli ezt meg, Angel – mondtam. – Semmi gerince.

– Szeretem – felelte Angel vállat vonva. A hintaszék megint mozdult egy kicsit, aztán megállt.

Murielre gondoltam, az arcára, amin nem látszott más, csak fájdalom. Angelre néztem. Vajon ezt is megbocsátaná? Egy másik nőt? Egy frászt: egy másik feleséget? Ezért a vizesnyolcasért két feleség is bolondul. Nekem, ha így megy tovább, egy se lesz. – Nem sejti, merre lehet? – kérdeztem.

A fejét rázta.

– De vissza fog jönni – mondta. – Előbb-utóbb visszajön.

– Nem vagyok benne olyan biztos, hogy nem ő ölte meg Lippy-t – mondtam.

– Sose tenne ilyet – mondta Angel.

– És ha ő ölte meg Lippy-t, akkor lehet, hogy ő ölte meg Lolát is.

Angel szomorúan ingatta a fejét, és a partot nézte.

Nem tudtam, mit mondhatnék még ezen kívül. Ha Larry ölte meg Lolát, és én segítettem neki meglógni, akkor Lippy miatt legalább akkora slamasztikában vagyok, mint ő. Kényszeredetten rávigyorogtam Angelre, aztán otthagytam. Amikor visszanéztem, még mindig rezzenéstelenül ült, és a partot bámulta.

Behajtottam a belvárosba, hogy megnézzem, mi van Bernie Ohlsszal. Ott ült a kalitkájában. Üres íróasztal, rajta egy telefon, mögötte forgószelek, az ajtó belső lapján egy kalapfogas.

– Harlan Potter hozta ki? – kérdezte, amikor benyitottam. – Vagy alagutat ásott a fal alatt?

– Potter – feleltem.

– Lefogadom, hogy a lányával együtt nagyon örültek magának – mondta Ohls.

– Mint majom a farkának – bólintottam. Leültem az íróasztala előtt álló egyszerű székre. A falakon nem voltak képek, nem voltak idézetek, de még egy ablak sem. Tudomásom szerint Ohls legalább kilenc embert ölt meg, többeket akkor, amikor úgy gondolták, hogy a fegyverükkel sakkban tartják.

Az irodája olyan üres volt, mint egy pincér tekintete.

– Nem néz ki valami jól, Marlowe – mondta. – Inkább olyannak, mint aki rosszul aludt és pocsekul reggelizett.

– Les Valentine és Larry Victor ugyanaz a tag – mondtam.

Ohls úgy ült, hogy az egyik lábát az asztala kihúzott alsó fiókjára támasztotta. Most levette róla a lábát, elfordult a székével, és lassan mindkét lábát letette a földre.

– Ez biztos? – kérdezte. Láttam, hogy végiggondolja a dolgot. – És mindketten nősek, ugye? – kérdezte.

– Igen.

– Maga ezt tudta már egy ideje.

– Már Lola Faithful halála előtt tudtam – mondtam.

– Ha elmondja nekünk, talán nem teszik taccsra Lipshultzot – mondta Ohls.

– Lehet – mondtam.

Ohls visszafordította a székét, és megint föltette az egyik lábát a kihúzott fiókra. Két kezét összekulcsolta a tarkója mögött.

– Marlowe, a sivatag bajnoka – mondta. – A nagymenők magánhekusa.

Elengedtem a fülem mellett. Megérdemeltem, ami rám várt.

– Nem gondolja, hogy ezúttal egy kicsit túljátszotta a szerepét, okostóni? És hogy valaki olyan is földobta a talpát, akinek nem feltétlenül kellett volna? Tegyük fel, hogy Lippy egy kicsit jobban rászolgált, mint egyesek. De nem most, és nem ettől a fickótól.

– Senki sem szolgál rá, Bernie.

– Helyes, Marlowe, hadd vérezzen csak egy kicsit a szíve. És amíg vérzik, magyarázza már el nekem, miért szíveskedik most a segítségünkre sietni.

– Mert azt hiszem, ő csinálta – mondtam.

– Szóval azt hiszi, hogy ő csinálta – mondta Ohls. – És ki kérte fel, hogy beleártsa magát? Ez rendőrmunka, barátom.

– Ez az ürge egy szerencsétlen flótás, egy gerinctelen tróger, de van egy bájos kis nője, aki olyannak imádja, amilyen.

– Csak egy? – kérdezte Ohls.

Vállat vontam. – Majd erre is rátérek. Még mindig nem tudom, hogy ő tette-e, de el kell ismernem, hogy valahányszor végiggondolom, mindig valószínűbbnek látszik.

– Maga meg fedez egy ilyen tagot. Csak azért, mert az illetőnek bájos felesége van.

– Boldognak látszottak, Bernie. Maga az ilyesmit nemigen veszi észre. És mindemellett volt egy olyan érzésem, hogy ha maga egyszer ráteszi a kezét, olyan gyorsan bevágja a San Quentinbe, hogy a hivatalból kirendelt védőnek még arra se lesz ideje, hogy a dossziét kinyissa.

– Nem szokásom ártatlan embereket börtönbe juttatni, Marlowe.

– Tudom, hogy nem szokása, Bernie, viszont azt is tudom, hogy a gyanúsítottakat sem szokta elhessegetni magától. Ez az ember vitatkozott az áldozattal, valószínűleg az előélete sem egészen folttalan... Egyébként meg annyi sütnivalója sincs, mint egy ökörnek... – Széttártam a karomat.

– A mixer szerint akkor tört ki a patália, amikor Lola valami fényképet mutatott az emberünknek. Erről tud valamit?

– Larrynek volt egy iratszekrényre való aktfotója – mondtam. – Amikor rátaláltam a műtermére, megnéztem a fiókjait.

– Mikor mi néztük, nem volt ott semmi – mondta Ohls. – És kikről készültek azok az aktfotók?

– Nőkről, elég merész pozitúrákban. Olyasfajta képek, amilyenekért huszonöt

évvel ezelőtt még lehetett valami pénzt kapni.

– Ma már kevésbé – mondta Ohls. – Hacsak nem zsarolásra használja valaki.

Vállat vontam.

– Na jó, Marlowe – mondta Ohls. – Akkor most elmond nekem szépen mindent, a legelejétől kezdve, részletesen és nagyon lassan, nehogy összezavarjon. Miután pedig meghallgattam, és látom, hogy nem akar átverni, behívok egy gyorsíró, és az ő jelenlétében szépen megismételjük az egészet.

Két lábát az asztalra polcolta, hátradőlt a székén, kezét összekulcsolta a hasán.

– Rajta – mondta.

Gyakorlatilag mindent elmondtam neki, csak azt hagytam ki, hogy a kocsim csomagtartójában van egy kép, amely Sondra Lee-t ábrázolja. Amikor rátértem a Blackstone-nal kapcsolatos epizódra, Ohls halkán füttyentett egyet. Miután pedig befejeztem, megkérdezte: – És maga még ezek után is azt hiszi, hogy nem ez a Larry, Les vagy akárhog is hívják csinálta?

– Nem tudom, Bernie. Itt vagyok. Elmondtam magának, amit tudok. És mindketten tisztában vagyunk vele, meddig rohangál még ez az ember, ha Clayton Blackstone-nak tudomására jut, hogy a lánya férje bigámista.

– Egy kis munka a gyors kezű Eddie-nek.

– Egy csekélység – mondtam.

– Vádat emelhetnék maga ellen az igazságszolgáltatás akadályozása miatt – mondta Ohls. – Továbbá rendőr kötelességteljesítés közben való akadályozásáért, bűnöző szökésre való felbujtásáért és szökéséhez nyújtott segítségért, gépjármű adatainak fondorlatos eszközökkel történt illetéktelen megszerzéséért, rendőr szerepében való fellépésért, és mert hülyébb, mint hat pár rendőrcsizma.

– Van nálam egy könyvtári könyv is – mondtam –, amelyiknek már lejárt a kölcsönzési ideje. A többivel együtt esetleg ezt is törölni lehetne.

– Tűnjön el – mondta Ohls.

– Na és a gyorsíró? – kérdeztem.

– Teszek a gyorsíróra – mondta Ohls. – Viszont figyelmeztetem, Marlowe: ha legközelebb akár csak fűre lép egy parkban... – Elbocsátólag intett, keze fejét fordítva felém. Ahogy az ember egy szúnyogot hesseget el.

Fölálltam és kimentem.

A mozgás néha jó helyettesítője a cselekvésnek. Nem volt más dolgom, nem volt kit meglátogatnom, így aztán kifurikáztam West Los Angelesbe, hogy megnézzem, mi újság Sondra Lee-vel. Megint a hosszú combú, szőke recepciós lány fogadott. Közölte, hogy Sondra Lee a következő fél óra bármely percében várható. Leültem a karfa nélküli, ezüstsínű díványra, amely a bal oldali fal mentén kanyargott. A falakon, ezüstkeretben, a cég klienseinek teátrálisan megvilágított, fekete-fehér divatfotói függtek azt a fajta erotikát sugallva, amelyet csak divatfotósok képesek lencsevégre kapni. Az egyik kép Sondra Lee-t ábrázolta, profilból, amint fején egy malomkerék nagyságú fekete kalappal valami éteri messzeségbe réved. És ezzel sokkal jobban fel volt öltözve, mint azon a felvételen, amely összegumizva ott lapult a zsebemben.

Az idő úgy araszolt, mint egy elhízott hernyó. Aztán egy vékony, túlóltözött asszony lépett be, átvett néhány üzenőcédulát a recepciós lánytól, és bement hátra. Jött egy másik nő is, hollóhajú, sápadt arcú, bíbor ajkú; váltott néhány szót a lánnyal, aztán bement az egyik irodahelyiségbe. Körülnéztem, észrevettem egy ezüsttalapzaton álló hamutartót, közelebb húztam magamhoz, elővettem egy cigarettát, és rágyújtottam. A kiürült gyufásdobozt a hamutartóba pottyantottam, és szívtam egy-két slukkot. A recepciós lány mögötti falon egy bendzsó alakú, nagy falióra függött. Olyan halkán ketyegett, hogy beletelt egy kis idő, mire meghallottam. Időnként halkán felberregett a telefon, mire a lány felvette, és lelkesen beleszólt: – Triton ügynökség, jó napot! – Kábé negyvenszer mondhatta, amíg ott voltam, mindennemű változtatás nélkül. A cigarettám csikkre égett. Beletettem a hamutartóba, és kinyújtóztattam egy kicsit a hátamat. Mialatt nyújtóztattam, megjött Sondra Lee. Kis sárga ruha, és nagy sárga kalap volt rajta. Nem ismert meg, noha felálltam és megszólítottam: – Miss Lee!

Azzal a személytelenül barátságos tekintettel fordult felém, amely a gyakorta felismert emberek sajátja.

– Marlowe vagyok – mondtam. – A minap ott jártam magánál, és egyebek közt Les Valentine-ről beszélgettünk.

A mosoly ugyanolyan személytelen maradt, de már nem volt olyan barátságos.

– És? – kérdezte.

– És olyan jól elbeszélgettünk, hogy szívesen folytatnám egy kicsit.

– Elnézését kérem, Mr. Marlowe, sajnos nem tehetem. Felvételem van ma délután.

Odamentem hozzá, és eközben elővettem a zsebemből a fényképet, és kisimítottam. Ügy tartottam, hogy csak ő lássa, a recepciós lány ne.

– Csak néhány percről lenne szó – mondtam. – Talán tudna nekem segíteni ezzel a képpel kapcsolatban.

Ránézett, de az arca nem árult el semmit.

– Jó, rendben van – mondta. – Odabent beszélhetünk.

Egy kis öltözőhelyiségbe vezetett, amelyben egy villanykörtéssel keretezett nagy tükör állt. A tükör alatti asztal tégelyekkel, tubusokkal, púderekkkel, ecsetekkel volt tele. Előtte egy szék állt, az ajtótól jobbra, a falnál egy dívány meg egy magas rendezői szék, amelynek hátoldalára, a fekete vászonra fehér betűkkel ez volt írva: *SONDRA*. Sondra leült a székbe, hosszú lábait lezserül kinyújtva, bokában keresztbe téve.

– Szóval maga is csak egy mocskos kis zsaroló – mondta a szemembe nézve.

– Nem is vagyok olyan kicsi – feleltem.

– Csak hogy tudja, maga patkány: tőlem egy bűdös vasat se kap azokért a képekért. Merthogy még annyit sem érnek. Küldje el őket képeslapoknak, nyálazza ki a buszmegállóknak, nem érdekel. Harminc éve elmúlt már az idő, amikor az ilyesmivel ártani lehetett volna nekem.

– Ezek szerint Larry Victor nem sokra ment velük – mondtam.

– Nem többre, mint maga, csórikám – felelte Sondra Lee. Elővett egy füstsűrűs cigarettát, a szájába biggyesztette és meggyújtotta egy áttetsző öngyújtóval, amelyen látni lehetett, mennyi gáz van még benne.

– De azért megpróbálta – mondtam.

– Naná, hogy megpróbálta. Minden trágadomb ezt teszi.

– Maga meg közölte vele, hogy húzza le magát – mondtam.

– Tommy közölte vele – mondta Sondra Lee.

– De maga azért rásegített egy kicsit – mondtam.

Sondra megrándította a vállát. – Szerencséje, hogy most nincs itt Tommy – mondta.

– Az – mondtam. – Legutóbb is alig úsztam meg ép bőrrel.

Arca jelezte: nemigen emlékszik a legutóbbi alkalomra.

– Ott jártam maguknál – mondtam. – Egy Les Valentine nevű fotósról kérdezősködtem.

– Be voltam állítva – mondta.

– Tudom, és ha jól emlékszem, megkérdezte, volna-e kedvem maga mellé inni magam.

Ha emlékezett is rá, nem mutatta. Nem látszott rajta zavarodottság.

– Tommy rettentően utálja, ha beszívok – mondta, de a hangja nem olyan volt, mint akit ez izgat. – Nyögje ki végre, mit akar, Marlowe. Vagy maga is azok közé az alakok közé tartozik, akik rögtön elvesztik a lábuk alól a talajt, ha egy olyan nővel beszélgetnek, akinek az aktfotóját a kezükben tartják?

– Ellenkezőleg. Ez az egyik kedvenc időtöltésem – mondtam. – Most viszont Larry Victor frakkját szeretném elkapni.

Sondra Lee fölkapta a fejét, egy percig szótlánul méregetett.

– Larryét? Hogyhogy?

– Egy ügy kapcsán, amelyen dolgozom – feleltem.

– Nem akar megvágni?

– Nem merném – feleltem. – Mit tud nekem mondani Larryről?

– Tipikus csúszómászó – mondta Sondra. – Harmadosztályú képecskéket készített, nem is tudott megélni belőlük, csak úgy, hogy pornólapoknak meg pornókönyvekbe dolgozott. Sokunkat lekapott kezdő korunkban, amikor még küzdenünk kellett a megélhetésért, amikor még csak próbáltunk feltűnni. Egész szép kis lőlapja volt, sok modellt lefektetett. A fene se tudja, hogy csinálta... parókát viselt, mindig izzadt a tenyere... De azért... – Sondra Lee fölvolta a vállát.

– A negatívokat pedig megőrizte, és ha valamelyik lány befutott, azt megpróbálta zsarolni – mondtam.

– Vagy ha az illetőnek sikerült bekerülnie a filmhez – mondta Sondra. – A stúdiókat idegesíti az ilyesmi. Akik filmre kerültek, biztos fizettek neki.

– Nem is olyan rossz bolt. Egyszer eladja a fotókat direktben, aztán egyik-másikat később is, többért.

– Olyan, mint egy jó részvény – mondta Sondra Lee. Elmosolyodott, nagyot szívott a cigarettáján, jó ideig benntartotta, majd mosolyán át lassan kibocsátotta a füstöt. – De változnak az idők. Néhány év elteltével senkit sem érdekelt már, ha valaki nyilvánosan mutogatta a hátsóját, és Larry üzlete befuccsolt.

– Túlhaladták a rohanó idők – mondtam. – Mint a postakocsit. Tudta, hogy megnősült?

– Amint kikecmeregtem abból a mocskból, amiben ő úszkál, hamarosan szem elől tévesztettem.

– És nem ismer egy Les Valentine nevezetű fényképészt?

– Nem.

– Muriel Valentine-t? Muriel Blackstone-t? Angel Victort?

Sondra csak a fejét ingatta.

– Emlékszik Larry valamelyik közelebbi barátjára azokból a régi szép időkből? – kérdeztem.

Sondra Lee kurtán föl kacagott. – Barátjára? Én ugyan nem tapasztaltam. Ha annak a kis féregnek egyáltalán volt valamilyen barátja, akkor az valószínűleg nő lehetett.

– Megint a fejét ingatta. – Ezt sose tudtam megérteni.

– Emlékszik valamilyen névre? – kérdeztem.

Megint szívott egyet a cigarettájából. És ingatta a fejét.

– Nem – mondta. – Nem emlékszem.

– És nem sejtí, merre lehet most?

– Miért? – kapta fel a fejét Sondra Lee. – Eltűnt?

Bólintottam.

– Nem tudom – mondta. – Fogalmam sincs.

A fényképe még mindig a kezemben volt. Odaadtam neki.

- Jó kis bőr voltam akkoriban – mondta.
- Még mindig az – mondtam.
- Rám mosolygott. – Köszönöm – mondta. Elindultam az ajtó felé.
- Marlowe – szólt utánam.
- Kezemben a kilincsgombbal megálltam, és hátranéztem.
- A legutóbbi látogatásának minden pillanatára emlékszem – mondta.
- Én is – feleltem.
- Rám mosolygott. – Az ajánlat még érvényes – mondta.
- Köszönöm – mondtam én. Rávillantottam lóvigyoromat, és távoztam.

31

Elindultam vissza Westwoodnak, át a Village-en, föl a Hilgardra, elhúztam az UCLA* előtt, rákanyarodtam a Sunstre, és keletnek hajtottam.

Jóformán alig ismertem Larry Victort, de máris kezdett nagyon elegendem lenni belőle. A házasságom válságba került, a zsaruk azon versengtek, melyikük tud olyan tervet kimódolni, amelynek révén a lehető leghosszabb időre ültethetnének le. Clayton Blackstone és Eddie Garcia ott ólálkodott körülöttem, és minél többet tudtam meg Larry Victorról, annál inkább csodálkoztam, miért foglalkozom vele egyáltalán. Lehet, hogy ő ölte meg Lolát, és talán volt olyan ostoba, hogy ezt a saját műtermében művelje. Lehet, hogy Lippy is ő ölte meg, és lehet, hogy keményebb legény, mint amilyennek néztem. És ha valaki olyan ostoba, hogy megöl egy nőt a saját műtermében, miután nyilvánosan veszekedett vele, vajon képes-e ez a valaki olyan ravasz lenni, hogy a két gorillát félreállítsa valahogy, hogy ez idő alatt lelője Lippy, miközben iddogálnak, és Lippy kibámul az ablakon?

A félig pálmafák közé rejtezett, ostobácska kinézetű, rózsaszín Beverly Hills Hotel előtt gurultam el. A Sunset mindkét oldalán hatalmas villák sorakoztak, olyan költségesek és ízléstelenek, amilyeneket csak Dél-Kaliforniában képesek összehozni. Filmcsillagok, rendezők, producerek, ügynökök laktak bennük, akik megtalálták a módját, miként lehet kellőképp becsomagolni és álmokként eladni az ürességet.

Lola egy képpel zsarolhatta meg Larryt, és nem lehetett olyan ostoba, hogy az egyetlen létező példányt vigye el a találkozóra. Biztos, hogy volt másolata. De hol lehet? Úgy feltúrtam a házát, mint talján a makarónit, mégse találtam semmit. Hova a fenébe dughatta? Hová a fenébe rejtenék én valami ilyesmit?

Ekkorra már bent jártam a sűrűjében. Sose látott énekesek plakátjai, francia parasztházaknak maszkírozott butikok virítottak rám. A Horn Avenue sarkán egy hosszú, göndör hajú srác kanyarodott előttem a Sunstre egy akkora kétülékes sportkocsiban, amely nagyobb volt, mint az én Oldsom. Visító gumikkal tette meg azt az ötven métert, ami után a jelzőlámpa miatt fékeznie kellett. A kocsironda volt, esetlen, hivalkodó, gazdaságtalan, városi forgalomban nehézkes, viszont jó sok pénzbe került.

Hajtottam tovább Hollywoodon keresztül, aztán a Kenmore-nál föl kanyarodtam Lola házához. Támadt egy ötletem.

A fű még valamivel gondozatlanabbnak látszott, de minden más változatlanak tűnt. Leálltam a ház előtt, fölmentem a bejárathoz, és megálltam az árnyékot vető, kiugró eresz alatt. A levélláda tele volt mindenfélével, amit Lolának már nem volt alkalma elolvasni; alatta kis kupacba gyűltek a reklámcédulák és szórólapok. Nyilván senki sem értesítette a postát. Kivettem a leveleket a postaládából. A legtöbbje számla volt, semmi személyes nem akadt köztük. Megint kinyitottam az

ajtót, ugyanúgy, mint legutóbb, és bementem, mint legutóbb. Legutóbb egy képet kerestem. Ezúttal valami mást: egy kulcsot, egy elismervényt, valami olyasmit, ami rávezethet a kép hollétére. Mert ott kellett lennie. És ott is volt. Egy óra múltán megtaláltam. Íróasztalának egyik rekeszében, a belegyömöszölt, kifizetetlen számlák közt megtaláltam a Union pályaudvar csomagmegőrzőjének egyik szelvényét.

Fél órámba került, mire kiértem a Unionra, megtaláltam a csomagmegőrzőt, és átnyújtottam a cetlit. Az ősrég néger becsoszogott vele a polcok útvesztőjébe, hogy aztán kábé három hét múltán egy lapos manilaborítékkal bukkanjon elő, aminek a hajtókája celluxszal volt leragasztva. Az elejére nagy, cikornyás betűkkel ez volt írva: *LOLAFAITHFUL*. A *Faithful* „i”-jén egy kis kör helyettesítette a pontot. Fogtam a borítékot, átmentem a váróterembe, leültem egy üres padra, és kinyitottam. Egy levlapméretű fénykép és egy negatívot tartalmazó kis áttetsző zacskó volt benne. A kép Muriel Blackstone Valentine-t ábrázolta magas sarkú bőrcsizmában. Más semmiben. Meztelen teste maga volt az ígéret. Csábító mosolya kissé féloldalasra sikerült, a szeme üvegesen csillogott. Fölemeltem és a fény felé tartottam a negatívot. Stimmelt. A képpel együtt visszatettem a nagy borítékba, és elindultam az árkádok felé, a taxidroszt mögé, ahol a kocsimat hagytam.

Visszamentem Venice-be, ahol Angel pincémeként dolgozott a parton egy könyvesbolttal kombinált kávézóban. Az ebédelők hulláma már levonult, csak néhány korai piás ücsörgött a járdán álló asztaloknál, olyan pofával fogták poharukat, mint akiknek bőven elég az az egy is, épp csak azért isszák, hogy valahogy elüssék az időt. Leültem, rendeltem egy kávé. Angel hozta ki.

– Szakítson rám egy percet – mondtam. – Szeretnék mutatni magának valamit.

A lábammal odahúztam neki egy széket.

– Nem ülhetek le a vendégekhez – mondta Angel –, de épp esedékes a pihenőidőm. Jöjjön, menjünk hátra.

Követtem. Keresztülvágtunk a konyhán, bementünk a raktárba, ahol a meztelen salakblokk falak mentén ötliteres üvegekben feltornyozva állt a paradicsompüré és az étolaj. Az ajtó mellett egy vödör és egy nyeles felmosó árválkodott.

Elővettem Muriel fényképét, és odaadtam Angelnek.

– Ismeri? – kérdeztem.

Angel a fejét rázta. Elpirult. Ami engem illet, az utóbbi időben annyi aktfotót láttam, hogy el is felejtettem, hogy esetleg zavarba hozom. Tetszett, hogy ilyen pirulós.

– Ne haragudjon – mondtam –, de csak ez az egy képem van róla.

– Nem tesz semmit – mondta Angel, és megint a képre nézett. – Csodálatos teste van – mondta.

– Az – mondtam. – Ezt a képet Larry készítette.

– Larry?

– Nem tudom bizonyítani, de tudom, hogy Lola ezt a felvételt mutatta Larrynek, amikor összevesztek. Ezzel akarta megzsarolni.

– Mert aktfotókat készített?

– Mert ez a nő a felesége.

Angel bizonytalanul rám mosolygott.

– Nem értem – mondta.

– Larry a Les Valentiné nevet is használja – mondtam. – Ezen a néven vette el ezt a nőt, Muriel Valentine született Muriel Blackstone-t.

– Larry engem vett feleségül – mondta Angel.

– Igen – feleltem. – Les meg ezt a nőt vette el. És Les meg Larry ugyanaz a személy.

– Ezt nem hiszem el – mondta Angel.

– Nincs is rá oka – mondtam. – De ez az igazság. Amíg tudtam, titkoltam maga elől.

– Én nem tudom, hogy maga miért jött ide, és miért hazudozik nekem ilyesmiket – mondta Angel. – Maga vagy nagyon gonosz, vagy nagyon beteg.

– Csak fáradt – mondtam. – Belefáradtam már, hogy csak gázolok, gázolok ebben a mocsárban. Lehet, hogy a férje megölt valakit, lehet, hogy nem, de megint meglógott, én meg nem tudom, hol van, és nem is érdekel. Elegem van a titkokból.

– Maga még mindig nem tudja, hol van Larry? – kérdezte Angel. Mintha mindaz, amit legutóbb mondtam neki, az egyik fülén bement volna, a másikon meg ki.

– Nem tudom – feleltem. – Maga tudja?

– Nem. Maga szerint történt vele valami?

– Nem. Szerintem azt. tette, amihez ért. Megpucolt.

– Sose hagyna itt engem – mondta Angel.

Csak a fejemet ingattam. Fogalmam sem volt, mihez fog kezdeni, hová fog menni Les/Larry, és már kezdtem kételkedni, hogy valaha is megtudom.

– Sose hagyna itt – ismételte Angel.

Előkotortam egy névjegyet, és odaadtam neki.

– Ha megtudja, hol van – mondtam –, ezen a számon felhívhat.

Oda se nézve vette el. Nemigen hittem, hogy felhívna. Még azt se nagyon hittem, hogy valaki még egyáltalán föl hív ebben az életben.

Kijöttem az étteremből, lementem a partra. Imbolyogva jött felém a Csendes-óceán. Fáradtnak ható hullámok nyaldosták a homokot, össze-összegyűltek, lassan kifehéredtek, elsimultak.

Ideje volt visszamenni Springsbe.

Linda a nappaliban járkált a bárpultba épített Hammond-orgona, az üvegfalba börtönzött pillangók és a túlméretezett kandalló között. Muriel Blackstone aktfotója a bárpulton hevert.

– Bevallom, meg vagyok döbbenve – mondta Linda. – Fogalmam se volt róla, hogy Muffy Blackstone... – Megcsóválta a fejét.

– Néha a legtisztábbnak látszók a legpiszkosabbak – mondtam. Ilyeneket is tudok.

– Lehet, hogy így van, de akkor sem tudom, hogy miért pont az én férjemnek kell ezt előkaparni. Komolyan kérdelem tőled, Philip: téged ez nem hoz zavarba? – intett a fejével Linda a fénykép felé.

– Rég elmúlt már az az idő, amikor engem még zavarba lehetett hozni – mondtam.

– Pedig neked sem ártana. Én zavarban vagyok.

– Én nyomozó vagyok, hölgyem. Ezt már akkor is tudta, amikor hozzám jött.

– Azt hiszem, nem gondoltam, hogy a nap minden percében az leszel.

– Gondolom, azt hitted, hogy keskeny bajuszt növesztek majd, portóit iszogatok, és közben azon töröm a fejem, ki ölhette meg Mrs. Posselthwait unokahúgát, Sue Sue-t Boslewick báró kastélyának a kertjében, és hogy lehet, hogy az illető nem lépett bele a virágágyásba. És mindeközben néha egy-egy szórakoztató rendőrfelügyelővel vacsorázunk.

– A mennykő csapjon beléd, Marlowe! Hát te soha egy milliméternyit se vagy képes változtatni?

– Az attól függ, miről van szó – mondtam. – Hogy hol élünk, kivel járunk össze és hová megyünk nászútra, azon tudok változtatni. Te viszont azt kéred tőlem, hogy magamon változtassak. Hogy legyek más. Erre nem vagyok képes. Vagyok, aki vagyok: egy pasas, aki mikor előkerül végre, disznó képekkel hozakodik elő.

– Meg két gyilkossággal – felelte Linda –, és valami bigámista históriával.

– Hát igen – mondtam. – És a feketeleves még valószínűleg hátravan. Ebből élek. Így tudok továbbra is az az ember lenni, aki megkérte a kezéd.

– És ha szegény volnék?

– Nem vagy szegény. Én szegény vagyok, te meg nem – mondtam. – Nincs értelme nem létező dolgokról társalogni.

– És ezzel a fényképpel mit fogsz csinálni? – kérdezte Linda.

– Nem tudom – mondtam. – Eddig se igen értettem ezt az ügyet, és most már egyre kevésbé értem.

Linda odalépett a bárpulthoz, és kezébe vette a fényképet.

– Össze is téphetném – mondta.

– Össze – hagytam rá –, bár csináltattam róla kópiákat.

– Te ugye mindenre gondolsz? – kérdezte Linda.

– Mindenre, ami nem lényeges – válaszoltam. – Arra nem gondoltam, hogy ki ölte meg Lola Faithfult vagy Lippy-t. Nem gondoltam arra, hol lehet Les Valentine. Nem gondoltam arra, hogyan tarthatnám vissza a rendőröket az engedélyem összetépésétől, pedig arról hiába készítettem másolatokat.

Linda visszatette a képet a bárpultra.

– Muriel talán úgy gondolta, hogy Les csak kettejüknek szánja – mondta.

– Lehet.

– Drágám – mondta Linda –, menjünk el megint Mexikóba. Még ma, most rögtön. Egy óra alatt becsomagolok.

– Eltartana az kettőig is – mondtam. – És te fizetnéd az utat, amikor meg visszajönnék, nekem még mindig kenyeret kellene keresnem.

– Hogy az ég szakadna rád – mondta Linda. Odament a belső udvarra néző panorámaablakhoz, és nekinyomta a homlokát.

– Zavarban vagyok a barátaim előtt a foglalkozásod miatt. El tudod azt képzelni, miket mondtak a klubban, amikor a börtönből kellett kihozzalak? A frász jön rám, amikor nem vagy itthon, az összejöveteleken megaláznak és egyedül kell hazajönnöm, és közben még azt sem tudom, hol vagy.

Erre nem volt mit mondani. Nem is mondtam.

– Tudom, hogy neked mindez rettenetesen sznobnak és pitiánernek tűnik – mondta Linda. A homlokát még mindig az üveglaphoz szorította. – De ez az életem, az egyetlen, amit ismerek. És az életem számomra is fontos.

– Tudom – mondtam.

Linda visszafordult az ablaktól, és merőn nézett rám.

– Akkor mit csináljunk? – kérdezte.

– Neked a magad életét kell élned – mondtam. – Nekem meg az enyémet.

– És ez a jelek szerint együtt nem megy – mondta Linda.

– A jelek szerint nem – mondtam.

Sokáig hallgattunk.

– Szólok az ügyvédeknek, hogy készítse elő a válási papírokat – mondta végül Linda. – Szeretném, ha neked is lenne valamid.

– Nem – mondtam. – Ezt nem fogadhatom el. Nem az enyém.

– Tudom – mondta Linda.

Megint hallgattunk. Az üvegfalon túl két fecske röpködött a bougainvilleák között s tűnt el lombozatukban.

– Ma éjjel még a vendégszobában alszom – mondtam. – Holnap visszaköltözöm Los Angelesbe.

Linda bólintott. Könnyes volt az arca.

– Az ég szakadjon rád, Marlowe – mondta. – Szeretjük egymást.

– Tudom – mondtam. – Ettől olyan keserves.

Az Ivaron találtam magamnak egy bútorozott lakást. Egy régi téglaházban volt, amely azokban az időkben épült, amikor Hollywoodban még több filmcsillag és kevesebb szajha kóricált. Régi irodám a Cahuenga Buildingben még üresen állt, így aztán visszaköltöztem. Az íróasztal, a két iratszekrény, a régi naptár megmaradt, a külső helyiség még mindig üres volt. Közvetlenül az ajtón belül, amelyen még mindig ott virított a *Philip Marlowe, magánnyomozó felirat*, két döglött légy hevert a padlón. Az íróasztal alsó fiókjába bekészítettem egy bontatlan üveg whiskyt, kiöblítettem a sarokban lévő mosdón álló két poharat, és már készen is álltam az üzleti tevékenységre.

Csak éppen nem volt semmi üzlet a láthatáron. A külső helyiségben holtan heverő legyek egyik unokatestvére letargikus zümmögéssel ostromolta fejével az asztalom mögött lévő ablak üvegét. Az asztalra polcoltam a lábaimat. A légy abbahagyta a zümmögést, az előtte lévő átlátszó, ámde áthatolhatatlan térre meredt. Mosakodott egyet, aztán megint zümmögni kezdett, de ebben a zümmögésben nem volt semmi kardcsörtetés. Vesztésre állt. Döngette még egy percig az üveget, aztán visszaszállt a párkányra, s terpesztett lábain megállt. Fölálltam, óvatosan kinyitottam az ablakot. A légy mozdulatlanra dermedve várt még egy ideig, aztán zümmentett egyet, s lustán kiröppent a Hollywood Boulevard forgalmának füstjébe, kétemeletnyi magasságba az aszfalt fölött. Aztán eltűnt. Becsuktam az ablakot, és visszaültem. Senki sem nyitott rám, senki sem telefonált. Senkit sem érdekelt, hogy nem veszem-e meg, vagy nem utaztam-e Párizsba.

Délben leballagtam egy bisztróba, ettem egy sonkás szendvicset, ittam egy kávé, aztán visszamentem az irodámba, és megpróbáltam úgy ücsörögni, hogy a lábaimat az asztal másik sarkára polcolom fel. Az asztal középső fiókjában még mindig ott heverték Muffy aktfotói. Még mindig nem tudtam, mihez kezdjek velük. A negatívot a belső iroda ajtaja mögötti régi padlószéfbe zártam. Még mindig nem tudtam, hol lehet Les-/Larry, és még mindig nem volt kliensem.

Hallottam, hogy nyílik, majd csukódik a külső ajtó. Aztán Eddie García lépett be. Körülpillantott, félreállt. Clayton Blackstone jött be mögötte. Eddie odament az egyik iratszekrényhez, és közömbös tekintettel nekitámaszkodott. Blackstone leült a kliensek számára odakészített székre. Kétsoros, szürke, hajszálcsíkos öltöny volt rajta, többbe kerülhetett, mint az én kocsim.

– Eljött a sivatagból – mondta.

– Forgandó a világ – mondtam.

Clayton elmosolyodott. – Sajnálom, hogy tönkrement a házassága.

– Kösz – mondtam.

– Leért már ennek a veremnek a fenekére? – Blackstone keze mozdulatlanul nyugodott a szék karfáján. A körmei lakkozva voltak. Jobb keze gyűrűsujján

hatalmas gyémántgyűrűt viselt.

– Talán nincs is feneke – mondtam.

– Ha jól értem, akkor ez azt jelenti, hogy nem – mondta Blackstone.

– Azt – mondtam.

– Mondja el nekem, mit tud.

– Miért?

García kurtán, ugatásszerűen fölnevetett.

Blackstone nem nézett rá, csak megcsóválta a fejét. Benyúlt a zakójába, és egy disznóbőr tárcát vett elő, olyan hosszúkás formát, amelyik nem fér az ember farzsebébe. Öt százdollárost húzott elő belőle, és letette őket egymás mellé az asztalra.

– Ezért – mondta.

– Alkalmazni akar? – kérdeztem.

Eddie ismét hallatta ugatásszerű kacaját. – Látja, Mr. Blackstone: mondtam és magának, hogy ez egy okos fiú.

Blackstone bólintott.

– Igen – mondta. – Alkalmazni akarom. Tudja meg, hol van a vejem. Oldja meg megnyugtatóan ezt a két gyilkossági ügyet. Szeretném, ha a lányom élete megint normálisan és kellemesen telne.

– És ha a megnyugtató megoldás azt jelenti, hogy a veje követte el mindkét gyilkosságot? – kérdeztem.

Blackstone vállat vont.

Az öt századra néztem. – Nem kell ennyi foglaló – mondtam.

– Akkor vegye ki belőle a szokásos foglalóját, a többit pedig tekintse költségelőlegnek.

Bólintottam. – Miért pont én? – kérdeztem. – Miért nem vesz meg egy-két zsarut, vagy esetleg egy bírót vagy egy kerületi ügyészt, és miért nem fújatja le az egészet?

– A lányom vissza akarja kapni a férjét – felelte Blackstone. – A maga javaslata nem ezt eredményezné.

– Rendben van – mondtam. Fölszedegettem és a tárcámba tettem a százasokat. Bőven volt helyük.

– Ha beszélni akar velem, hívja Eddie-t, ő majd összehoz minket. Teljes bizalmamat élvezzi. – Blackstone megint előrehajolt, és egy kis fehér kartonlapocskát tett az asztalomra. Csak egy telefonszám volt ráírva fekete tintával, más semmi.

Eddie-re néztem. – Az enyémet is – mondtam.

– Egyetlen kikötésem van csak, Marlowe: mindent nekem jelentsen. Nem azért fizetem magát, hogy a rendőrségre járjon pletykálni.

– Maga fog elsőként megtudni mindent – mondtam. – De előadódhatnak olyan dolgok, amiket jelentenem kell. Hivatásos magánnyomozó vagyok. Ennél többet

nem tehetek a klienseimért.

– Én akarok az első lenni – mondta Blackstone. – Ha menet közben adódik valami, azt majd akkor beszéljük meg.

– Remek – mondtam.

Blackstone felállt, és hátat fordított. Eddie García megelőzte, előtte ment ki az ajtón. Blackstone követte. Egyikük sem köszönt.

Megint dolgoztam. Azonkívül, hogy most volt pénz a tárcámban, nem érzékeltem a különbséget a jelenlegi és a munka nélküli állapotom között. Még mindig halvány fogalmam sem volt, mivel érdemelhetném ki a foglalót és a költségelőleget. A változatosság kedvéért megfordultam a székemben, és egy ideig a Hollywood Boulevard-ra bámultam. Az első ötletem az volt, hogy az alattam lévő bisztró krumplisütőjében nem ártana olajat cserélni. A Los Angeles-i medence déli peremén komor viharfelhők gyülekeztek. A belvárosi felhőkarcolók fölött szürke volt az ég, Hollywood fölött tiszta. Itt még sütött a nap. Egyelőre. A viharfelhők hamarosan megindulnak észak felé, beleütköznek a dombokba, és zuhogni kezd az eső. Láttam már ilyet.

Egy ideig néztem a közeledő viharfelhőket, aztán visszapördültem, elővettem egy Muriel-fotót, és beletettem egy borítékba. Melléttem egy névjegyemet is, amelyre ezt írtam: „Volna kedve mesélni nekem erről a képről?” Ráírtam még a Hollywood Boulevard-i címemet is, aztán leragasztottam és megcímeztem a borítékot. Lementem a postára, föladtam ajánlva, aztán visszamentem az irodámba.

Hogy elüssöm az időt, kitöltöttem magamnak az új hivatali palackból az első adagot. Már csaknem az utolsó kortyig elfogyasztottam, és épp azon tépelődtem, töltsék-e még egy pohárkával, amikor meghallottam, hogy megint nyílik a külső ajtó. Talán föl kéne vennem egy titkárnököt. Letettem a poharat, és megnyerő mosolyra torzítottam a számat. Az ajtón Les Valentine/Larry Victor lépett be.

– Hát ez nem volt nehéz – mondtam.

– Tessék?

– Épp az imént fogadott fel valaki, hogy keressem meg magát – mondtam.

– Kicsoda?

Nemet intettem.

– Hívtam a Poodle Springs-i irodáját, de kikapcsolták a vonalát, így aztán rácsörögtem a feleségére, remélem, nem haragszik, és ő mondta, hogy már megint itt dolgozik.

Bólintottam. Larry úgy nézett ki, mint aki eddig pályaudvarokon aludt, és férfivécékben mosakodott.

– Megengedi, hogy leüljek? – kérdezte.

A kliensek széke felé intettem a fejemmel. Miközben leült, végigsimított a nadrágján, mintha a tenyerével ki tudná vasalni a gyűrődéseket. Aztán végigtapogatta a zsebeit.

– A fene egye meg – mondta. – Elfelejtettem venni. Van egy cigije?

Odacsúsztottam elé egy csomag cigit. A pakli és a celofán közé egy levél gyufa került a zsebemben. Larry kivett egy szálat, rágyújtott, úgy szívta be a füstöt, mintha oxigén volna. Sárgásbarna gabardinpantalló volt rajta, nyakig begombolt sárga

kockás ing meg egy krémszínű selyemblézer, amelynek mellényzsebéből egy napsárga díszzsebkendő bugyogott ki. Vagy legalábbis ez lehetett az eredeti állapotuk. Most mindene gyűrött volt, az inge eleje pecsétes. A díszzsebkendőt törülközőként használhatta. Napok óta nem borotválkozott, borostája alatt szürkés volt az arcbőre. Kopaszodó koponyáján májfoltok ütköztek ki, és ráfért volna egy hajvágás.

Észrevette, hogy méregetem.

– Bujdosnom kellett – mondta. – Nem volt lehetőségem tisztálkodni – mondta.

Bólintottam. A hivatali palack még ott állt előttem. Nézte, mint kecske a sót.

– Iszik? – kérdeztem.

– Jólesne egy pohárával – mondta. – A nap már túl van a delelőn, ugye?

Fölálltam, odamentem a mosdóhoz a másik pohárért, odavittem az asztalhoz, és mindkettőnknek töltöttem egy masszív adagot. Larry fölkapta, jó egyharmadát lehúzta, aztán letette a poharat az asztal szélére. Nem engedte el, továbbra is fogta, úgy ült. Elővettem a pipámat, nekifogtam tömni. Larry lehúzta whiskyje második harmadát is. Mikor letette a poharat, újratöltöttem neki. Úgy nézett rám, mint aki menten hála könnyeket ont. Rágyújtottam a pipámra, aztán ittam egy kortyot.

– Egész rendes kis fészek ez itt – mondta Larry.

– Patkányok számára talán megjárja – mondtam. – Van valami konkrét oka, hogy meglátogatott?

– Maga túl szigorú önmagához – mondta. – Ez egy egész rendes iroda. Lehet, hogy nem egy ékszerdoboz, de azért megjárja. Maga látta az én műtermemet. Remekül működik. Íróasztal, iratszekrény, mi a fene kellene még?

Ivott még egy kis whiskyt, és hátradőlt a székén. Az ital kezdte ellazítani.

– Nem az a rézeleje, bicskanyitogató fajta – csettintett.

Vártam. Tisztában voltam vele, hogy egy ideig kerülgetni fogja a forró kását, de azt is tudtam, hogy kutyaszorítóban van. Annyira szüksége volt rám, hogy felhívta Lindát. Előrehajolt, fölvette a paklit.

– Megengedi? – kérdezte.

Bólintottam. Rágyújtott, szívott egy slukkot, ivott egy nyeletet, kifújta a füstöt.

– Gondolom, a zsaruk még mindig keresnek – mondta.

– Igen – feleltem. – Engem is.

– Nem én öltem meg azt a spinét – mondta. – De hát maga hisz nekem, maga segített meglógni.

– Az főképp Angel miatt volt – mondtam.

– Hogyhogy?

– Mondtam magának, hogy boldognak látszottak együtt. Én meg döglök az ilyesmiért.

– Aha. Úgy látom, a maga dolgai nem alakulnak valami jól – mondta. – Visszaköltözött a városba, meg minden...

Pöfékeltem.

– Ugye nem hiszi, hogy én öltem meg azt a nőt?

– Már nem tudom, mit higgyek – mondtam. – Na és Lippyvel mi a helyzet?

– Lippyvel?

– Vele. Maga ölte meg?

– Lippy? Hát meghalt?

– Nem tudta? – kérdeztem.

– Honnan tudtam volna? – kérdezett vissza. – Vagy egy hete nem jártam Springsben.

– És honnan tudja, hogy az utóbbi egy hét során ölték meg? – kérdeztem.

– Jézusom, dehogy tudom. Csak gondoltam.

– Aha – mondtam.

– Én nem öltem meg senkit, Marlowe. Maga az egyetlen, akivel beszélni tudok, akivel meg tudom értetni magam.

– Mint amikor kivettem Murielnél. Azzal, hogy ott marad, és ott megtalálom.

– Jó, persze. Tudom. Meglógtam magától. De muszáj volt. El kellett onnan húznom a csíkot. Maga nem ismeri azt a nőt. A pénze, az apja, az igényei, az óhajai... Én megfulladtam ott, Marlowe.

Benyúltam a fiókomba, és elővettem Muriel Valentine egyik fényképét. Úgy tartottam, hogy lássa.

– Meséljen nekem erről – mondtam.

– Jézusom... – nyögte. – Ezt meg hol szerezte?

– Ez az a kép, amit Lola Faithful mutatott magának abban a bisztróban a halála előtt. Stimmel?

– Hol szerezte? Mondja meg, Marlowe, hol szerezte!

– A Mikulástól, tíz centért – feleltem.

Ivott még egy kis whisky, elnyomta a csikkjét az asztalon lévő kerek üveg hamutartóban, majd kérdés nélkül kivett még egy szál cigit a pakliból.

– Így ismerkedtem meg vele – mondta.

– Muriel ilyen fotókhoz állt modellt? – kérdeztem.

– Szívesen csinálta – felelte Larry. – Ismerték a szakmában. Megkérdezheti bárkitől. A visketős perzsájú gazdag csaj, aki meztelenül fotografáltatja magát. A furcsa csak az, szóval az benne a bizarr, hogy tudnia kellett, hogy azokat a képeket eladják. Azt akarta, hogy mindenütt árulják azokat a képeket. Hogy a pasasok megvegyék és nézegessék a róla készült képeket.

– Így aztán maga nyomban megkérte a kezét.

– Jézusom, dehogy! Hogy maga milyen cinikus, Marlowe!

– Próbálok az lenni – mondtam. – Na szóval, rögtön hazavitte és bemutatta Angelnek?

– A jó ég áldja meg magát... Számomra ő volt a nagy lehetőség. Akkor már évek

óta egyik napról a másikra éltem. Én művész vagyok, de semmi másból nem tudtam megélni, mint ezekből a szexfotókból. Erre jön egy tyúk, akinek még a bőre alatt is pénz van, és szinte a karomba veti magát, és ezzel együtt mindazt a dohányt, amire szükségem van. De hát mi lesz Angellel? – gondoltam. Az a lány mindent megérdemel.

– Aha. És meg is kap – mondtam.

– Nézze, Marlowe – mondta Larry. – Fogalmam sincs, hogy most mit csináljak. Ha a zsaruk elkapnak, minden kiderül.

– Ha maga készítette ezt a fotót – kérdeztem –, hogyan lehetséges, hogy Muriel nem tudja, hogy maga Larry Victor?

– Mert akkoriban a Valentine-t használtam. Afféle művésznévként. A Highlanden volt műtermem, a Melrose közelében. Megpróbáltam komoly fotókat készíteni a valódi nevemen. Aztán amikor lehetőségem nyílt rá, hogy elvegyem Murielt, nyitottam egy új műtermet, szintén az eredeti nevemen.

– Hogy titokban megtarthassa Angelt – mondtam.

– Igen. Nem akartam, hogy Les Valentine-nak és Angelnek bármi köze legyen egymáshoz. Angelnek fogalma sem volt róla, hogy valaha is használtam ezt a nevet.

– Az anyja tudja, hogy kicsoda maga? – kérdeztem.

– Marlowe, én nem öltem meg senkit, de ha a zsaruk elkapnak, minden kiderül. Angel is megtudja, Muriel is.

– És megtudja Muriel apja is, aki erre elküld magához egy Eddie García nevezetű nagyon kemény fiút, hogy kérdezze már meg magát, milyen alapon teszi tönkre a lánya házasságát.

Elővettem egy százdollárost, amit bigámia révén szerzett apósától kaptam, és odatoltam Victor elé.

– Van egy népszálló a Wilcoxon – mondtam –, közvetlenül a boulevard-tól délre, a Stalwark Motel. Szálljon meg ott, tisztálgadjon meg, egyen valamit, és maradjon ott. Megteszem, amit tehetek. Ha szükségem lesz magára, és maga nem lesz ott, mindenkinek elmondok mindent, és attól kezdve egyedül van.

Victor a kezébe vette a pénzt, és szótlánul nézte.

– Mi a valódi neve? – kérdeztem. – Victor vagy Valentine?

– Victor... Vagyis eredetileg Schlenker, de megváltoztattam.

– Victorra – mondtam. – Larry Victorra.

Bólintott.

– Na jó, Larry. Most menjen oda, és várjon meg.

– És meddig várjam? – kérdezte. – Mozgásra is szükségem van. Nem ülhetek örökké valami garniszállóban.

– Ha Blackstone rájön, mi az ábra, többé nem lesznek olyan gondjai, hogy hogyan üsse agyon az időt – mondtam. – Megteszem, amit tudok.

Victor feltűnően hevesen bólogatott. Felállt, zsebre vágta a cigarettámat, a százas

összehajtotta, és a nadrágzsebébe tette.

– A palackot hagyja itt – mondtam.

Gépiesen elmosolyodott, és tenyerével megdörzsölgette az állát.

– Jelentkezik? – kérdezte.

Bólintottam. Elindult az ajtó felé.

– Angelnek elmondtam Murielt – szóltam utána.

Megtorpant, de nem fordult hátra.

– És mit mondott? – kérdezte, még mindig háttal nekem.

– Nem hitte el – feleltem.

Victor, továbbra is háttal, megkérdezte: – Murielnek elmondja?

– Nem.

Bólintott és elment.

Felhívtam Eddie Garcíát a Blackstone által megadott számon, és megállapodtam vele, hogy a Bay City-i mólónál találkozunk. Mire odaértem, már ott volt, a korlátnak támaszkodva figyelte, mint csapnak le időről időre a sirályok a halakra, mint köröznek a víz fölött, kikötői hulladéokra vadászva. Szürkén, olajosan csillogott az óceán, tunyán vonultak hullámai. A viharfelhőkkel együtt érkező szél vízpermetet ragadott föl a tajtékról. Garcia a szél elleni védekezésül fölhajtotta ballonkabátja gallérját.

Közeledtemre megfordult, hátát a korlátnak támasztotta, két könyökét ráfektette, úgy nézett rám.

– Szép időt hozott a randinkra, tengerész – mondta.

– Maga választotta a mólót – feleltem.

– Egy kis privát beszélgetésre éppen megfelel – mondta Garcia.

Bólintottam. – Ilyen nagy, nyílt térségen nehéz meglepetésszerűen lerohanni az embert.

Így, nappali fényben, közletről, jól láttam a szeme körüli szarkalábakat, s hogy milyen mélyek a szája körüli ráncok. Nem látszott elnyúttnek, csak öregebbnek, mint gondoltam.

– Nos, miről van szó, tengerész?

– Meséljen nekem Muriel Blackstone-ról – mondtam.

García szemében mintha megvillant volna valami. Az arca meg se rezgett.

– Miért? – kérdezte.

– Mert kutyaszorítóban vagyok, Eddie – mondtam. – Valószínűleg simán meg tudom találni Victort, és ha megtalálom, haza is tudom terelni Murielhez, de nem vagyok meggyőződve róla, hogy mindenki számára ez a legjobb megoldás.

– Miért nem? – kérdezte Garcia.

– Victor nem az a kimondott gáncs nélküli lovag – feleltem.

García szokásos ugatásszerű kacaját hallatta.

– Ez közismert – mondta.

– Az ügy másokat is érint – mondtam.

– Én Blackstone-nak dolgozom – mondta Garcia. – Ahogy maga is.

– Ettől még nem vagyok a tulajdona – válaszoltam. Nem mintha bármit is mondtam volna vele. Csak hangot adtam, húztam az időt, megpróbáltam kitalálni legalább azt, hogy én mit akarok kihozni ebből az egészből.

– Ettől még én sem vagyok a tulajdona – mondta Garcia. – Szóval?

– Blackstone tudja, hogy a lánya fehérmájú?

Eddie fölegyenesedett kissé ernyedttartásából. A szeme összeszűkül.

– Fehérmájú – mondta.

Rajtam is ballon volt; akkoriban minden princ kemény legény abban járt. Most a

zsebébe nyúltam, és elővettem egy Muriel-fotót. Úgy éreztem magam, mintha pornóképeket árulnék. Garcia kivette a kezemből, és fapofával megnézte. Ahogy visszaadta, egy esőcsepp csöppent rá: egyetlen, kövér, borsószem nagyságú csepp. Hallottam, hogy körülöttünk, imitt-amott hasonló cseppek toccsannak a kövekre. Végighúztam a mellemen a képet, aztán visszatettem a kabátzsebembe.

García fanyar mosollyal nézett rám. – Ha Mr. Black-stone itt volna, maga már halott lenne – mondta.

– Megfojtana a pusztát két kezével? – kérdeztem.

– Velem öletné meg magát – mondta Eddie.

– Vagy úgy – mondtam. – Látja, hogy remeg a szájam széle?

– Hol szerezte ezt a fotót?

– Nem érdekes – feleltem. Kezdett rázendíteni az eső, a borsó nagyságú cseppek egyre sűrűbben toccsantak a földön. – Blackstone tudja?

García hallgatott, gondolkodott. Álltam, vártam, hadd gondolkodjon.

Végül megszólalt: – Igen. Tudja. Muriellel már kislány kora óta zűrök voltak. Pia, rossz társaság, narkó. Fiatalabb korában sok időm ment rá, míg kirángattam a különböző lekvárokból.

– Például?

– Például egyszer összeállt valami hollywoodi szívtipróval, odaköltözött hozzá a Zuma Beach-re. Beszéltem a taggal, leszállt róla. Aztán volt egy képes hetilap, ember nem hallott még róla, az a fajta, amelyik két szám után megszűnik, hogy aztán más név alatt jelenjen meg. Na, nekik volt egy fotójuk Murielről, amit ki akartak nyomtatni. – García vadul elmosolyodott. – *Kékvérű nimfa* címmel akarták lehozni. Elmentem hozzájuk, beszéltem a kiadóval. Ilyesmik.

– Muriel akkor ismerkedett meg Victorral, amikor Victor ezt a fotót készítette róla – mondtam.

García bólintott. – Igen. Blackstone orvosokhoz hordta, még Svájcba is elvittük. Exhibicionista, azt mondták. Meg mindenféle süket dumát, amit nem értettem. De nem tudták kigyógyítani, csak a szájuk járt.

– Régóta dolgozik Blackstone-nak? – kérdeztem.

– Harmincegy éve – felelte García.

– Ez már több, mint egyszerű munkaviszony – mondtam.

– Hol szerezte ezt a képet, tengerész? – kérdezte García. Most már zuhogott, sűrű esőcseppek pontozták a sima hullámokat.

– Lola Faithfulnál volt, ő tette be a Union pályaudvar csomagmegőrzőjébe. Megtaláltam a házában a cetlit.

– Hogyhogy a zsaruk nem találták meg? – kérdezte Garcia.

– Nem keresték – mondtam. – Én láttam azt a veszekedést a bisztróban. Tudtam, hogy van egy kép.

– És a nő honnan szerezte?

– Nem tudom – mondtam. – Mire találkoztam vele, már halott volt.

– És a nő megpróbálta megzsarolni vele Larryt – mondta Garcia.

Bólintottam. Garcia haja csuromvíz volt már, a cseppek végiggördültek az arcán. Nem törődött vele.

– Larry meg kinyírta – mondta.

Vállat vontam. – Lehet. De az is lehet, hogy Lola másokat is megkeresett.

– Muffyt?

– Vagy talán elment egészen a forrásig.

– Mr. Blackstone-hoz – mondta Garcia.

– Ami valószínűleg magát jelenti. Maga ugye kis kaliberű fegyvert használ?

Garcia ballonkabátjának két felső gombja nem volt begombolva. Mozdult egyet, mire megjelent egy revolver. Megfordult, lőtt, egy zuhanó sirály megperdült a levegőben, és a vízbe zuhant. Garcia visszafordult, a revolver ott feküdt a tenyerén. Zömök, negyvennégyes magnum volt, nikkelezett, rövid csövű. Ez teniszlabda nagyságú lyukat ütött volna Lola Faithful fejébe. Garcia ismét megmozdult. A fegyver eltűnt a kabátjában.

– Ilyen rövid csővel nem rossz – mondtam.

– Jegyezze meg, amit mondok – mondta Garcia. – A maga helyében megkeresném Les Valentine-t, visszavinném Muffynak, zsebre vágnám Mr. Blackstone pénzét, és odábbállnék.

Most már úgy zuhogott ránk a meleg zápor, mintha dézsából öntötték volna. Éreztem, hogy a nedvesség beszivárog a gallérom alá. Megerősödött a szél is, belekapaszkodott a ballonunkba.

– Mr. Blackstone végül férjhez adta Muffyt. Ért engem. A pofa egy tróger. Maga is tudja, én is tudom, Mr. Blackstone is tudja, ő is tudja. Muffy viszont nem tudja, vagy ha tudja, akkor nem törődik vele. És Mr. Blackstone sem. Valentine odakint Springsben Muffy védőszárnyai alatt van. *Comprendez*, tengerész? Ha beleköp a bilibe, Mr. Blackstone engem küld maga után.

– Ha sor kerülne rá, tudja, hol talál meg.

Egy ideig farkasszemet néztünk az esőben és sivító szélben. Senki sem járt a környéken, a móló legkülső végén, a lusta, szürke óceán felett, rettentő távol Poodle Springstől.

Vacsoraidőre járt, mire hazaértem. Jó sokáig zuhanyoztam, átöltöztem, töltöttem magamnak egy jó adag whiskyt egy kis szódával, aztán leültem, és felhívtam Lindát. Tino vette föl.

– Sajnálom, hogy elment, Mr. Marlowe – mondta. – Remélem, hamarosan visszajön.

Morogtam valami vigasztalót, aztán vártam, míg elment Lindáért. Amikor beleszólt, a hangja olyan tiszta volt, mint a holdfény.

– Drágám – mondta. – Van fedél a fejed fölött?

– Szeretném bemondani neked a telefonszámomat – mondtam, és megadtam neki. – Egy bútorozott lakás az Ivaron. Se inas, se medence, se orgonás bár. Nem tudom, túlélem-e.

– Ijesztő, hogyan képesek egyesek élni – mondta Linda. – Remélem, azért hozzájutsz valamilyen emberhez méltó gimlethez.

– Hozzá – feleltem. – Te is tudod, hogy Hollywoodban bármit megkaphat az ember.

– Magányos vagy, drágám?

– Magányos? Én? Amint híre ment, hogy visszajöttem, az összes színésznőcske és balettpatkány ész nélkül rohant sorba állni a házam elé.

Hallgattunk egy percig. Csak a drót szokásos, halk zümmögése hallatszott.

– Drágám, szeretném, ha nem haragudnál, de apa most készül megnyitni valami áruházfélét a Long Beachen, és fölvetette, hogy megkérdezhetnék, nem volna-e kedved esetleg a... a biztonsági főnöke lenni.

– Nem – feleltem.

– Lakhatnánk La Jollában, van ott valami házfélénk. Reggelente bejárnál, és esténként fél hétre otthon lehetnél.

– Ez így nem megy, Linda.

– Tudom – felelte. – Már mikor mondtam, tudtam, de annyira hiányzol, drágám. Egyfolytában hiányzol, és főképp éjszaka. Utálok egyedül aludni, drágám.

– Nekem is hiányzol – mondtam. – Kivéve, amikor itt tolongnak a színésznőcskék.

– Te nyomorult! – mondta Linda. – Miért vagy ilyen nyomorult, miért kell ilyen keménynek lenned, miért nem tudsz hajlani egy kicsit?

– Ez mindenem – mondtam. – Nekem nincs pénzem. Nincsenek kilátásaim. Magam vagyok minden vagyonom. Nincs egyebem, csupán néhány szabály, amit felállítottam magam elé.

– Ezt már hallottam, de nem tudom, mit jelent. Én csak azt tudom, hogy szeretlek, és azt akarom, hogy velem legyél. Mi van ebben olyan rossz?

– Semmi. Ez jó. De azt akarod, hogy más legyek, mint aki vagyok. Ha

megváltozom, eltűnök. Mert nincs semmi, csak ami én vagyok.

Hosszú csend után szólalt meg Linda. – Az ég szakadjon rád, Marlowe. Az ég szakadjon rád. – Halkan letette. Én még tartottam néhány pillanatig a kagylót, aztán lassan én is letettem.

Nagyot húztam a whiskyből, körülnéztem a bérelt szobán, a bérelt bútorokon. Hervasztó volt. Fölálltam, odasétáltam az ablakhoz, és kinéztem. Sötét volt. Nem láttam mást, csak saját tükörképemet a fekete, eső csíkozta üvegen: egy negyvenkét éves férfit, amint egyedül iszik egy bérelt hollywoodi lakásban.

Hátat fordítottam az ablaknak, és elindultam a konyhába, hogy újratöltssem a poharamat.

Másnap reggel még mindig esett, azzal a fajta egyenletességgel, amelynek láttán úgy érzi az ember, sose fog elállni. Leráztam a vizet a ballonmról, és fölakasztottam az iroda sarkában. Mielőtt följöttem, a földszinti bisztróban vettem egy kávé, föl is hoztam magammal egy papírpohárban, és miután levetkőztem, leültem az íróasztalomhoz, és kortyolgatni kezdtem. A szokásos hónaljtokjában ott volt nálam a 38-asom. Elég szigorúan beszélt Eddie Garcia, és egyébként is úgy gondoltam, hogy ha továbbra is így esik, könnyen lehet, hogy lövöldözniem kell, ha fel akarok jutni egy bárkára.

A kávé olyan forró volt, hogy csak szürcsölni tudtam, így aztán letettem az asztal sarkára, hadd hűljön. Nyílt majd csukódott a külső ajtó. Cipősarkok kopogása hallatszott, aztán Muffy Blackstone lépett be. Vörös esőkabát és ugyanolyan színű esőkalap volt rajta. A vállán nagy fekete retikül lógott, lábán fekete, magas sarkú csizma fénylett. Két kezét a kabátja zsebébe mélyesztette. Miután belépett, az egyiket kivette, hogy becsukja maga után a belső ajtót, aztán odamasírozott az íróasztalom elé, és szigorú tekintettel lenézett rám.

– Jó ez a kis eső a kukoricának – mondtam.

De csak nézett. Fejemmel az asztalon álló kávéspohár felé intettem. Vékony gőzcsík szállongott fölfelé belőle.

– Kér egy kortyot? – kérdeztem. – Nincs másik poharam, viszont ma reggel alaposan megsikáltam a fogamat.

Mindkét kezét kivette a zsebéből, kinyitotta terjedelmes retiküljét, és előhúzta a borítékot, amit én küldtem neki.

Szó nélkül az asztalomra dobta. Odanyúltam érte, kivettem belőle a fényképet. Vettem rá egy pillantást, aztán Murielt vettem szemügyre, kissé még oldalra is hajoltam ültömben, hogy arcát összevessem a fotón láthatóval.

– Igen – mondtam végül. – Ez maga.

– Honnan szerezte? – kérdezte Muriel. Nagyon idegesnek látszott, ehhez képest meglepően csilingelő volt a hangja.

– Lola Faithful dugdosta – feleltem. – A Union pályaudvar csomagmegőrzőjében volt.

– Miért küldte el nekem? – kérdezte Muriel. Hangja csilingelőjellege még érezhetőbbé vált. Csak most jöttem rá, hogy ez nem a nyugalom, hanem a közeledő hisztéria jele.

– Mióta elkezdődött, csak kerülgetem ezt a históriát. Úgy gondoltam, ha be tudnék jutni, talán ki tudnék hozni valakit.

– Maga... tönkre akarja... – A hangja kezdett kisiklani az irányítása alól; hirtelen emelkedni kezdett, aztán elcsuklott, majd átment egy alsóbb regiszterbe. – Maga... tönkre akarja... tenni... a házasságomat – mondta reszkető hangon.

– Dehogya akarom – ingattam a fejem. – A férjét akarom megtalálni, és meg akarom tudni, ki ölte meg Lola Faithfult és Lippy. Eddig nemigen jeleskedtem egyikben sem.

– Ki... Kinek mutatta... meg ezt... a képet?

– A apjának nem – feleltem.

– Az apámat hagyja ki ebből, maga mocskos kis... – Sebesen, egy szuszra buktak ki belőle a szavak, de nem fejezte be a mondatot. Hirtelenjében nem jutott eszébe semmi kicsi és mocskos, ami passzolt volna rám.

– Én azt hittem, maga szereti, ha nézegetik a képeit – mondtam. – Mire föl most ez a csinnadratta?

– Mit tud? – kérdezte Muriel. Már nem csilingelt a hangja. Inkább tompán kongott. Szája bal sarkában parányi nyálbuborék csillogott. Még mindig ott állt az asztal előtt, lábait szétvetve, zsebre dugott kézzel. A szája vörösre volt rúzsozva, a szemére is kent vagy fél kiló festéket, de az arca sápadt volt, szinte krétafehér, mintha sose látta volna a sivatagot.

– Tudom, hogy akkor ismerte meg Lest, amikor abban a Highland Avenue-i műteremben fotózta magát – mondtam. – Tudom, hogy maga szeretett meztelenül modelt állni, élvezte, hogy terjesztik a fényképeit, azt akarta, hogy lássák. Tudom, hogy az élete tele volt narkóval, piával, csibészekkel, és azt is tudom, hogy az apja mindegyiket lefizette, hogy szálljon le magáról.

– Vagy rájuk küldte Eddie-t – mondta Muriel. A nyálbuborék még ott volt.

Vártam. Muriel rágta egy kicsit az alsó ajkát, elmázolta a rúzsát. Nyelve hegyével megnyalta a szája sarkát. Előbb a jobbat, aztán a balt. A nyálbuborék eltűnt.

– Az apámnak dolgozik? – kérdezte.

– Azért fizet, hogy keressen meg Larryt, és vigyem vissza magához – mondtam.

– Ne nevezze így – mondta Muriel még mindig tompán kongó hangon. – Ne hívja őt Larrynek.

– Nem hívom – mondtam.

– Az apám nem azt akarja, hogy maga visszahozza Lest. Egyszerűen csak azt akarja, hogy maga megtalálja, hogy aztán Eddie megölhesse.

– És ezt miért tenné? – kérdeztem.

– Mert apa nem hagyja, hogy bárki is megkapjon. Sose fog elengedni. Mindig meg fogja találni a módját.

– És akkor hogy hagyta, hogy hozzámenjen Leshez? – kérdeztem.

– Megszöktünk, és mikor visszajöttünk, már házasok voltunk – mondta Muriel. – Akkor már késő volt.

– Ez nem zavart volna egy olyan embert, mint Blackstone – mondtam. – Egy olyan csekélység, mint egy házasság? Eddie Garciát meg pláne nem.

– Gondoltam, hogy nem fog hinni nekem – mondta Muriel. Megint kezdett vékonyodni a hangja: – Senki sem fog. Apa ezt is tönkre fogja tenni... mint ahogy

eddig is mindent... maga meg segít neki.

Szája szögletében megint megjelent a nyálbuborék, a hangja olyan régiókba emelkedett, amit már csak kutyák hallanak. – Üljön le, Mrs. Valentine. – Kihúzta a zsebéből a kezét, és a jobb kezében egy pisztolyt szorongatott. Ügyes kis jószág volt, női holmi, gusztusos, krómozott automata, így szemre 25-ös kaliber, és amit a markolatából láttam, gyöngyháznak rémlett. A fegyver kegyetlen, fekete szeme rezzenéstelenül nézett rám. Ez nem ütne valami hatalmas lyukat a homlokomba. Kimeneti nyílás feltehetőleg nem is lenne, csak pattogna odabent a koponyámban ide-oda a golyó, a halottkém simán megtalálná boncoláskor.

Muriel két kézzel fogta a pisztolyt, két karját kinyújtva, térdeit kissé berogyasztva, lábai kényelmes terpeszben, úgy, ahogy valaki taníthatta. A szája nyitva volt, a nyelve ide-oda cikázott az alsó ajkán. Az orrán keresztül lélegzett, erősen fújtatott.

– Les szeret engem – mondta. – És én... nem hagyom ... hogy maga... tönkretegye...

Egészen lelassult minden mozgás. Az esőcseppek végtelen lassúsággal közeledtek a mellettem lévő ablak üvegéhez. Láttam, hogy egy csepp nyúlni kezd Muriel kabátjának hajtókáján.

– Mindenki megpróbálja tönkretenni – mondtam. – Igaz?

– Igaz – suttogta.

– És magának meg kellett ölnie őket?

– Igen. – Megint suttogva, de sziszegésszerűen elnyújtva a szót.

– Lolát – mondtam. Lassan bólintott. – Lippy. – Megint csak bólintás.

Lassan kinyújtottam a kezem, és fölvettem a kávémat. – De engem nem – mondtam. – Én segíteni akarok. Tudom, hol van Larry.

Lassan ingatni kezdte a fejét. Minden rettentően lelassult.

– Maga... nem... fogja... tönkretenni... – mondta.

Elejtettem a kávéspoharat. Megpattant a combomon, aztán a padlóra esett, a kávé a nadrágomra loccsant.

– Hoppá! – mondtam. Lehajoltam, hogy fölvegyem. Hajoltamban kiléptem a székből, és előrántottam hónom alól a harmincnolcasomat. A bal vállamon landoltam. Fölöttem éles csattanás hallatszott, majd még egy, és két golyó fúródott a székem fölött a falba. Belelőttem egyet a plafonba, hadd tudja, hogy van fegyverem. Még mindig az asztal mögött maradva feltérdeltem, csak a harmincnolcas csövét dugtam ki. Vártam. Hallottam, hogy liheg.

– Nem akarom lelőni magát – mondtam. Lassan araszolni kezdtem kifelé. Hallottam cipősarkai kopogását, aztán az ajtót. Fölálltam, láttam, hogy bevágódik a külső ajtó. Odamentem az ablakhoz, és lenéztem a Hollywood Boulevard-ra. Vagy egy perc múltán megláttam Murielt, amint kilép a kapun, jobbra fordul, és gyors léptekkel, lehajtott fejjel, zsebre vágott kezekkel elindul fölfelé az utcán.

Palaszürke délelőtt volt, a legtöbb kocsinak égett a lámpája. Fényük megcsillant a nedves burkolaton, összekeveredett a színes neonreklámok tükröződésével. Figyeltem Murielt, mint megy a Kínai Színház felé, mint halad el az emléktárgyboltok és pikáns fehérneműket árusító üzletek előtt.

Visszamentem az asztalhoz, kilöktem a cilindrből az üres hüvelyt, új töltényt tettem a helyére, és a revolvvert visszadugtam a hónalj tokba. Egy darab papírtörülközővel felitattam a kilottyant kávé, a poharat a papírkosárba dobtam. Megnéztem a három lyukat, amelyeket a golyók ütöttek a falba, illetőleg a plafonba. Nemigen tudtam mit tenni velük. De talán nem is érdemes. Jót tesz az image-emnek. Fölvettem a ballonomat, és elindultam a cahuengai parkolóba a kocsimhoz.

Nem siettem. Tudtam, hová ment Muffy. Nemigen mehetett máshová.

Néhanapján az az érzésem támad, hogy Dél-Kalifornia jobban néz ki esőben, mint bármikor máskor. Az eső elmosza a port, a glazúrt, a vásáriasságot, a szegénységet és álságot, felfrissíti a napperzselte fákat, virágokat, a füvet. Bel Air esőtől csillogó utcáival csupa smaragdban, bíborban és aranyban ragyogott a könnyező égbolt alatt.

A Clayton Blackstone kapujában ácsorgó pasasnak azt mondtam: – Marlowe vagyok. Mr. Blackstone-nak dolgozom.

Az őr bement a kulipinty ójába. Persze csak itt, Bel Airben számított kulipintyónak. Egyszerűbb környékeken „háromszoba-összkomfort külön kertrésszel” minősítést kapott volna. Az őr két-három perc múlva visszajött, és azt mondta: – Itt várjon, Eddie lejön magáért.

Ültem, néztem, mint rajzolják csonka íveiket az ablaktörlő gumijai a szélvédőmre. Újabb három perc elteltével egy kocsi állt meg a kapu belső oldalánál, és Eddie Garda szállt ki belőle. Felhajtott gallérú ballonjában odajött a kocsimhoz, és beült mellém.

– Kövesse a másik kocsit – mondta.

Végigmentünk a nedves zöldségekkel szegélyezett, kanyargós behajtón. A főbejárat előtt fékeztünk le. Az előttünk álló kocsiból J. D. szállt ki és nézett vissza rám. García meg én is kiszálltunk. Garcia intett a fejével, én meg mentem utána a halion majd a könyvtáron keresztül Blackstone irodájába. Egyikünk sem szólt egy szót sem.

Blackstone ezúttal is hatalmas íróasztala mögött trónolt, csak most kétsoros kék blézer és fehér teniszing volt rajta. A szivarzsebében dudorodott valami. A bárpult mellett, pohárral a kezében, mint ahogy számítottam rá, ott áll Muriel. Takaros kis revolvere nem volt látható. Miután beléptünk, Eddie becsukta az ajtót, és egy lépésnyire előtte, arccal a helyiség közepe felé megállt. Odamentem Blackstone íróasztalához, és leültem ugyanabba a székbe, amelybe legutóbbi ott jártamkor.

– Esik – mondta Blackstone szórakozottan.

– Még Bel Airben is – mondtam.

Bólintott, vállam fölött a lányát nézte.

– Maga elég nyíltan beszélt velem, Marlowe, mikor legutóbb itt járt.

Hallgattam.

– De néhány dolgot eltitkolt – mondta.

– Sose állítottam az ellenkezőjét.

Blackstone lassan és szinte hangsúlyok nélkül beszélt, olyan ember módjára, akinek más dolgokon jár az esze: tűnt szerelmeken, tengerparton játszó gyermekeken, ilyesmiken. Előrehajolt, kivett egy szivart a dobozból, s egy késsel, amit az íróasztala középső fiókjából vett elő, gondosan levágta a végét. Körültekintően rágyújtott, lassan forgatva a szivar végét a lángban, aztán pöfékelt

egyed, figyelte, mint oszlik szét a füst a légkondicionált térben. Senki sem szólalt meg a művelet alatt. A panorámaablakon túl eső ragyázta a medence égszínkék vizét.

– Nos, Marlowe, milyen mondanivalója van számomra?

– A lánya beugrott az irodámba – mondtam. – Közvetlenül azelőtt, hogy idejött.

– Csakugyan? – Blackstone Murielre nézett. Muriel két kézzel kapaszkodott a poharába. A pohár csaknem színültig volt: elfelejthetett inni belőle.

– Azt mondta, megöl, ugyanúgy, mint Lolával és Lippyvel tette – mondtam –, aztán előhúzott egy krómozott, gyöngyház markolatú 25-öst, és nekifogott durrogatni.

Blackstone arckifejezése nem változott, nem is mozdult. Révedező szemekkel bámult maga elé.

– Lippy és Lolát egyaránt 25-össel lőtték le – mondtam.

Blackstone bólintott, de nem nézett rám. A lányát nézte. Végül felállt. Fehér nadrág és fehér félcipő volt rajta. Átment a helyiség túoldalára, és egy méternyire a lánya előtt megállt.

– Nincs a világon semmi, Muffy, amit meg ne tudnék vásárolni, vagy akire rá ne tudnék ijeszteni. Semmit sem lehet úgy elrontani, hogy én egyenesbe ne tudnám igazítani.

Muriel nem nézett rá.

– Halljam, mi a helyzet – mondta neki Blackstone. – Mi az igazság a pisztollyal, Lolával és Lippyvel kapcsolatban. Mit szólsz ahhoz, amit Mr. Marlowe mond?

– Lolának volt rólam egy csúnya képe – mondta Muriel. Olyan volt a hangja, mint egy kislányé. – Olyan, amilyenhez egyszer, nagyon régen modellt álltam.

Blackstone bólintott. – De ugye már nem csinálsz ilyesmit, Muriel? – kérdezte.

Muriel még mindig a padlóra meredve és melléhez szorítva a poharát, nemet intett a fejével.

– Az a nő azt mondta, hogy mindenkinek megmutatja itt Springsben, és mindenkinek elmondja, hogy Les csinálta rólam, és hogy... – Még mindig nem nézett fel, csak rázta a fejét.

– És?

Muriel nem mozdult.

– Muriel pedig megbeszélte velem, hogy Larry műtermében találkoznak, és amikor Lola elővette a képet, lelőtte – mondtam. – Ezután eltette a képet, kirámolta Larry iratszekrényét, és távozott.

– Nem tudta, hogy több kép is lehet? – kérdezte Blackstone.

– Nem volt nála az összes ász – feleltem. – Nem tudta, hogy ezzel Larryt is belekeveri a dologba, és Leshez is elvezeti az embereket.

Úgy beszélgettünk Murielről, mintha egy nipp lett volna.

– Na és Lippy? – kérdezte Blackstone Murieltől. – Nem is tudtam, hogy ismered.

– Felfogadta Mr. Marlowe-t, hogy keresse meg Lest, és kérje vissza tőle a pénzét.

Les tartozott Mr. Lipshultz-nak.

Blackstone szúrós pillantást vetett rám. Fölvontam a vállam.

– Tudtad, hogy Mr. Lipshultz nekem dolgozik, Muffy?

– Csak akkor, amikor Mr. Marlowe megmondta.

– De hát akkor... Miért nem jöttél hozzám? Adtam volna pénzt. Máskor is adtam már.

Muriel a padlót bámulta.

– Miért nem jöttél, Muffy?

– Szégyelltem – mondta Muriel. – Nem akartam, hogy tudomást szerezz Les adósságáról. Inkább elmentem Mr. Lipshultzhoz.

– Lippy ismerte a lányát? – kérdeztem Blackstone-tól.

– Nem. Azt se tudta, hogy van lányom. Nálam az üzlet és a család két teljesen külön dolog. – Blackstone ismét a lányához fordult. – Mi történt, Muffy?

– Kértem, hogy ne zargassa se Lest, se engem, mire ő azt mondta, hogy az üzlet az üzlet, és a főnöke különben is elevenen megnyúzná, ha rájönne, hogy lenyelt egy ekkora bont. Erre azt mondtam neki, hogy ennyi pénzem nincs, de más módon esetleg tudnék fizetni.

– Jézusom – mondta halkán Blackstone.

A lánya hallgatott. Én nem.

– Erre Lippy elkezdett vigyorogni, mint pék kutyája a meleg zsömlére, sétálni küldte a gorilláit, kitöltött egy pohár whiskyt, és azt mondta: „Nézze, drágám, milyen gyönyörű kilátás nyílik innen a sivatagra...”, mire Muriel... – Hüvelykujjamat kinyújtott mutatóujjamra ejtve elsütöttem egy képzeletbeli pisztolyt.

– Tönkretett... volna... mindent – mondta Muriel. Már ismertem ezt a hangot.

Blackstone csak állt, egy hosszú percig nézte a lányát. Aztán visszament az íróasztalához, és a székébe roskadt. Fölvette a szivarját, szívott egyet rajta, hogy lássa, ég-e még, aztán hátradőlt, és csak nézte, nézte a lányát. De amikor megszólalt, hozzám beszélt.

– Elküldtem Eddie-t Larry Victor után – mondta –, hadd lássuk, miben sántikál. – Szünetet tartott, a szivarját nézegette. – Maga tudta, hogy van egy felesége.

– Tudtam – mondtam. – Elejétől fogva.

– És még akkor sem látta semmi okát, hogy ezt közölje velem, amikor zsebre tette az ötszáz dolláromat.

– Úgy gondoltam, míg teljesen ki nem bogozom, csak fájdalmat okozok vele – mondtam.

– Miről beszéltek? – kérdezte Muriel. – Miről... beszéltek... ti...?

– Lesnek van egy másik felesége is, Muriel – mondta Blackstone. – Annak a férfinak, aki miatt te két embert megöltél, van egy másik felesége is.

– Hogy érted... azt, hogy... másik... felesége... is...?

– Veled egyidejűleg van egy másik felesége is, Muffy – mondta Blackstone. –

Bigámista.

A helyiségben egyre feszültebb lett a csönd, csak sűrűsödött, sűrűsödött, mint egy önmagába zuhanó csillag. Az ajtónál álló Eddie Garcia olyannak látszott, mintha aludna, csak a szeme mozdult időnként tunyán.

– Ez... ez... nem igaz – mondta Muriel csilingelő suttogásával. – Ez... nem igaz.

Blackstone megint rám nézett.

– Maga mit mond, Marlowe?

– Megölt két embert – mondtam. – Nem tehetem meg, hogy fogom a kalapom, elmegyek és passz.

– Én meg nem hagyhatom sorsára – mondta Blackstone.

A bárnál álló Muriel kihúzta magát, s két kézzel fogva a poharát, óvatosan letette a pultra.

– Nem hallgatom tovább ezeket a hazugságokat – mondta. A hangja már mélyebb regiszterre váltott.

Blackstone a fejét ingatta. – Ne, Muffy – mondta. – Te most nagyon rossz bőrben vagy, le kell higgadnod egy kicsit.

– Csak üldögéltek itt és hazudoztok – mondta Muriel. A hangja még mindig mély volt, de a lélegzése kezdett kapkodóvá válni. – Tönkre akarjátok... tenni... a házasságomat. – Lassan, zsebre vágott kezekkel elindult az ajtó felé. Eddie úgy állt ott, mint aki a Göncölszekeret nézi. – Nem engeded... hogy bárki is... megkapjon. Sose. Te... tönkreteszed.

– Muffy – mondta Blackstone, némi éllel a hangjában.

Muriel hirtelen megfordult. A keze elővillant a zsebéből. A pisztollyal a jobbában. Bal kezével megmarkolta a csuklóját, lövészpózba állt, és két golyót lőtt Blackstone homlokába. Félúton voltam fordultomban, amikor Muriel halántékából vér fröccsent elő, és eldőrdült Garcia nagy Magnumja. Muriel megperdült, és arcra bukott a padlón.

A lövéseket követő visszhangzó csendben és csípős korditszagban mindkettejüket megnéztem. Mindketten meghaltak. Garcia még mindig ott állt az ajtónál, kezében a revolverével. – Fél másodperc – mondta. – Fél másodpercet késtem.

Bólintottam.

– Tíz évvel ezelőtt – mondta halkán Garcia –, tíz évvel ezelőtt megmentettem volna.

– Ha elkapják a zsaruk, Eddie, magára verik – mondtam.

– Nem fognak megtalálni, Marlowe – mondta.

– Egyébként így is elég jó lövés volt – mondtam. – Muriel rettenetesen föl volt spannolva.

– Fél másodperc – mondta Garcia ismét. – Fél másodpercet késtem. – Aztán kinyitotta az ajtót, becsukta, és már ott se volt.

Lassan odamentem Blackstone asztalához, és tárcsáztam egy számot, amit sokkal

jobban ismertem, mint szerettem volna.

Kora délután elengedtek a zsaruk. Nem nagyon akarózott nekik, de azon kívül, hogy egy tetves kis szaglász vagyok, nem tudtak mit fölhozni ellenem. Ahogy hajtottam a parti főúton Venice felé, megpróbáltam tisztázni magamban, mennyire is vagyok rossz nyomozó. Mire Santa Monicába értem, rájöttem, hogy képtelen vagyok felmérni, és ezzel az erővel akár azon is törhetném a fejem, hogy mennyire vagyok jó nyomozó.

Leparkoltam a kávézó mögött, amelyben Angel dolgozott, bementem, és azt mondtam neki: – Mondja meg a főnökének, hogy élet-halál kérdésről van szó, és jöjjön velem.

Elkerekedett a szeme, de nem kérdezősködött. Öt perc múlva már az Oldsomban ültünk, és Hollywood felé tartottunk.

– Nincs szó élet-halál kérdésről – mondtam. – Azért találtam ki, hogy elhozhassam magát.

– Megtalálta Larryt?

– Igen, meg – feleltem. – Hozzá viszem.

– Uram az egekben – mondta Angel. – Jól van?

– Jól – feleltem. De nem voltam biztos benne, hogy eljön-e valaha is az idő, amikor Lány teljesen jól lesz.

Szótlatlanul autóztunk. Az eső szitálássá szelídült, épp csak annyi permetezett, hogy az ablaktörőket járatni kelljen.

– Ami azt a másik nővel való házasságát illeti... – mondtam.

– Tudom, hogy nem igaz – mondta Angel.

– Hát igen – mondtam. – Tévedtem.

Mire megálltunk a motel előtt, amelyben Larry megszállt, az eső teljesen elállt.

A motel az az egyemeletes-fajta volt, amelyiknek minden ajtaját más színűre festik, és az emeleten balkon fut körbe. A balkon minden kanyarulatához lépcső vezetett.

Fölmentünk Angellel Victor szobájához. Bekopogtam.

– Marlowe vagyok – mondtam.

Néhány pillanat múlva lépteket hallottam, aztán résnyire kinyílt az ajtó, és Victor kikukucskált. Félreálltam, hogy lássa Angelt.

– Larry – mondta Angel. – Larry, én vagyok.

Larry becsukta az ajtót, leakasztotta a láncot, aztán megint ajtót nyitott. Angel szinte repült a karjaiba.

– Larry – mondta. – Ó, Uram, Istenem, Larry!

Nekidőltem odakint az ajtó mellett a falnak, rágyújtottam, nézegettem néhány percig az oszladozó esőfelhőket. Aztán bementem a szobába. Angel és Lány az ágyon ült, egymás kezét fogva. Angel úgy nézett Larry-re, mintha királyfit látna

fehér paripán.

Megszólaltam. – Muriel Blackstone meghalt. Az apja szintén. Mivel az volt, aki volt, elég nagy felhajtás lesz körülötte. Hogy hogyan oldja meg, az a maga gondja.

– Hogyan? – kérdezte Victor. – És kicsoda?

– Nem érdekes – feleltem. – Nem maga, és nem én.

– Ez az a nő, akiről maga azt mondta, hogy Larry a felesége – mondta Angel.

– Megtévesztett a látszat – feleltem.

– Igen, ez igaz – mondta Victor. – A látszat néha csal.

– Én nem tudom, hogy maga itt van – mondtam. – Nem tudom, hol van.

Előhúztam a tárcámat, kivettem a Blackstone előlegéből maradt négy darab százast, és letettem az ajtó mellett álló ócska asztalkára.

– Ne hívjon – mondtam. – Ne keressen fel.

Kimentem. Victor utánam jött.

– Várjon egy percet – mondta, és kijött velem a balkonra. – Mit csináljak, ha jönnek a rendőrök?

– Azok pedig jönnek – mondtam. – Ha megtalálják magát.

– De hát mit csináljak?

– Tartsa távol magát tőlem – mondtam. – És vigyázzon erre a lányra. Ha a fülembe jut, hogy nem viselkedik vele szemben tisztességesen, megkeresem, bárhol van is, és letöröm a derekát.

– Ugyan már, Marlowe... mi szükség erre a hangra? Sok mindent végigcsináltunk mi ketten.

– Aha – mondtam. – Ne felejtse, amit mondtam.

Sarkon fordultam, és elindultam. Hallottam, hogy Victor utánam szól: – Marlowe! Az isten szerelmére, Marlowe!

Mentem.

Hallottam Angel hangját: – Viszontlátásra, Mr. Marlowe. Köszönöm.

Visszaintettem, de nem néztem hátra. Aztán már a kocsimban ültem, nyomtam a gázt a Wilcox Avenue-n.

Ahhoz már késő volt, hogy visszamenjek az irodámba, ahhoz meg, hogy hazamenjek bútorozott lakásomba a falakat számlálgatni, korán. Talán majd később. Fölállítok egy sakkfeladványt, iszom egy-két pohárkával, elpipázgatok. De még nem. Ha most kezdeném, túl hosszú lenne az este.

Így aztán csak lassan cirkuláltam Hollywoodban, nézegettem a spílereket és striciket, a turistákat és az utcalányokat, a Plainfieldből, New Jerseyből sztárbámulóba jötteket, a Shakopeeból, Minnesotából érkezett utcatündéreket, kimustrált díványok veteránjait. Ott nyüzsögtek mind az utcán az ijedtek, a mohók, a dühösek, az elkeseredettek, az igazak és a bűnösök; tolongtak, siettek, ácsorogtak, próbáltak előrelépni, esélyhez, lehetőséghez, egy kedves szóhoz jutni, keresni pénzt, szerelmet, fedelet a fejük fölé, egy adag füvet, egy kis piát, valami harapnivalót; legtöbbjük egyedül, szinte mind magányosan.

Találtam egy parkolóhelyet, kiszálltam, bementem egy bisztróba a Roosevelten. Kértem egy dupla vodkagimletet, és leültem vele a pult végébe. Vége volt a munkaidőnek, kezdtek beszállingózni az emberek. Néztem, mint játszanak a fények a szinte szalmasárga italban. Rég volt már, amikor itt ültem ugyanebben a csehóban, és gimletet ittam Terry Lenoxszal, rég volt már, hogy megismerkedtem Linda Loringgal. Harlan Potter lánya: arany, gyémánt, selyem és a parfüm, ami többet kóstál, mint egyheti bérem. Rég volt és már véget is ért, de én még mindig ott ültem, magányosan iszogatva a pult végében.

Kár, Marlowe. Nagy kár, hogy nem volt más megoldás.

Fölhajtottam a gimletet, felálltam, kísétáltam és hazamentem.

A lakásban az a fajta állott, áporodott szag fogadott, amely az olyan helyiségek jellemzője, amelyekben egész nap nem tartózkodtak emberek. Nyitva hagytam a bejárati ajtót, a nappaliban kinyitottam mindkét ablakot, hadd legyen egy kis huzat. A felhők már felszakadoztak, nyugaton átszínezte őket a lenyugvó nap. Kimentem a konyhába, hogy keverjek valami innivalót. Fogtam egy poharat, whiskyt, szódát, jeget tettem bele, aztán bevittem a nappaliba. Linda. Míg kint voltam, bejött, és becsukta az ajtót. Mellette a padlón egy sporttáska hevert. Lindán rózsaszín kiskosztüm volt, ringlispílméretű, butuska, rózsaszín kalap, fehér kesztyű és cipő. Rózsaszín volt a sporttáskája is, a szegélyei fehérek, és fehér volt a monogramja is: L. M.

– Hosszabb kiruccanás? – kérdeztem.

Nem válaszolt, csak nézett rám; hatalmas és ugyanakkor sötét és ragyogó volt a szeme.

– Hát igen – mondtam. – Ebben az államban még tisztelik a magántulajdont. Elhoztad a cuccaimat?

– Azért jöttem, hogy szerelmeskedjek veled – mondta Linda.

– Azt hittem, válunk – feleltem.
– Igen, válunk – mondta Linda. – De ez a szerelmeskedésre nem vonatkozik.
– Rettentő magabiztosnak látszol ezzel a sporttáskával – mondtam. – És ha nemet mondok?

Linda elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. Úgy éreztem, ha sokáig nézem, beleveszek a szemeibe.

– Igazad van – mondtam. – Azt hiszem, nem fogok nemet mondani.

Kicsit szélesebb lett a mosolya, de még mindig nem szólt, szemében még mindig ott ragyogott az a végtelenség. Fölemelte a kezét, levette és a dohányzóasztalra tette ostobácska, rózsaszín kalapját.

– Szeretném tudni, mit jelent ez az egész kettőnk számára – mondtam.

Lassan bólintott.

– Azt jelenti – mondta furcsa, idegen hangon, mintha egy hallótávolságon kívül játszó zenekar muzsikájához próbálna igazodni –, azt jelenti, hogy jobban szeretjük egymást, mintsem feladhassuk. A házasságunknak véget vethetünk, de a szerelmünknek nem. Valószínűleg nem tudunk együtt élni. De miért jelentené ez azt, hogy nem lehetünk szerelmesek?

– Vagy úgy – mondtam. – Értem. Ezt jelenti.

– Ezt.

– Hát, szerintem nem rossz elgondolás – mondtam.

Linda kigombolta és levette a kosztümkabátját, aztán lehúzta szoknyáján a cipzárt, és kilépett belőle. Lehámozta magáról a fehérneműjét, a padlóra ejtette, aztán megállt egyenesen, és még jobban mosolygott rám.

– Szeretnéd, ha itt a nappali padlóján erőszakolnálak meg, vagy vonuljunk inkább be a hálószobába? – kérdeztem. – Eltávolodott tőlem a hangom, mintha nem is a sajátom lett volna. Linda nem válaszolt.

– Nos, melyiket szeretnéd jobban? – hallottam a hangomat.

– Azt hiszem, mindkettőt – hallottam Linda hangját. Később, jóval később a sötétben, odakint a sutba dobott világgal, hallottam, hogy egyikünk azt suttogja: – Örökre? –, mire a másikunk, nem tudom, melyikünk, annyira egymásba olvadt már akkorra a hangunk, így felel: – Örökre.

VÉGE

---

* – Faithful magyarul hűséges.

* – University of California at Los Angeles (egyetem).

TARTALOM

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)

39

40

41